2885

॥ श्रीः ॥

श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

श्रीमत्कृष्णसूरये नमः ॥

பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திமாலா மலர் 7

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை

அருளிச்செய்த

திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள்.

—:[ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது.]:—

[பதவுரையுடனும் அரும்பதவுரையுடனும் கூடியது.]

—:***:—

பதிப்பாசிரியர்:—

K. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார், அட்வகேட்,

3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

—:***:—

விலை ரூ: 1—10—0

தபால் கூலி (புக்-போஸ்ட் மூலம்) அணா 2.

http://acharya.org

நம்மாழ்வார் திருநக்ஷத்திரத் தனியன்

वृषभे तु विशाखायां कुरुकापुरिकारिजम् ।
पाण्ड्यदेशे कलेरादौ शठारिं सैन्यपं भजे ॥

வ்ருஷபே து விஶாகாயாம் குருகாபுரிகாரிஜம் ।
பாண்ட்யதேஶே கலேராதௌ ஶடாரிம் ஸைந்யபம் பஜே ॥

நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமம்

ஆனதிருவிருத்தநூறருளினான் வாழியே
ஆசிரியமேழுபாட்டளித்தபிரான் வாழியே
ஈனமிலந்தாதியெண்பத்தேழீந்தான் வாழியே
இசைகொள் மறையாயிரநூற்றிரண்டுரைத்தான் வாழியே
வானணியும் புகழ்மிக்க நாவீறன் வாழியே
வைகாசிவிசாகத்தில் வந்துதித்தான் வாழியே
சேனையர்கோன் அவதாரம் செய்தவள்ளல் வாழியே
திருக்குருகைச்சடகோபன் திருவடிகள் வாழியே.

மேதினியில் வைகாசி விசாகத்தோன் வாழியே
வேதத்தைச் செந்தமிழால் விரித்துரைத்தோன் வாழியே
ஆதி குருவாய்ப் புவியிலவதரித்தோன் வாழியே
அனவரதஞ்சேனையர்கோன் அடிபணிவோன் வாழியே
நாதனுக்கு நாலாயிரமளித்தான் வாழியே
நம்மதுரகவிவணங்கு நாவீறன் வாழியே
மாதவன் பொற்பாதுகையாய் வளர்ந்தருள்வோன் வாழியே
மகிழ்மாறன் சடகோபன் வையகத்தில் வாழியே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநக்ஷத்திரத் தனியன்.

सकलद्राविडाम्नायसारव्याख्यानकारिणम् ।
श्रावणे रोहिणीजातं कृष्णसंज्ञमहं भजे ॥

ஸகலத்ராவிடாம்நாயஸாரவ்யாக்யாநகாரிணம் ।
ஶ்ராவணே ரோஹிணீஜாதம் க்ருஷ்ணஸம்ஜ்ஞமஹம் பஜே ॥

வாழித்திருநாமம்.

தண்மை சிங்கம் ரோகிணி நாள் தழைக்கவந்தோன் வாழியே
தாரணியில் சங்கநல்லூர் தானுடையோன் வாழியே
புன்மை தவிர் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதூர் எதிராசர்தாள் புகழுமவன் வாழியே
மன்புகழ் சேர் சடகோபர் வளமுரைப்போன் வாழியே
மறை நாலின் பொருள்தன்னைப் பகுத்துரைத்தான் வாழியே
அன்புடன் உலகாரியர்தம் அடியிணையோன் வாழியே
அபயப்ரதராஜர் தாள் அனவரதம் வாழியே.

http://acharya.org

K7

2885

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸமாஹ்வயே நம:

முகவுரை

" நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை
என்பர் அவரவர்தம் ஏற்றத்தால்—அன்புடைய
சாற்று திருநாமங்கள்" என்றார் மாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில். பெரிய பெருமாள் பொங்கும் பரிவாலே பராங்குசனை நம்மாழ்வார் என்றே எப்போதும் அழைப்பர். திருவத்யயநோத்ஸவத்துக்கு வரும்படி ஆழ்வாருக்குத் திருமுகம் அனுப்பும் போதும் 'நம்மாழ்வார்' என்ற திருநாமமிட்டே அனுப்புவர். ஒரு சமயம் அர்ச்சையிலெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமாளும் ஆழ்வாரும் யாத்ருச்சிகமாக ஓரிடத்தில் சந்தித்தபோது "நம்முடைய ஆழ்வார்! நம்மருகே வாரும்" என்று தம்முடைய திவ்யஸிம்ஹாஸனத்திலே வைத்துக்கொண்டு முத்தின் சட்டையும் வட்டமணை முதலான வரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்துத் தம்மையே ஒக்க அருள்செய்தார் என்கிற ஐதிஹ்யமும் உண்டு. "நஞ்சடகோபனைப் பாடினையோ என்றுநம்பெருமாள் விஞ்சிய வாதரத்தால் கேட்ப" என்று கம்பநாட்டாழ்வார் பாடியிருக்கிறார். நாதமுனிகளும், அவரை யோகத்தினால் ஸாக்ஷாத்கரித்து, த்வயம் முதலாகத் திருவாய்மொழியீருகவுள்ளவற்றை உபதேசம் பெற்றதினால் நம் ஆழ்வார் என்று அபிமானித்தார். ஆளவந்தாரும் "ந: குலபதே:" [நம்முடைய குலபதியினுடைய] என்று அருளிச்செய்தார் இவைகளினால் இவருக்கு ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தர் என்னும் திருநாமமும் வழங்கிவருகிறது. கொள்வாருமுண்டோ என்று படுகாடுகிடக்கும் க்ருபாதிக்யத்தை உடையவன் கோயிலரங்கன். "பாடினன் அருள்கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே" என்கிறபடி அருள்மாரியாக அருளிச்செயலமுதத்தைப் பொழிந்தவன் அருள்மாறன். "படைத்தான் கவி" என்று தம்மைத்தாமே பேசிக்கொண்டார் திருவாய்மொழியில். திருவிருத்தத்தில் "திருமாலவன்கவி" என்று தம் பிரபந்தத்தின் பெருமையையும் பாடினார்.

" நமோ வாசே யா சோதிதா யாச அநுதிதா (अनुदिता) தஸ்யை வாசே" என்று வேதபுருஷன், உதித்த வேதத்துக்கும், உதிக்கப் போகிற வேதத்துக்கும் நமஸ்காரம் செய்தார். தமிழ் மறை உதிக்கப் போவதைப் பண்டைமறை இப்படிப் பேசிற்று. ஸம்ஸ்க்ருதவேதமோ

http://acharya.org

தான்தோன்றி. அடியற்றிருக்குமதே அதன் ஏற்றம். தான்தோன்றியாக இராமல் நம்மாழ்வாரால் நான்கு பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்யப்பட்ட ஏற்றம் தமிழ் மறைக்குண்டு. "வேதம் தமிழ் செய்த மாறன்" என்றும், "ஶடாரே: உபநிஷதாமுபகாநமாத்ரபோக:" என்றும் நாதமுனிகளும், "யம் ஸம்ஸ்க்ருதத்ராவிடவேதஸூக்தை:" என்றும் பட்டரும் இவை தமிழ்மறைகள் என்பதை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆசாரியர்கள் இதற்கு அபௌருஷேயத்வமும் உண்டென்று அபிப்ராயப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆழ்வார் மூலமாக இந்நான்கு பிரபந்தங்களும் உலகிற்கு வெளியிடப்பட்ட படியால் "குருகூர்ச் சடகோபன் பண்ணிய" என்று சொல்லத்தட்டில்லை. பண்டை வேதத்தைச் சிலரே அதிகரிக்கலாம். ஆழ்வார் அருளிச் செயல்களுக்கு ஆகாதாரில்லை. ஸமஸ்க்ருத வேதம் கல்லும் மண்ணும் கலந்த கட்டிப்பொன் போன்றது. இத்தமிழ்வேதம் பணிப்பொன் போன்றது. பண்டை மறையில், அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தகுந்தபடி ச்யேநயாகாதிகள், தேவதாந்தர ஸ்தோத்ரங்கள் முதலானவையும் இங்குமங்கும் காணப்படும். இப்பிரபந்தங்களிலோ பரப்ரஹ்மஶப்த வாச்யனான ஶ்ரிய: பதியின் ஸ்வரூப ரூபகுணங்களைப் பேசும் பேரின்பம் விளைக்கும் பாசுரங்களே நிறைந்திருக்கும். மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்கள் மனத்திற்குகந்ததான பரதத்வ நிர்ணயத்தைப் பராங்குசன் "ஒ ஒ உலகினதியல்வே" முதலான பல பாசுரங்களில் பண்ணியிருக்கிறார். இக்காரணங்களால் இவருடைய பிரபந்தங்களே சுடர்மிகு சுருதி என்று ஆசாரியர்கள் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்.

திருவாசிரியம் யஜுர்வேதஸாரம் என்றும், பெரிய திருவந்தாதி அதர்வணவேதஸாரம் என்றும் பெரியோர்களால் பேசப்படுகிறது. இவ்விரு பிரபந்தங்களுக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையொருவரே வியாக்கியானம் செய்தருளியிருக்கிறார். அவருடைய வாசாமகோசரமான பெருமைகளில் சிறிது நம்மால் பலவிடங்களில் உணர்த்தப்பட்டது. "உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொரு நாள்" எனப்பட்ட ஆழ்வார் திருநக்ஷத்ர தினத்தன்று இவ்விரு பிரபந்தங்களும் வெளியானது ஆழ்வாருடைய க்ருபாபலமேயாகும்.

பராங்குச திருவவதார௵ 5058
கர வருஷம்
வைகாசி விசாகம்.

இங்ஙனம்,
தொண்டரடிப்பொடி
கி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார்

http://acharya.org

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

எம்பெருமானாரருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதித்தனியன்.

முந்துற்ற நெஞ்சே முயற்றி தரித்துரைத்து
வந்தித்து வாயார வாழ்த்தி‡—சந்த
முருகூரும் சோலைசூழ் மொய்பூம் பொருநல்
குருகூரன் மாறன்பேர் கூறு.

பதவுரை :— முந்துற்ற நெஞ்சே— (ஆழ்வாரை ஸமாச்ரயிக்க என்னைக்காட்டிலும்) முன் செல்லும் மனமே!, முயற்றி—'முயற்றி' என்று ஆரம்பித்துள்ள திவ்யப்ரபந்தத்தை, தரித்து—(புத்தியிலே) தரித்து, உரைத்து—(வாயாலே) சொல்லி, வந்தித்து—(ஆழ்வாரை) வணங்கி, வாயார வாழ்த்தி—வாய் ஓயும்வரை மங்களாசாஸநம்பண்ணி, முருகு ஊரும்—தேன் பெருகும்படியான, சந்தம் சோலை—சந்தன மரங்களையுடைய சோலைகளாலே, சூழ்—சூழப்பட்டதாய், மொய்—நீர் நிறைந்ததும், பூ—அழகியதுமான, பொருநல்—தாம்ரபர்ணி நதியையுடையதான, குருகூரன்—திருநகரிக்கு ஸ்வாமியான, மாறன் பேர் கூறு—நம்மாழ்வாருடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தித்துப் போரு.

அவ :—(முந்துற்ற நெஞ்சித்யாதி) இது-பெரிய திருவந்தாதித் தனியனாகப் பெரியோர்களாலே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருமதாயிருக்கும்; ஆகையால் இதுவும் அந்த சப்தத்தை அநுவதித்தாயிற்றிருப்பது. (முந்துற்ற நெஞ்சே முயற்றி தரித்து) "முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே" என்றது முன்பின்னாயிருக்கிறது.

வ்யா:—(முந்துற்ற நெஞ்சே) என்னிலும் ஆழ்வார் விஷயத்திலே முற்பட்டிருக்கிற மநஸ்ஸே! ஆழ்வார் திருவுள்ளம் ஆழ்வாரிலும் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே முற்பட ஆழங்காற்பட்டிறேயிருப்பது ❋ "என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி - நாண்

---

‡ வாழ்த்தியே - என்றிருந்தால் வெண்டளைக்குப் பொருந்தும்.

❋ திருவாய்(8-2-10).

http://acharya.org

மலர்ப்பாதமடைந்தது" என்றும், (a) "என்னெஞ்சினுருமங்கேயொழிந்தார்" (b) "என்னெஞ்சினரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லி" என்றும், (c) "காருருவம் காண்டோறு நெஞ்சோடும் கண்ணனுர் பேருருவென்றெம்மைப்பிரிந்து" என்றும், (d) "தம்முடைய பின்னே திரிந்துழலும் சிந்தனையார்" என்றும், (e) "என்னெஞ்சினர் தாமேயனுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்" என்றும் முந்துற்ற நெஞ்சானபடியைத் தாமே முதலித்தருளினர்; அப்படியாயிற்று-ஆழ்வார் விஷயத்திலும் மதுரகவிப்ரப்ருதிகளான மஹாத்மாக்கள் மநஸ்ஸிருப்பது.

(முயற்றிதரித்து) (f) "முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பை" என்கிறபடியே உத்ஸாஹத்தையுடையையாய், "முயற்றி சுமந்து" என்றத்தை முயற்றி தரித்தென்கிறது. அன்றிக்கே, "முயற்றி" என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை, புத்திஸ்த்தமாம்படி தரித்து, பின்பு வாசிகமாகவநுஸந்தித்து என்றுமாம். (உரைத்து) (g) "என்னிலைமையுரைத்து" என்னுமாபோலே (h) "இட்டமாமகிழ்மாலை தந்திடிலிந்த மாலையையெல்லாம் செப்பொத்த கொங்கைமேல் செழும் சந்தனக் குழம்பு பொறுக்குமோ ஆழ்வாரே" என்றாற்போலே என் தசையைச் சொல்லி. (வந்தித்து) திருவடி தொழுது. (முயற்றி தரித்துரைத்து வந்தித்து) ஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தோடே வந்தித்து. ப்ரபந்தவக்தாவானவரைப் ப்ரணாமம்பண்ணி. (i) கருவண்ணம் முதலான வடையாளங்களைத் திருந்தக்கண்டு (j) "இறங்கிநீர் தொழுதுபணியீர்" என்னுமாபோலே ஸகலகலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலேயிருப்பதாய், (k) "ஒண்ணுதல்" என்று ஊர்த்த்வ புண்ட்ரமண்டிதமான திருமுகமண்டலத்தையும், (l) நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்வையும், ஜ்ஞாநமுத்ராமுத்ரிதமான திருக்கைமலரையும், பத்மாஸநோபவிஷ்டமான பதயுகங்களையும் கண்டு தொழுது, அநந்தரம் (வாயார வாழ்த்தி) (m) "அவன் புகழேவாயுபகாரம் கொண்டவாய்ப்பு" (n) "கண்ணன் தாள் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு" (o) "வாழ்த்தி

(a) திருவாய் (7-3-4). (b) திருவிரு (30). (c) பெரிய திருவ (49). (d) பெரிய திருவ (50). (e) பெரிய திருவ (7). (f) கண்ணிநுண் (10). (i) திருவாய் (6-1-7). (j) திருவாய் (6-1-3). (k) திருவிரு (50). (l) திருவாய் (4-10-11). (m) பெரியதிருவ (39). (n) பெரியதிருவ (12) (o) பெரிய திருவ (84).

http://acharya.org

பவனடியை" (p) "அடியேனுக்கும் போற்றமினே" என்கிறபடியே வாய்படைத்தப்ரயோஜநம்பெற(1) "प्रत्यक्षे गुरवः स्तुत्याः" (ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ் ஸ்துத்யா:) என்று (q) நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தும்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணி.

இனி அவ்வளவில் நில்லாதே அவர் திருநாமத்தை யிங்கேவந்து சொல்லுதல், அவர் ஸந்நிதியிலே சொல்லுதல் என்னும்படியைச் சொல்லுகிறது (சந்தமுருகூருமித்யாதியாலே). (சந்தமுருகூரும் சோலைசூழ்) முருகு-தேன். (r) "ஆரப்பொழில் தென்குருகை" என்கிறபடியே மகரந்தப்ரவாஹத்தையுடைய சந்தநச்சோலையாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (மொய்பூம்பொருநல்) மொய்பூம் பொருநலாற்றையுடைய. (குருகூரன் மாறன் பேர் கூறு) ஸம்ருத்தமாய் ஸாரஸமான நிர்மலஸலிலத்தையுடைய திருப்பொருநல் தீரமான திருநகரியாழ்வார் திருநாமத்தை ஸத்தைபெறும்படி சொல்லு. (குருகூரன் மாறன்பேர்கூறு) குருகூர்ச்சடகோபனென்று கூறு. (s) "குருகூர்நகரான்....மாறன்" (s) அடிக்கண்ணிசூடியமாறன்" (t) "பைம்பூம்பொழில் சூழ் குருகூர்நகர் காரிமாறன் சடகோபன்" என்றாரிறே. (u) "நான்கூறும்" என்று (v) குருகூர்ச்சடகோபன் (v) குடக்கூத்தவம்மானை (w) நாராயணன் நாமங்களைக் கூறினாற்போலே. (x) "நாமம் பராங்குசன்" என்னும்படியான நாமத்தைக்கூறு. "நம்மாறன்" என்று பாடமாகில் நம்மாழ்வாரென்றாகிறது. (பேர் கூறு) (y) "பேரென்னை" என்று தாமும் பேசும்படியான பேரைக்கூறு. நாடெல்லாம் கையெடுக்கும்படி கூறு. (z) "எண்டிசையுமறிய வியப்புகேன்" என்னும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொல்லு. இத்தால்-(2) "गुरोर्नाम सदा जपेत्" (குரோர் நாமஸதாஜபேத்) என்கிறபடியே ஆழ்வார் ப்ரபந்தத்துக்கு முன்னே அவரபிமாநமநுஸந்தேயமென்றதாயிற்று.

பெரிய திருவந்தாதித்தனியன் வ்யாக்யானம்
முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

(p) திருவாய் (6-1-5). (q) கண்ணிநுண் (2). (r) இராமாநுசநூ(20)
(s) திருவிரு (100). (u) பெரிய திருவ (46). (v) திருவாய் (2-5-11)
(w) திருவாய் (5-9-10). (z) கண்ணிநுண் (7)

http://acharya.org

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

श्रीमत्कृष्णसमाह्वाय नमो यामुनसूनवे।
यत्कटाक्षैकलक्ष्याणां सुलभः श्रीधरस्सदा॥

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே।
யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலப: ஸ்ரீதரஸ்ஸதா॥

அவதாரிகை.

ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுகமாக * "இமையோர் தலைவா" என்று பேசலாம்படி தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களையும் விபூதிகளையும் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு, தன்னை அநுபவிக்கைக்கு அநுகூலமான தேசத்தையும், அநுகூலமான ஜ்ஞாநவ்ருத்ததேஹங்களையுமுடையராய், ஸதாநுபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகளையும்கண்டு, தமக்கவர்களோபாதி அவன் பக்கலுள்ள ப்ராப்தியையுமுணர்ந்து, இவ்வநுபவத்துக்கு ப்ரதிகூலமான ஜ்ஞாநவ்ருத்ததேஹங்களைத் தாமுடையராயிருக்கிறபடியையும், ப்ரதிகூலமான ஸம்ஸாரத்திலே தாமிருக்கிறபடியையுமுணர்ந்து, "த்வதநுபவவிரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணும்" என்றார் திருவிருத்தத்தில். நூறு பாட்டுக்குமிதுவே அர்த்தமாகவேணும். * "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை" என்று உபக்ரமித்து இது கற்றவர்களுக்குப் பலமாக † "அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லா வருவினை, மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே" என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலும், (*) "அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்" என்றுபக்ரமித்து † "விண்ணப்பஞ்செய்த" என்று தலைக்கட்டுகையாலும். அபேக்ஷித்தபோதே செய்யப்பெறாமையாற் பிறந்தவாற்றாமையாலே சொல்விற்றின நடுவிற்பாட்டுகள். தான் நினைத்த கார்யங்கள் தலைக்கட்டுகைக்காக ஸ்ரீபீஷ்மர் ஶரதல்பராய்க் கிடக்க அவரைக்கொண்டு நாட்டுக்கு தர்மங்களைச் சொல்லுவித்தாற்போலே, இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பர்யந்தமாகப் பாடுவித்து நாட்டை வாழ்

* திருவிருத்த-1. † திருவிருத்தம்-100

http://acharya.org

விக்கவேணும்" என்று இவரை வைத்துக்கொண்டிருந்தான். இவர்க்குத் தான் சேஷியாய், இவர் சேஷபூதராய், விரோதி நிவ்ருத்தி பண்ணுவானும் தானேயாகில் வைஷ்ணவர்களைத் தலைமக்களாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; வைஷ்ணவர்கள் இவனைப்பெறுகைக்கு உபகாரகர்களாகையாலும், ‡ "பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று பாதசையில் ப்ராப்யராகையாலும், (3) "बोधयन्तः परस्परं" (போதயந்த: பரஸ்பரம்) என்று வ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு உசாத்துணையாவர்களாகையாலும், வைஷ்ணவர்களைத் தலைமக்களாகச் சொல்லிற்று. திருவாசிரியத்தில் - தான் நினைத்த கார்யம் தலைக்கட்டுகைக்காக ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமறுத்திலனிலும் நின்ற நிலையிற் காட்டில் சிறிதுவிசேஷம்பண்ணிக்கொடாவிடில் தரிக்குமவரல்லாமையாலே, ப்ரக்ருதிஸப்பந்தமற்றார் அநுபவிக்கும் தன்னுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கச் செய்தே அநுபவிக்கலாம்படி ஜ்ஞாநவைசத்யத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்க அநுபவித்தார். திருவந்தாதியில் - இதர விஷயங்கள், அநுபவிக்கும்போது ஒன்றன்றிக்கே, அநுபவித்தாலும் "இன்னதநுபவித்தோம்" என்று சொல்லுகைக்குமொன்றன்றிக்கே யிருக்கும்; பகவத் விஷயம் - அநுபூதாம்சந்தோற்றாதே அநுபாவ்யாம்சம் பெருத்திருக்கும். ஆகையாலே "முயற்றி சுமந்து" என்று தொடங்கி நின்ற நிலையிலே "மொய்கழலே யேத்தமுயல்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே விஷயாநுரூபமாக அபிநிவேசம் பெருகுகிறபடி சொல்லுகிறது. *

அரு:—ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தி மாத்ரமென்பானேன், பின்னையுமர்த்தாந்தரங்களுமுண்டே யென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (நூறு பாட்டுக்கும்) இத்யாதி "இதுவே" என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இந்நின்ற நீர்மை) இத்யாதி. ஆத்யந்தமிதுவேயானால் நடுவில் ப்ரதிபாத்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷித்த) இத்யாதி. இத்தனை செல்லாமையுடையவரை வைப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் நினைத்த கார்யங்கள்) இத்யாதி. நின்ற நிலையாவது - முதல் தொடங்கி முடிய அநுபவியாநிற்கச்செய்தேயும் அபிநிவேசம் பெருகி "எத்த முயல்" என்று பின்னையுமுத்யோகமறாமல் நின்ற நிலையென்றபடி.

---

‡ பெரியதிருமொ (7-4-4).

http://acharya.org

1. முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே
இயற்றுவா யெம்மொடு நீகூடி,—நயப்புடைய
நாவீன் துடைகிளவி யுட்போதிவோம், நற்பூவைப்
பூவீன்றவண்ணன்புகழ்.

பதவுரை :—முயற்றி சுமந்து—(அடிமை செய்கையிலே) உத்ஸாஹத்துடன் ஊன்றி, எழுந்து—கிளர்ந்து எழுந்து, முந்துற்ற நெஞ்சே—(என்னிலும்) முற்பட்ட நெஞ்சமே!, நல்—விலக்ஷணமான, பூவைப் பூ ஈன்ற — காயாம்பூவிலே உள்ள, வண்ணன் — நிறத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய, புகழ் — கல்யாணகுணங்களை, நயப்புடைய—ம்ருதுவாயிருப்பதாய், நா ஈன்—நாவினால் உண்டாக்கப்பட்டதாய், துடை கிளவியுள்—அழகிய சப்த ஸந்தர்ப்பங்களையுடையதான சொல்லினுள், போதிவோம்—கொள்வோம்; எம்மொடு — என்னுடன், நீ கூடி—நீ சேர்ந்து, இயற்றுவாய்—துதிப்பாயாக.

அவ :—முதற்பாட்டில்; நெஞ்சுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொன்னாற்போலே இது இவரையுங்கூடாதே முற்பட "என்னையுங்கூட்டிக் கொண்டு போகவேணுங்காண்" என்கிறார்.

வ்யா :— (முயற்றி சுமந்து) அடிமை செய்கையிலே யொருப்பட்டு (4) "प्रागेव तु महाभागः" (ப்ராகேவ து மஹாபாக:) பெருமாளுக்கு மரவுரி கொடுத்தன்றோ இளையபெருமாளுக்குக் கொடுத்தது, இவரை (4) "प्रागेव" (ப்ராகேவ) என்பானென்னென்னில் (5) "दीप्तमग्निमरण्यं वा यदि रामः प्रवेक्ष्यति। प्रविष्टं तत्र मां देवि" (தீப்தமக்நிமரண்யம் வா யதி ராம: ப்ரவேக்ஷ்யதி। ப்ரவிஷ்டம் தத்ர மாம் தேவி) என்றிளைய பெருமாளுக்கிருக்கும்படியாலே சொல்லிற்று. பெருமாள் "பித்ருவசநபரிபாலநம் பண்ணவேணும்" என்று மரவுரி சாத்தினார்; அவருடுக்கப்புகுகிறாரென்றுடுத்தவர்படி, அது வேறொன்றன்றோவென்கிறது. (4) "महाभागः" (மஹாபாக:) (6) "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினபடியே எல்லாவடிமையும் செய்யலாப்படி திருவபிஷேக விக்நம்பிறக்க பாக்யப்பண்ணினவர். (4) "सौमित्रिः" (ஸௌமித்ரி:) (7) "सृष्टस्त्वं वनवासाय" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) என்று சொன்னவள் வயிற்றிலே பிறந்தவர். (4) "मित्रनन्दनः" (மித்ரநந்தந:) "பெருமானைப் பிரியாதே அடிமை செய்யவேணும்" என்ற அநுகூல

http://acharya.org

வர்க்கமெல்லாம் "நாம் செய்யபெற்றிலோமே யாகிலும் இளைய பெருமாள் எல்லாவடிமையுஞ் செய்யப்பெற்றாரிறே" என்னும்படி அநுகூலவர்க்கத்தையுகப்பிக்குமவர். (4) **पूर्वजस्याऽनुयात्रार्थे द्रुमचीरैरलङ्कृतः"** (பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருத:) பெருமாள் பின்னே ஸேவித்துப் போகைக்காக மரவுரி சாத்தி, அத்தாலே அலங்க்ருதரானவர். பெருமாள் அபிஷேகந் தவிருகைக்கு மரவுரி சாத்தினார்; இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு முடிசூடுகைக்கு மரவுரி சாத்தினார். (எழுந்த) விஸ்த்ருகமாய். 'முந்துற்ற நெஞ்சே (8) "**अग्रतस्ते गमिष्यामि**" (அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி) என்னும்படியே முற்பட்ட நெஞ்சே! (இயற்றுவாயெம்மொடு நீ கூடி) க்ருதஜ்ஞமாக வேணுங்காண். பார்த்தபடி அழகிது, பிற்பட்டவென்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போ. (நயப்புடைய) நீரும் நானுங்கூடிச்செய்யப்புகுகிற தென்னென்ன, அங்குத்தைக்கடிமை செய்வோமென்கிறார். (நயப்புடைய) ※ "என்னால் தன்னைப்பதவியவின்கவிபாடிய" என்னுமா போலே. கவிக்கு நயப்புடைமையானது நாயகனுக்கு மூன்பில்லாத நீர்மை இக்கவியாலேயுண்டாகை. (நாவின்) நீயும் வேண்டாவென்கிறார். உத்பத்திக்கு நீயும் வேண்டா நானும் வேண்டா, நெஞ்சிலே யூன்றியநுபவிக்கைக்கு நீயுண்டாகவமையும். நெஞ்சின்றிக்கே கவி பாடப்போமோவென்னில்; நெஞ்சினுடைய ஸ்தாநத்திலே ஸர்வேஶ்வரன் நின்று கவிபாடுவிக்குமென்றுகருத்து. (துடைகிளவி) அழகிய ஸந்தர்ப்பத்தையுடைய சொல்லு. நெஞ்சு கன்றிச்சொல்லாமை யாலே சொல்லில் வெட்டிமையின்றிக்கேயிருக்கை. (உட்பொதிவோம்) (9) "**यतो वाचो निवर्तन्ते**" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று வேதாந்தங்கள் வாச்யத்தையடைந்து நிலைநில்லாமையாலே மீளும்; இங்கு வாச்யம் வாசகத்தைவிட்டுப்போகமாட்டாது. (நற்பூவையித்யாதி) வாசகத்துக்கு எட்டுமதன்றென்கிறது. (நற்பூவை) உபமாநம் உபமேயத்துக்குப் போராமையாலே உபமாநத்தையும் சிக்ஷிக்கிறது. (பூவின்றவண்ணன்) பூவைப்பூ காட்டுகிற நிறத்தையுடையவன். பூவைப்பூவைக்காட்டுகிற நிறத்தையுடையவனென்றுமாம். (10) "**गोसदृशो गवयः गवयसदृशो गौः**" (கோஸத்ருசோ கவய: கவயஸத்ருஶோ கௌ:) என்னுமாபோலே. (புகழ்) திவ்ய தேஹகுணங்களை

※ திருவாய் [7-9-10]

http://acharya.org

யும், திவ்யாத்மகுணங்களையும். (நற்பூவைப் பூவின்றவண்ணன் புகழ் நயப்புடைய நாவின் தொடைகிளவியுட்பொதிவோம்.) 1.

அரு :- முதற்பாட்டு. (சொன்னாற்போலே) சொன்னவுடனே. நெஞ்சு அடிமையிலே யொருப்பட்டது எப்படி யிருக்கிறதென்ன (ப்ராகேவது) இத்யாதி. ப்ரவேசிப்பராகில் என்று பவிஷ்யத்தாகவும், "ப்ரவிஷ்டம்" என்று அங்கே ப்ரவேசித்தேனாக அறி என்று பூதமாகவும் சொன்ன இளையபெருமாள் நினைவைப்பற்ற என்றபடி. து சப்தத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள்) இத்யாதி. தாபஸவேஷமாக மரவுரி சாத்துகை அலங்க்ருதமாமோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள் அபிஷேகம்) இத்யாதி. [க்ருதஜ்ஞமாக] - என்னாலேயன்றோ உனக்கு இது உண்டாயிற்று, என்னை மறவாதேகொள் என்றபடி. "இயற்றுவாய்"-நடப்பாய். நெஞ்சானது "நான் வேண்டாவோ" என்ன, அருளிச்செய்கிறார் [நெஞ்சிலே யூன்றி] இத்யாதி. கவிக்கழகேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் [நெஞ்சுகன்றி] இத்யாதி. "கிளவி". சொல்லு. உள்பொதிகை - சொல்லுக்குள்ளே அடக்குகை. ஈன்ற - பூவாதல், வண்ணமாதல்; பூ - வண்ணத்தைக்காட்டுதல், வண்ணம் - பூவைக்காட்டுதல்.

2. புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்
இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோம்—இகழோம், மற்
றெங்கண்மால் செங்கண்மால் சீறல்நீ தீவினையோம்.
எங்கண்மால் கண்டாயிவை.

பதவுரை :—புகழ்வோம்—(உன்னைத்) துதித்தோமாகில், பழிப்போம்—(அது உன் கல்யாணகுணங்களுக்குத் தகுதியாயிராதாகையால்) பழித்தவர்களாவோம்; புகழோம்—துதியோமாகில், பழியோம்—(உனது குணங்களுக்கு என் வாக்தோஷஸ்பர்சமில்லாமையால்) நிந்தியாதவர்களாவோம். மற்று—மேலும், மதிப்போம்—நினைத்தோமாகில், இகழ்வோம்—நிந்தித்தவர்களாவோம். மதியோம்—நினையோமாகில், இகழோம்—நிந்தியாதவர்களாவோம். எங்கள் மால்—எங்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தையுடையவனாய், செம் கண் மால்—சிவந்த திருக்கண்களையுடையவனாய், நீ—அபரிச்சேத்யனான நீ, சீறல்—கோபியாதே கொள்; இவை—உன் ஸ்தோத்திரத்தில் ப்ரவர்த்தித்தல் நிவ்ருத்தித்தல் ஆகிய இவை, தீவினையோம்—கொடுப்பாவிகளான, எங்கள்—எங்களுடைய, மால் கண்டாய்—ப்ரமம்கிடாய்!

அவ :— இரண்டாம் பாட்டில்; (புகழ்வோம்) "நாவின் தொடைகிளவியுட் பொதிவோம்" என்று வாச்யத்தை விளாக்கொலைகொள்ளக்

http://acharya.org

கடவோமென்றவிவர் (9) "**यतो वाचो निवर्तन्ते**" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்கள் நின்ற நிலைக்கும் அவ்வருகேயானார். (11) "**मह्यं नमोस्तु कवये**" (மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே) என்கிறார். கவிசொல்லுகையாவது-விஷயத்துக்குள்ளதுஞ்சொல்லி விஷயத்துக்கில்லாததுமிட்டுச் சொல்லுகையிறே; உள்ளதொன்றுஞ்சொல்லப் போகாத விஷயத்திலே கவிபாடப்புக்க நமக்கு நமஸ்காரமென்னுமா போலே. முற்பட இவர் புகழுவிழிந்ததென்; இப்போது "பழி" என்று மீளுகிறதென்னென்னில்; இரண்டும் வஸ்துவைலக்ஷண்யத்தாலே. நல்லது கண்டால் "எனக்கு" என்னக்கடவது; வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தியா "அவனுக்கதிசயத்தைப்பண்ண" என்றிழிந்ததாம். தம் சொல்லாலே நிறங்கெடுப்படி பண்ணுகிறேமென்று மீளுகிறார்.

வ்யா:—(புகழ்வோம் பழிப்போம்) அவ்விஷயத்தைப் புகழப் பார்த்தோமாகில் பழித்தோமாவோம். (புகழோம் பழியோம்) "புகழ்வோம்" என்றதினாலே இவ்வர்த்தம் ஸித்தியாதோவென்னில்; அந்வயத்திற் காட்டில் வ்யதிரேகத்தாலே சொன்னால் அர்த்தத்துக்கு ஒரு ஸ்தைர்யமுண்டென்று சொன்னார். (இகழ்வோம் மதிப்போம்) நெஞ்சாலே நினைத்தோமாகில் அவ்வஸ்துவை இகழ்ந்தோமாவோம். (12) "**मनः पूर्वो वागुत्तरः**" (மந: பூர்வோ வாகுத்தர:) என்று மநஸ்ஸாலே நினைத்ததையன்றோ வாக்கு சொல்லுவதென்கிற ந்யாயத்தாலே "புகழ்வோம் பழிப்போம்" என்கிறத்தாலே ஸித்தியாதோவென்னில், நெஞ்சாலே நினைத்த பாபங்களுக்கே ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டும்படியாலே நினைத்தோமாகிலுமவ்வஸ்துவை யழித்தோமாவோமென்கிறார். (மதியோமிகழோம்) நினைத்திலோமாகில் இகழ்ந்திலோமாவோம். (மற்று) என்கிறது - "புகழோம்" என்கிறதிற் காட்டில் "இகழ்வோம்" என்றதினுடைய பிரிவைக்காட்டுகிறது. மற்றிகழ்வோமென்றபடி. (எங்கண்மால்) இகழப்போகாதபடி தம்முடைய பக்கலிலே வ்யாமுக்தனானபடி. (செங்கண்மால்-எங்கண்மால்) (13) "**यथा कप्यासं**" (யதா கப்யாஸம்) என்று ச்ருதிஸித்தமாய் ஐச்வர்யஸூசகமான கண்ணையுடையவனாய் அபரிச்சேத்யனானவன், என் பக்கலிலே வ்யாமுக்தனானான். (சீறல்) "நம் வைலக்ஷண்யத்தை யறியாதே, இவரிழிவதே" என்று தம்

http://acharya.org

பக்கலிலே சீறினுகைக்கொண்டு சீருதேகொள்ளென்கிருர். அன்றியே, தாம் புகழப்புக்கவாறே பசியர் "உண்ண" என்று இலையகலப் படுக்குமாபோலே தன் குணங்களைக் கேட்கப் பாரிக்கப்புக, தாம்மாறின வாறே சீறினதுக்கு "சீருதேகொள்" என்றுமாம். (தீவினையோம்) நீயுகந்தபடி பரிமாறப்போகாத பாபியோம். விஷயவைலக்ஷண்ய மறியாதே புகழவிழிந்த பாவியோமென்றுமாம். (எங்கண்மால் கண்டாயிவை) வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டிழிவது "அயோக்யன்" என்றகல்வதாகிறவிவை எங்களுடைய ப்ராந்திகளிறே.

அரு:- இரண்டாம் பாட்டு. (அவ்வருகே) - வேதம் சில பேசி "நிலமல்ல" என்றது; இவருத்யோகத்திலே "நிலமல்ல" என்கிருரென்றபடி - புகழ்ந்தோமோ, பழித்தோமென்றபோதே புகழாவிட்டால் பழிக்கவில்லையென்றது தன்னடையே வாராதோ, சாப்தமாகச்சொல்லவேணுமோவென்று சங்காபிப்ராயம். "இகழ்வோம் மதிப்போம்" - மதித்தோமே, இகழ்ந்தோமானேம், (மற்றிகழ்வோம்) என்றது - வேருயிருக்கிற - இரண்டாம்படியான இகழ்வோமென்றதைக்காட்டுகிறது. எங்கண்மாலானவன் செங்கண்மாலானுனென்ருய், சிவப்பாலே சீற்றமாய், அவன் சீருதேயிருக்கச் சீறினுகைப்ரமித்துச்சொல்லுகிருராதல்; அன்றிக்கே - பாட்டுக்கேட்கவிருந்தவன் பாடாவிட்டவாறே சீறினுதல். 2.

3. இவையன்றே நல்ல விவையன்றேதீய
இவையேன் றிவையறிவனேலும்—இவையெல்லாம்
என்னலடைப்பு நீக்கொண்ணு திறையவனே
என்னல் செயற்பாலதேன்.

பதவுரை:— இவையன்றே நல்ல—நினையாமையாகிற இவையன்ரே நல்லவை, இவையன்றே தீய—நினைத்தலாகிற இவையன்ரே தீயவை; என்று—என்கிற, இவை இவை—இந்த இந்த தன்மைகளை, அறிவனேலும்—அறிந்தேனேயாகிலும், இவையெல்லாம்—தீயவையும் நல்லவையுமாகிற இவ்வஸ்துக்களையெல்லாம் என்னால், அடைப்பு நீக்கு—பற்றவும் விடவும், ஒண்ணது—முடியாது; இறையவனே—எம்பெருமானே! என்னல்—அடியேனுல், செயற்பாலது என்— செய்யத்தகுந்தது என்ன இருக்கிறது?

அவ:—மூன்ரும் பாட்டில்; (இவை) ப்ராந்தியாலன்றிறே புகழவிழித்தது, ஜ்ஞாநத்தாலேயிறே; ஆனலடியிலே "நமக்கு நிலமன்று" என்று மீளவேண்டாவோவென்ன; அசித்வ்யாவ்ருத்தியாலும்

http://acharya.org

ஆர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ண க்ஷமனுக்கிவைக்கையாலும், "நன்று தீது" என்றறிவன்; அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் பாரதந்த்ர்யத்தாலும், சாபலத்தாலும், அநுஷ்டாநக்ஷமனன்று.

வ்யா:—(இவையன்றே நல்ல) "புகழோம்பழியோம், மதியோ மிகழோம்" என்கிற இவை நல்ல. (இவையன்றேதீய) "புகழ்வோம் பழிப்போம்" என்கிற இவை பொல்லாது. (இவையென்றிவையறிவனேலும்) இவையிப்படியென்று பரிச்சேதித்தறிந்தேனேலும். (இவையெல்லாம்) த்யாக பரிக்ரஹாதிகளெல்லாம். (என்னாலடைப்பு நீக்கொண்ணாது), என்னால் பரிக்ரஹிக்கவும் போகாது, த்யஜிக்கவும் போகாது. (இறைவனே) பரிக்ரஹிக்கவும் த்யஜிக்கவும் இது தன்னரசு நாடோ? (என்னாற்செயற்பாலதென்) (14) "कर्मण्येवाधिकार-स्ते मा फलेषु कदाचन" (கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசந) (15) मां नमस्कुरु" (மாம் நமஸ்குரு) என்று நீயருளிச்செய்ய என்னாற் செய்யப்படுவதுண்டோ?

அரு:—மூன்றாம் பாட்டு. §மூலத்திலே அர்த்தமாக்கி அறிகைக்கும், அறிந்தால் மீளப்போகாமைக்கும் ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (அசித்வ்யாவ்ருத்தி) இத்யாதி. இவ்விடத்துக்குத்தாம்-கிட்டாமை நல்லது, கிட்டுகை தீயது. அவனே பற்றுவிக்கிறவனும் விடுவிக்கிறவனுமொழிய இவனாற் செய்யத்தக்கதில்லையென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கர்மண்யேவாதிகார:) இத்யாதி. 3.

4. என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே, பின்னையும்மற்
றெண்ணில்மிகபுகழேன்யானல்லால்,—என்ன
கருஞ்சோதிக் கண்ணன் கடல்புரையும், சீலப்
பெருஞ்சோதிக்கென்னெஞ்சாட்பெற்று.

பதவுரை:—என்ன—என்னுடையவனாய், கரும் சோதி கண்ணன்—கரிய நிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனாய், கடல் புரையும் சீலம்—கடலை ஒத்திருக்கும் தன்மையையுடையவனாய், பெரும் சோதிக்கு—பெரிய தேஜஸ்ஸையுடையவனான உனக்கு, என் நெஞ்சு—என்னுடைய மனஸ்ஸானது, ஆள் பெற்று—அடிமையாயிற்று; மற்று எண்ணில்—ஆராய்ந்து பார்த்தால், மிக புகழேன் யான் அல்லால்—அதிகமான புகழையுடையவன் நானேயல்லது, பின்னையும்—அதற்கு மேல்,

§ இங்கு க்ரந்தம் பதிதமாகக் காண்கிறது.

http://acharya.org

என்னில்—என்னைக்காட்டிலும், மிகு புகழார்—மேலான கீர்த்தியையுடையவர், யாவரே—வேறு யாருளர்?

அவ:—நாலாம் பாட்டில்; (என்னில்) "'நானணையில் அங்குத்தைக்கு அவத்யாவஹம், அகலில் அங்குத்தைக்கு நிறமுண்டாம்' என்று நீர் சொன்னதுக்கு ஸ்தாநமறிந்திலீர்; ப்ரயோஜநத்திலழகிது; நீர் சொன்னபடியை மாறி நிற்கவேணும்; நீரகன்றீராகில் 'அதிக்ருதாதிகாரமவ்விஷயம்' என்று நம்மை நப்புவாரில்லை; நீர் பற்றினீராகில் 'இவர்பற்றின விஷயமெல்லார்க்கும் பற்றலாம்' என்று நம்மைப் பற்றுகையாலே நமக்கு நிறமுண்டாம்" என்றருளிச்செய்ய, பற்றி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

வ்யா:—(என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே) என்னிற்காட்டில் மிக்க புகழையுடையாரெவரென்றுமாம். ஆஶ்ரயத்தில் மிஞ்சின புகழையுடையார் எவரென்னவுமாம். அலாபத்தில் * "சீலமில்லாச் சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால்" என்று சொல்லுமாபோலேயிறே பேற்றிலுஞ் சொல்லுவது. (பின்னையும் மற்றெண்ணில் மிகபுகழேன் யானல்லால்) ஆஶ்ரயத்திலடங்காத புகழையுடையேன்யானேயன்றோ? (என்னகருஞ்சோதியித்யாதி) தன் வடிவை எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணி ஸௌலப்யமும் அளவிறந்த சீலத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுக்கதிசயத்தைப்பண்ணப்பெற்றிருக்கிற என்னிற் காட்டில் மிக்க புகழையுடையாரார்? 4.

அரு:—நாலாம்பாட்டு. ஸ்தாநம் - நிலையாய், த்யாகஸ்வீகாரத்தினுடைய மர்மமறிந்திலீரென்றபடி. (ப்ரயோஜநத்திலே)-மேலெழப் பார்த்தால்; அகலுகை நல்லதுபோலே தோற்றுமத்தனை. மாறிநிற்க-அகலாதிருக்க. "என்னில்" - விஶிஷ்டத்திலே என்னிற்காட்டிலில்லையென்னுதல்; நிக்ருஷ்டத்திலே அணுவான ஆத்மாவிலும் விஞ்சின புகழையுடையாராரென்னுதல். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் (அலாபத்தில்) இத்யாதி. "என்ன" என்னுடைய, கருஞ்சோதி. தொஞ்சானது ஆளாகப்பெற்று - பெறுகையாலே என்றபடி. 4.

5. பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தைநீ,
மற்றை யாராவாரும் நீ பேசில்,—எற்றேயோ
மாயமாமாயவளை மாயமுலை வாய்வைத்த,
நீ யம்மாகாட்டும் நெறி.

* திருவாய்மொழி (4-7-1).

http://acharya.org

பதவுரை :—மாய—ஆச்சரிய சக்தியையுடையவனே !, அம்மா—என் ஸ்வாமியே !, பேசில்—(நீ செய்கின்ற உபகாரங்களைப்) பேசப்புக்கால், பெற்ற தாய் நீயே—ஈன்றெடுத்த தாயைப்போலே ப்ரியத்தைச் செய்பவனும் நீயே, பிறப்பித்த தந்தை நீ—உண்டாக்கின தகப்பனைப் போல் ஹிதத்தைச் செய்பவனும் நீயே, மற்றையார் ஆவாரும் நீ—(ஆத்மாவுக்கு நன்மையைச் செய்யுமவர்களான) மற்றுள்ள ஆச்சார்யர்களும் நீயே; மா மாயவனை மாய—பெரிதான வஞ்சனையையுடைய பூதனை முடியும்படி, முலை வாய் வைத்த—(அவளுடைய) முலையை வாயிலே வைத்தருளிய, நீ—ஸர்வேச்வரனான நீ, காட்டும் நெறி—(என் விரோதிகளைப்போக்குவதற்குக்) காண்பித்த வழி, எற்றேயோ—எவ்வளவு ஆச்சரியமானது !

அவ :—ஐந்தாம் பாட்டில்; (பெற்ற) "அயோக்யன்" என்ற கன்று. (16) "असन्नेव स भवति" (அஸந்நேவ ஸ பவதி) என்று முடியப்புக்கவென்னை ஸத்தையுண்டாக்கினையென்கிறார்.

வ்யா :—(பெற்றதாய் நீயே) ப்ரஜையுண்டாகைக்கு நோன்பு நோற்று, வயிற்றிலே தரித்தால் ப்ரஜைக்குப் பாங்காக போஜநாசயநாதிகளை நியமித்து, பிறந்தால் அசுசிப்ரஸ்ரவாதிகளைத் தொட்டளைந்து, வளர்த்து, இதினுடைய ஹிதங்களையே சிந்திக்கும் தாயாவாயும் நீ, (பிறப்பித்த தந்தை நீ) ஒரு பாத்ரத்திலேயிட்டுவைக்குமவைபோலே தரிக்குமளவிறே இவளது, உத்பாதகன் பிதாவிறே. ஹிதமே சிந்தித்திருக்கும் பிதாவுமெனக்கு நீ. (மற்றையாராவாரும் நீ) (17) "शरीरमेव मातापितरौ जनयतः" (சரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:) என்று இருவருங்கூட சரீரத்துக்கு உத்பாதகரித்தனையிறே; ஆத்மாவுக்கு நன்மை பார்க்கும் ஆசார்யனுவாயும் நீ. (பேசில்) நீ செய்யுமவை பேசப்புகாதிறே. (எற்றேயோ) என்னே! (மாய) ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனே! செய்யப்போகாதவையுஞ் செய்யுமவனே! (மாமாயவளை இத்யாதி) மஹாஜன மாயத்தையுடைய பூதனை முடிய முலையை வாயிலே வைத்த. (நீயாமாகாட்டும் நெறி எற்றேயோ) அயோக்யனென்றகன்ற என்னுடைய விரோதத்தைத் தவிர்த்தபடி பூதனையால் வந்த இடரை நீக்கினாற்போலேயிறே. 51.

அரு:—ஐந்தாம் பாட்டு. (செய்யப்போகாதவை) அயோக்யனென்ற என்னை அகலாதபடி பண்ணுகை (மாமாயவனை மாய முலை வாய்வைத்த அம்மா நீ காட்டும் நெறி, எற்றேயோ) என்றந்வயம். 5.

6. நெறிகாட்டிநீக்குதியோ, நின்பால்கருமா
முறிமேனிகாட்டுதியோ, மேனா—ளறியோமே
என் செய்வா னெண்ணிணாய் கண்ணனே, ஈதுரையாய்
என் செய்தாலென்படோம்யாம்.

பதவுரை:—கண்ணனே — க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்த என் ஸ்வாமியே!, நெறி காட்டி—(வேறு) உபாயங்களைக் காண்பித்து, நின்பால் நீக்குதியோ—உன்னிடமிருந்து (என்னை) நீங்கச் செய்வாயோ; (நின்பால்) கரு மா முறி மேனி—கரியதாய் மாந்தளிர் போன்றதான உன்னுடைய திருமேனியை, காட்டுதியோ—காண்பிப்பாயோ; மேல்நாள்—அநாதிகாலமாக, அறியோமே—(உன்னை) நாங்கள் அறியவில்லை; என் செய்வான் எண்ணிணாய்—எங்களை என்ன செய்ய எண்ணியிருக்கிறாய்; ஈது உரையாய்—[“மா ஶுச:” (வருந்தாதே) என்னும்] வார்த்தையை எங்களுக்குச் சொல்லுவாயாக; என் செய்தால்—நீ என்ன நன்மைகளைச் செய்தாலும், யாம் என் படோம்—(எங்கள் கையில் எங்களைக் காட்டித்தந்தால்) எந்தத் துன்பத்தைத்தான் விளைத்துக்கொள்ளமாட்டோம்.

அவ:—ஆறாம் பாட்டில்; (நெறி) “நப்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து அயோக்யனென்றகன்ற தம்மைச்சேரவிட்டோமாகில் மேலுள்ள கார்யம் தாமே ப்ரவர்த்திக்கிறார்” என்று ஈஶ்வரனிருந்தானாகக்கொண்டு வெறுத்துச்சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(நெறிகாட்டி நீக்குதியோ நின்பால்) நெறிகாட்டுகையென்றும் நீக்குகையென்றும் பர்யாயம். (15) “मद्याजी मां नमस्कुरु” (மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு) என்ன, அர்ஜுநனுக்கு ஶோகவிஷயமாயிற்றிறே. நீ உன் கார்யத்தைச் செய்யென்பது விட நினைத்தாரையிறே. (18) “एष पन्था विदर्भाणामेष याति हि कोसलान्” (ஏஷ பந்தா விதர்ப்பாணாமேஷ யாதி ஹி கோஸலாந்) என்று தன்னுடனே கிடந்த தமயந்தியை உடுத்த புடவையிலே ஒருதலையையறுத்து “வழியிது, இங்ஙனேபோ” என்று விட்டாற்போலேயிறே தன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனானவனை “உன் ஹிதத்துக்கு நீயேகடவை” என்கை. (நின்பால் கருமா

http://acharya.org

முறிமேனி காட்டுதியோ) என்றுமாம். (19) "विवृणुते" (விவ்ருணுதே) என்னுமாபோலே. (கருமாமுறிமேனி) அஞ்சநத்திற்புழுதிபடைத்த புறவாயைநீக்கி முறித்தமுறிபோலே திருமேனி செய்த்திருக்கிறபடி. (மாமுறி) - மாந்தளிரென்று ஸௌகுமார்யத்தைச்சொல்லி, அதிலே கறுப்பையுங்கூட்டி ஶ்யாமமாய் ஸுகுமாரமான திருமேனியை நீயே காட்டியநுபவிப்புதியோ? (மேனாள் கருமாமுறிமேனிகாட்டுதியோ) என்றுமாம். (மேனாளறியோமேயென்செய்வானெண்ணினாய்) என்றுமாம். (மேனாளித்யாதி) பழையதாக அறியாதே போருகிறவென்னை. ஒருத்தனுக்கு திங்மோஹம் பிறந்தால், வழியறியுமவன் "நீயேபோ" என்னக்கடவதோ? வழிகாட்டி விடக்கடவனே? (20) "पथः स्खलितं" (பதஸ்ஸ்கலிதம்) என்னும்படியிறே என்னுடைய அவஸ்தை. (என் செய்வானெண்ணினாய்) (15) "मन्मना भव" (மந்மநா பவ) என்னப் பார்த்தாயோ? (21) "मामेकं शरणं व्रज" (மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ) என்னப்பார்த்தாயோ? (கண்ணனேயீதுரையாய்) (21) "मा शुचः" (மாஶுச:) என்று சொல்லுகைபாமிறே. (என்செய்தாலென்படோம்யாம்) எல்லாவுயர்த்தியையுஞ்செய்து பரமபதத்திலேகொடுபோய் வைத்தால், நீ தவிர்த்த ப்ராதிகூல்யத்திலேபோய் நில்லேனே என்னை என்கையிலேகாட்டித்தந்தால்.

அரு:—ஆறும் பாட்டு. உபாயாந்தரம் நீங்குகைக்குடலோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (மத்யாஜீமாம்) இத்யாதி. "நின்பால்" என்றத்தைக்கீழே கூட்டுதல்: "மாமுறி" - ஶ்லாக்யமான நீலரத்நமுறி என்னுதல்; மாமரத்தின தளிரென்னுதல். "மேல்நாள்" - பழையதாய், அஸாதாரணமான திருமேனி. "மாஶுச:" என்ற உனக்குச் சொல்லுகைபரமன்றோ என்றபடி. "உரையாய்" என்பானென், * மயர்வறமதிநலம் முதலான நன்மைகளைப் பண்ணினோமே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்செய்தாலென்படோம்யாம்) என்று. நீ எல்லாநன்மைகளையுஞ்செய்து பரமபதத்திலேவைத்தாலும் என்னை என்கையிலேகாட்டித்தந்தால் அந்தப் பரமபதத்தையும் விட்டுப் பழைய ப்ராக்ருதியிலே வந்துநிற்பனென்று தாத்பர்யம் § மேல்வாக்யம் பிழை. 6,

---

§ இந்த அருப்பதத்துக்கு வ்யாக்யாநத்தில் இன்னும்சில வாக்யங்களுண்டு.

http://acharya.org

7. யாமே யருவினையோம் சேயோம், என்னெஞ்சினார்
தாமே யணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்,—பூமேய
செம்மாதை நின்மார்பில் சேர்வித்துப், பாரிடந்த
அம்மாநின் பாதத் தருகு.

பதவுரை :—பூ மேய செம் மாதை—தாமரைப் பூவிலே பொருந்தியவளாய் செந்நிறத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியை, நின் மார்பில்—உன்னுடைய திருமார்பில், சேர்வித்து—(அப்ருதமதந காலத்தில்) வஸிக்கச்செய்து, பார் இடந்த—(பிரளயகாலத்தில்) பூமியைக் குத்தி எடுத்த, அம்மா—எம்பிரானே !, நின்—ஸ்வாமியான உன்னுடைய, பாதத்து அருகு—திருவடிகளுக்கு ஸமீபத்தில், என் நெஞ்சினார்—என் மநஸ்ஸானது, தாமே—(என் அநுமதி இல்லாமல்) தானாகவே, அணுக்கராய்—(எம்பெருமானுக்கு) அந்தரங்கராய், சார்ந்து ஒழிந்தார்—கிட்டிவிட்டது ; அரு வினையோம்—கொடிய பாபத்தையுடைய, யாமே—நாமே, சேயோம்—வெகுதூரத்திலுள்ளோம்.

அவ :—ஏழாம் பாட்டில், (யாமே) அயோக்யனென்றகன்ற தம்மைச்சேரவிட்டானென்று நின்றதுகீழ்; சேரவிட்டானும் ஸர்வதபரமானுக்களுடைய சேர்த்திபோலேயிறே.

வ்யா :-(யாமேயித்யாதி) மஹாபாபியாயிருக்கிற நாம் தூரியோம். ஸம்ஸாரிக்கு பகவல்லாபமென்கிறதோரர்த்தமோ? என் நெஞ்சினாரித்யாதி) என்னுடைய நெஞ்சினார் பண்ணின உபகாரமிறே. தன் ஸ்வரூபமறியாதே மேல்விழுந்து செய்வதொன்றிறே. (பூமேயவித்யாதி) அயோக்யரென்ற பிற்காலிக்கைக்கும் மேல்விழுகைக்கும் ஹேதுசொல்லுகிறது. (பூமேயசெம்மாதைநின்மார்பில்சேர்வித்து) என்ற லக்ஷ்மீபதித்வமும், (பாரிடந்த) என்ற ஆஸ்ரிதவத்ஸலதத்வமும், (அம்மா) என்ற ஸர்வேச்வரத்வமும் பிற்காலிக்கைக்கும் ஹேது. பெரியபிராட்டியார் திருமார்பிலேயிருக்க நமக்கிழக்க வேணுமோ? என்றும், "பாரிடந்த" என்றதால் தளர்ந்தார்தாவளமென்றும், "அம்மா" என்று வகுத்தவனென்றும் மேல்விழுகைக்கும் இவைதானே ஹேதுக்கள். (அம்மாநின்பாதத்தருகு-என்னெஞ்சினார் தாமேயணுக்கராய்ச்சார்ந்தொழிந்தார்.)

அரு :—ஏழாம்பாட்டு. இதுக்கு, "பெற்றதாய்" என்ற பாட்டோடே ஸங்கதி. இவனுக்கு பகவத்விஷயந்தூரமோவென்ன

http://acharya.org

அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரிக்கு) இத்யாதி. (அர்த்தமோ)-பொருளோ. அதுகிடைக்குமோவென்றபடி. தாம் தூரஸ்த்தராகால் நெஞ்சுகிட்டக்கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தன் ஸ்வரூபம்) இத்யாதி. 7.

8. அருகும் சுவடும் தேரிவுணரோம், அன்பே
பெருகு மிகவிதுவென் பேசீர்,—பருகலாம்
பண்புடையீர் பாரளந்தீர் பாவியெம்கண் காண்பரிய
நுண்புடையீர் நும்மை நுமக்கு.

பதவுரை :— பருகலாம் பண்பு உடையீர்—'திரவ பதார்த்தத்தைப் போல்) பானம் பண்ணத்தக்கவையான குணங்களை உடைய பிரானே!, பார் அளந்தீர்—உலகையெல்லாம் அளந்தவரே!, பாவி எம்—மிகுந்த பாபத்தையுடையவர்களான எங்களுடைய, கண் காண்பு அறிய—கண்களாலே பார்க்கவொண்ணாதபடியான, நுண்பு உடையீர்—ஸூக்ஷ்மத்தன்மையையுடையவரே !, நும்மை—உம்மை, அருகும் சுவடும்—அணுகுவதையும் (அதற்கு) உபாயத்தையும், தேரிவு உனரோம்—ஆராய்ந்து அறியமாட்டோம்; நுமக்கு—உமக்கோவெனில், அன்பு—எங்களிடம் ப்ரீதியானது, மிக பெருகும்—மிகவும் வளரா நின்றது; இது என்—இதற்குக் காரணம் என்ன? பேசீர்—(நீரே) சொல்லுவீராக.

அவ :—எட்டாம் பாட்டில்; (அருகும்) நீர் கைக்கெட்டாதே யிருக்கச்செய்தே கைபுகுந்தாற்போலேயிராநின்றன; இதுக்கடி சொல்லீரென்கிறார்.

வ்யா :—(அருகும்சுவடும்தெரிவுணரோம்) பன்னீராண்டு கலந்த பிராட்டியைப்போலே உம்மோடே கலந்து உம்முடைய சுவடறிகிறிலோம். நீர் வருகைக்குச் சுவடறிகிறிலோமென்றுமாம். (அன்பீத்யாதி) ஆனாலுமக்கு அன்புமிகாநின்றது; இதுக்கடி சொல்லீர். (பருகலாம்பண்புடையீர்) "பருகலாம்" என்று ஒரு த்ரவத்ரவ்யத்தைச் சொல்லுமாபோலே சொன்னபடியென்! பருகலாம் நீர்மையையுடையீர்! (பாரளந்தீர்) சொன்ன நீர்மைக்கு உதாஹரணம். (பாவியெம் கண்ணித்யாதி) பாவியோமாயிருந்த எங்கள் கண்ணுக்காணப்போகாத வைலக்ஷண்யத்தையுடையீர்! (நும்மை - நுமக்கு). [நும்மை-அருகும் சுவடும்தெரிவுணரோம் - நுமக்கு அன்பே பெருகும் மிக இதுவென்

http://acharya.org

பேசீர்]. இது ஜீயர் பிள்ளை திருநறையூரரையர் பக்கல் கேட்டதாகப் பிள்ளையருளிச்செய்தார். 18.

அரு:—எட்டாம் பாட்டு. "அடையாளமுமறியோம்" என்கை யாலே கைக்கெட்டாமையும், "அன்பேபெருகும்" என்கையாலே கைபுகுந்தமையுந்தோற்றுகிறது. அருகுஞ்சுவடுப்கலந்து, அத்தால் வருமடையாளமறியோமென்னுதல்; கிட்டுகைக்கடையாளமறியோ மென்னுதல். "நுண்பு" நுண்மையாய் அத்தால்வைலக்ஷண்யம். § இவையறிவனென்ற வாக்யந்தெரியாது. பிழையும். 18.

9. நமக்கடியோ மேன்றென்று நொந்துரைத்தேன், மாலார்
தமக்கவர்தாம் சார்வரிய ராளுல்,—எமக்கினி
யாதானு மாகிடுகாண் நெஞ்சே, அவர்திறத்தே
யாதானும் சிந்தித் திரு.

பதவுரை:—நெஞ்சே—மநஸ்ஸே!, அவர்தாம்—ஸர்வேச்வரரான அவர்தாம், சார்வு அறியர் ஆளுல் — கிட்டவொண்ணாதவரானுல், "நமக்கு அடியோம்—ஸ்வாமியான உமக்கு நாங்கள் தாஸபூதர்க ளன்றோ?" என்று என்று—என்று பலகாலும், நொந்து—வருந்தி, மாலார் தமக்கு—மிகப்பெரியவரான அவருக்கு, உரைத்து என்— சொல்லி என்ன பயன். எமக்கு—(அவன் உடைமையான) நமக்கு, இனி—இனிமேல், யாதானும் ஆகிடுகாண்—எதுவாகிலும் உண்டா கட்டும்; அவர் திறத்தே—அவர் விஷயத்தில், யாதானும்—ஏதாவ தொன்றை, சிந்தித்து இரு—நினைத்திருப்பாயாக.

அவ:—ஒன்பதாம் பாட்டில்; (நமக்கித்யாதி) பல்பன்னிரண்டும் காட்டினாலும் ப்ரயோஜநமில்லையென்கிறது.

வ்யா:—நமக்கடியோமென்கிறதே போரும் அவனிரங்குகைக்கு. (என்றென்று) அதுக்குமேலே அத்தைப்பலகால் சொல்லுகையும் திரு வுள்ளத்தைப் புண்படுத்துகைக்குடல். (நொந்துரைத்தேன்) (22) "आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः" (ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: பரேஷாம் சரணாகத:) என்றதுவும் பொய்போலே. (மாலார் தமக்கு) பண்டிவையெல்லாஞ்செய்து வர்த்தித்தவருக்கு. (அவர்தாம் சார்வரி யராளுல்) கையாளாய் வர்த்தித்தவர்தாம் கிட்டவரியராளுல். அவர்

---

§ இந்த அரும்பதத்திலெடுத்த வாக்யம் வ்யாக்யாந ஸ்ரீகோசங்களில் காணவில்லை.

http://acharya.org

"செப்போம்" என்று நினைத்தவன்று போலே காணுமிங்குச் சொன்னவையெல்லாம் பலிப்பது. (எமக்கித்யாதி) இனி நமக்குப் பேறிழவிரண்டு மொக்கும். பசித்தபோது கிடையாத சோறென்செய்ய? விஶ்லேஷத்தில் உஜ்ஜீவிப்போமாகிலன்றோ ஆறியிருக்கலாவது. (23) "ईर्ष्यारोषौ" (ஈர்ஷ்யாரோஷௌ) இத்யாதி. "அதிலே துஷ்ட ஸத்வங்களும் ராக்ஷஸருமுண்டு; ஸுகுமாரையாயிருக்கிற உன்னைக் கொடுபோகவொண்ணாது" என்று பெருமாளருளிச்செய்ய, ப்ரணய ரோஷத்தாலே பிராட்டி விண்ணப்பம் செய்கிறாள்; உம்முடைய பின்னே போந்தேனென்று எனக்கொரு உயர்த்தியுண்டாங்காட்டில் உமக்கு இத்தனை பொறாமையும் சீற்றமும் வேணுமோ? "பிதாவினுடைய வசநத்தை அநுவர்த்தித்துக் காடேறப்போனார்" என்று உமக்கொரு உயர்த்தி தேடுகிறவோபாதி உம்முடையபின் போந்தேனென்று எனக்கொரு உயர்த்தியுண்டானாலாகாதோ? அநுவர்த்த நீயரை அநுவர்த்திக்கலாவது உமக்கேயோ? அல்லாதார்க்கு ஆகாதோ? (23) "ईर्ष्यारोषौ बहिष्कृत्य भुक्तशेषमिवोदकं" (ஈர்ஷ்யாரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய புக்தஶேஷமிவோதகம்) வஸிஷ்ட ஶிஷ்யராய் ஜ்ஞாநவான்களானால் த்யஜிக்கப்படுமவை த்யஜிக்கவேணுங்காணும். (23) "नय मां" (நய மாம்) அஸூயையும் கோபமும்போனால் பாரஸம்ருத்தியேயிறேயுள்ளது; ஆனபின்பு என்னைக்கொடுபோகீர். (23) "वीर" (வீர) பாரஸம்ருத்தியுண்டானால் கொடுபோகாதொழிகைக்கடி வீர்யத்தில் கொத்தையிறே; அதில்லையிறே உமக்கு. (23) "विस्रब्धः" (விஸ்ரப்த:) உம்மைநீரறிவீர்; என்னை விஶ்வஸித்துக் கொடுபோம். (23) "पापं मयि न विद्यते" (பாபம் மயி ந வித்யதே) உம்மைப் பிரிந்து ஜீவிக்கைக்கடியான பாபமெனக்கில்லைகாணும். பாபமாவது க்லேஶஹேதுவிறே; உம்மைப் பிரிந்து க்லேஶப்படுமதில்லைகாணும் எனக்கு. (அவர் திறத்தே யாதானும் சிந்தித்திரு) பேறும் இழவும் இரண்டு மொக்குமென்றிருக்கலாமோ? நம்முடைய ஸத்தைக்கு அவன் வேணுமேயென்ன, ஸத்தைக்கிதெல்லாம்வேண்டாகாண்; அவர் நம்மை வேண்டாவென்றத்தை நினைத்திருக்கவமையும். நம்முடைய ஸத்தைக்கு அவர் ஸத்தையிறே காரணம். 9.

அரு:—ஒன்பதாம் பாட்டு. "என்றென்று" என்கிற மீமிசையால் (பல்பன்னிரண்டு) என்கிறது. (பண்டிவையெல்லாம்) நம்மிடத்திலே,

http://acharya.org

முன்பு அடியோமென்பது, நொந்துரைப்பது, பல்காட்டுவதாய்ச் செய்து வர்த்தித்தவற்கென்றபடி. இரண்டுமொக்குமென்பானென், இழவுக்குநோவுபடவேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பசித்தபோது) இத்யாதி. அங்கீகரியாமல்வெறுத்த பேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஈர்ஷ்யாரோஷௌ) இத்யாதி. (என்னை விஸ்ரவஸித்து) - நான்சொன்னவார்த்தையை விஸ்ரவஸித்து. (ஸத்தைக்கிதெல்லாம்) நமஸ்காராதிகளெல்லாம். வேண்டா என்றத்தை நினைக்கப்போருமோமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நம்முடையஸத்தைக்கு) இத்யாதி. [நெஞ்சே! அவர் தாம் சார்வரியரானால் மாலார் தமக்குநமக்கடியோமென்றென்று நொந்துரைத்தென்-இனியெமக்கு யாதானுமாகிடுகாண் - அவர் திறத்தேயாதானுஞ்சிந்தித்திரு.] என்றந்வயம். 19.

10. இருநால்வ ரீரைந்தின் மேலொருவர், எட்டோ
டொருநால்வ ரோரிருவ ரல்லால்,—திருமாற்கு
யாமார் வணக்கமா ரேபாவம் நன்னெஞ்சே
நாமா மிகவுடையோம் நாழ்.

பதவுரை:—நல் நெஞ்சே—நலமுடைய மனஸ்ஸே!, இரு நால்வர்—அஷ்ட வஸுக்கள், ஈரைந்தின் மேல் ஒருவர்—ஏகாதச ருத்ரர்கள், எட்டோடு ஒரு நால்வர்—த்வாதச ஆதித்யர்கள், ஓரிருவர்—ஒப்பற்றவர்களான அச்விநீ தேவதைகள், அல்லால்—ஆகிய இவர்களையொழிய, திருமாற்கு—லக்ஷ்மீநாதனை அடைவதற்கு, யாம் ஆர்—நாம் எவ்வகையில் சேர்ந்தவர்; வணக்கம்ஆர்—(அல்பசக்தியையுடையநாம் செய்யும்) ஆச்ரயணம் எவ்வகையில் சேர்ந்தது; ஏ பாவம்—(நம்முடைய) பாபமிருந்தபடியென்? நாம்—நாமோ!, மிக நாழ் உடையோம்—மிகுந்த வீணைசையையுடையவர்களாயிருக்கிறோம், ஆ—என்ன ஆச்சரியம்!

அவ:—பத்தாம் பாட்டில்; (இருநால்வர்) இதுக்கு மூன்றுப்படியருளிச்செய்வர். விலக்ஷணாதிகாரங்காண்; மதிப்பர்க்கே கிடைக்குமத்தனையல்லது எளியர்க்குக் கிடையாதுகாண்; தன்னையே ப்ரயோஜநமென்றிருப்பார்க்குக் கிடையாதுகாண்; உபாயாந்தரபரிக்ரஹணம் பண்ணினார்க்கு மத்தனைகாண்; தன்னையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்குக் கிடையாதுகாண் என்றுமாம்.

http://acharya.org

வ்யா:—(இருநால்வரித்யாதி) அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதசருத்ரர்கள், த்வாதசாதித்யர்கள், அச்விநிகள். (அல்லால்) இம்மதிப்பர்களையொழிய. (திருமாற்குயாமார் வணக்கமார்) ஸ்ரிய:பதிக்கு நாமார்? அங்குப்பரிமாறுவாரார்? நம்முடைய செயலெது? (ஏபாபம்) அவன் அருகேயிருக்க இழக்கவேண்டினது நம்முடைய பாபம். (நன்னெஞ்சே) லாபாலாபமிரண்டுக்கும் கூட்டான நெஞ்சே! (நாமா இத்யாதி) நாம்நறுவட்டாணித்தனத்தைமிகவுடையோம். ஸ்ரிய:பதியென்றால் நம் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து அகலவிறேயடுப்பது; ஸ்வரூபத்தைப்பாராதேகிட்டிற்று நம்மளவில்லாமையிறே. 10.

அரு:—பத்தாம் பாட்டு. (மூன்றுபடி) இரண்டு அயோக்யதாநுஸந்தானம், மூன்றாவது வெறுப்பு. "நாழ்" - நறுவட்டாணித்தனமாய், நிரர்த்தமான வாக்ஸாமர்த்யம். பலிதத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரிய:பதி) இத்யாதி. [நாமாகில் நாழ்மிகவுடையோம்; ஆகையாலே யாமார்வணக்கமார்] எனறந்வயம்.

11. நாழா லமர்முயன்ற வல்லரக்க னின்னுயிரை,
வாழாவகை வலிதல் நின்வலியே,—ஆழாத
பாருநீ வானுநீ காலுநீ தீயுநீ
நீரும்நீ யாய் நின்ற நீ.

பதவுரை:—ஆழாத பாரும் நீ—(நீரிலே) அழுந்தாதே மிதக்கிற பூமியும் நீயே, வானும் நீ—ஆகாசமும் நீயே; காலும் நீ—வாயுவும் நீயே; தீயும் நீ—நெருப்பும் நீயே; நீரும் நீ—ஜலமும் நீயே; ஆய் நின்ற நீ—(இவையெல்லாவற்றுக்கும்) அந்தர்யாமியாய்நின்ற நீ, நாழால்—அபிமானத்தாலே, அமர் முயன்ற—உன்னுடன் சண்டை செய்த, வல் அரக்கன்—வலிமைபொருந்திய ராக்ஷஸனாகிய ராவணனுடைய, இன் உயிரை—இனிய உயிரை, வாழா வகை வலிதல்—ஜீவிக்காதபடி ஹிம்ஸித்தது, நின் வலியே—(உனக்கு) ஒரு ஸாமர்த்யமாகுமா?

அவ:—பதினோராம்பாட்டில்; "அயோக்யன்" என்றகன்ற நம்மை வென்று சேரவிட்டுக்கொள்ள, "என்னை வென்று சேரவிட்ட உனக்கு ராவணனை வென்றதுவுமொரு பணியோ?" என்றார்.

வ்யா:—(நாழாலித்யாதி) ராக்ஷஸ ராஜனென்கிற அபிமாநத்தாலே 'பெருமாளோடெதிரிடுவோமல்லோம்' என்னுதே யுத்தத்திலே

http://acharya.org

யத்நம் பண்ணி மிடுக்கனை ராவணன்பேணினவுயிரை வாழாவகை உனக்கொரு மிடுக்கோ? அயோக்யனென்றகலுமவர்கள் பிராட்டியைப் பிரித்த ராவணனோடொப்பார்கள். (ஆழாதவித்யாதி) விருத்தமான விபூதிகளைச் சேரவிட்டு அநுபவிக்கிற உனக்கு என்னைச்சேரவிடுகையொருபணியோ? விபூதி ஸாமாந்யங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் அவற்றைச்சொல்லுகிற சப்தம் உன்னளவும் வரும்படி நிற்கிறவுனக்கு, உனக்கே அஸாதாரணமாய் உன்னையல்லது செல்லாதவர்களைச்சேரவிடுகை பணியோ? என்றுமாம். 11.

அரு:—பதினோராம் பாட்டு. (விருத்தமான) அக்நிக்கும் ஜலத்துக்கும் சேராதாற்போலே பரஸ்பரவிருத்தமான பஞ்சபூதங்களையுங்கொண்டு காரியங்கொள்ளுகிறவுனக்கு என்றபடி. 11.

12. நீயன்றே யாழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்றுழன்றாய்
போயொன்று சொல்லியென் போநெஞ்சே—நீயென்றும்
காழ்த்துபதேசந்தரினுங் கைக்கோள்ளாய் கண்ணன்தாள்
வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு.

பதவுரை:—நெஞ்சே—மனமே!, ஆழ் துயரில்—ஆழ்ந்த துன்பத்தில், வீழ்விப்பான்—(என்னைத்) தள்ளுவதற்காக, நின்று உழன்றாய்—நிரந்தரமாக முயற்சிசெய்தது, நீ அன்றே—நீயேயல்லவா; போய்—மேலும் மேலும், ஒன்று சோல்லி—ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதனால், என்—என்ன பயன்? போ—இதை விட்டு விடு; உபதேசம் தரினும்—(எம்பெருமானுடைய நீர்மையைப்பற்றி) நான் உபதேசித்தாலும், நீ—நீ, காழ்த்து—(என்மேல்) கோபங்கொண்டு, என்றும் கைக்கோள்ளாய்—(அவ்வுபதேசத்தை) ஒருபோதும் அங்கீகரிக்கிறாயல்லை; கண்ணன் தாள்—க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை, வாழ்த்துவதே—மங்களாசாஸநம் செய்வதே, வழக்கு கண்டாய்—நமக்குத் தகுந்தது கிடாய்.

அவ:—பன்னிரண்டாம் பாட்டில்; (நீயன்றே) கிட்டினவாறே போன நாளைக்குக் கரைகிறார்.

வ்யா:—(நீயன்றே யித்யாதி) ஆழ்துயரென்றது - அயோக்யரென்றகன்ற க்லேசமாகவுமாம்; விஷயப்ராவண்யமாகவுமாம். (போயித்யாதி) நெஞ்சு "நீரன்றோ ஆழ்துயரிலே விழும்படி பண்ணினீர்" என்று சொல்ல, "நீ யொன்றைச் சொல்ல நானொன்றைச் சொல்லு

http://acharya.org

கிறதென், அத்தைப்பொகடு” என்கிறுர். (நீயித்யாதி) ஸர்வேச்வரனுக்கு ஐஶ்வர்யமேயன்றுகாண் விஞ்சியிருப்பது; நீர்மையும் விஞ்சியிருக்குங்காணென்று நான் சொன்னுலும் அழன்று அத்தைக்கொள்ளாய். (கண்ணனித்யாதி) “ஆகிலினிச்செய்வதென்” என்று நெஞ்சு கேட்க அவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணிநிற்க நாம்வைமுக்யம் பண்ணலாகாதுகாண்; அவன் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை ந்யாயம். 12.

அரு:—பன்னிரண்டாம் பாட்டு. “போய்” - மிகவும். “ஒன்று சொல்லியென், - போ” பொகடு, சொல்லவேண்டா வென்றபடி. உபதேசந்தரினும் என்றும் காழ்த்துகைக்கொள்ளாய். (அழன்று) சீறி. 12.

13. வழக்கோடு மாறுகோ ளன்றடியார் வேண்ட
இழக்கவுங் காண்டு மிறைவ—இழப்புண்டே
எம்மாட்சோண் டாகிலும் யான்வேண்ட வென்கண்கள்
தம்மாற்காட் டுன்மேனிச் சாய்.

பதவுரை:—இறைவ—ஸர்வேச்வரனே!, ஒடு—(ஸம்ஸாரிகளுடன்) ஒட்டுவதும், வழக்கு அன்று—(உனக்குத்) தகுந்ததல்ல; மாறுகோள் வழக்கு அன்று—(அவர்களிடப்) ஒரு கைம்மாறுகொள்வதும் தகுந்ததல்ல; அடியார் வேண்ட—உன்னுடைய பக்தர்கள் வேண்டியபோதிலும், இழக்கவும் காண்டும்—அவர்கள் விருப்பியதைப் பெறுமல் இழந்து போவதையும் பார்க்கிறேம்; இழப்பு உண்டே—(அநந்ய ப்ரயோஜநனை) நானும் அப்படியே இழந்துபோகலாமா? ஆகிலும்—எங்களிடம் கைம்முதல் கொள்ளவேண்டுமேயாகிலும், யான் வேண்ட—நான் ப்ரார்த்திக்க, எம் ஆள் கோண்டு—(அந்த உக்தி மாத்ரத்தாலேயே) என்னை அடிமையாகக் கொண்டு, என் கண்கள் தம்மால்—என்னுடைய இவ்வூனக்கண்களாலேயே, உன் மேனி சாய்—உன் திருமேனி அழகை, காட்டு—காண்பிப்பாயாக.

அவ:—பதின்மூன்றும் பாட்டில்; (வழக்கொடு) “அகலவொட்டாயாகில் கிட்டி அநுபவிக்கும்படி பண்” என்கிறுர்.

வ்யா:—(வழக்கொடித்யாதி) ஸம்ஸாரியினுடைய முன்னே நிற்கையும் வழக்கன்று; ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினுரைப்போலே உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளுகையும் வழக்கன்று; ஆகில்

http://acharya.org

நீர் சொல்லுகிறதென்னென்னில், (அடியாரித்யாதி) அடியாரானவர்கள்வேண்ட ஸ்வாமி இழக்கக்கண்டோம். (இறைவ) நீரடியாராக வேணுமேயென்ன, என்பக்கலுள்ளதழிந்தாகிலும், உன்பக்கலுள்ள தழியாதிறே; உன் ஸ்வாமித்வமுண்டாக என் சேஷத்வம் தன்னிடையே கிடவாதோ? (இழப்புண்டே) நாட்டடியார்க்கு இழப்புண்டாகிலும் உன்னடியார்க்கிழப்புண்டோ? (எம்மாட்கொண்டித்யாதி) இழப்பின்றிக்கே யொழியும்போது உமக்கடிமையிலே சிறிது அந்வயம் வேணுமேயென்ன, என்னுடைய உக்திமாத்ரத்தையே பரிபூர்ண கைங்கர்யமாகக்கொண்டு செய்யவேணும். (என்கண்கள் தம்மாற் காட்டுன் மேனிச்சாய்) செய்யவேண்டுவதென்னென்ன, ஒருத்தன் பட்டினிவிட ஒருத்தனுண்டால் பசிகெடாதிறே. (24) "गात्रैः शोकाभिकर्शितैः" (காத்ரைஶ்ஶோகாபிகர்ஶிதை:) என்னும்படியே தேஹாந்தரே தேஹாந்தரே காணவொண்ணாது; விடாய்த்த கண்களாலே காணவேணும். 13.

அரு:—பதின்மூன்றாம் பாட்டு. ஈச்வரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார் (அகலவொட்டாயாகில்) இத்யாதி. * ஒடுவழக்கன்று மாறு கொள்வழக்கன்று என்றுகூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரி) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஒன்றுமறியாத ஸம்ஸாரிகள் முன்னே அவதரித்துநிற்கையும் "நீ ஒன்றைச்செய் நான் ஒன்றைத்தருகிறேன்" என்கையும் உனக்குவழக்கன்று; ப்ரயோஜநமில்லை என்றபடி. வழக்கேதென்று ஶங்காபிப்ராயம். அடியார்க்கபேக்ஷாமாத்ரத்தாலே கார்யஞ்செய்கை வழக்கென்று உத்தரம். அதுகாணும். (அடியாரானவர்கள்) இத்யாதி. (நாட்டடியார்)-இதரசேஷபூதர். உன்மேனிச்சாயை - நிறத்தை, யான்வேண்ட, என்கண்கள் தம்மால்காட்டு - கண்கள் தனக்குக்காட்டு என்றபடி. 13.

14. சாயால் கரியானை யுள் ளறியாராய் நெஞ்சே
பேயார் முலைகொடுத்தார் பேயராய்—நீயார்போய்த்
தேம்பூண் சுவைத்தூ னறிந்தறிந்தும் தீவினையாம்
பாம்பார்வாய் கை நீட்டல் பார்த்தி.

---

* ஒடு என்று ஸம்பந்தமாய், ஸம்ஸாரிகள் என்று அத்யாஹரித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரிகள் முன்நிற்கை என்று பலித்த தாத்பர்யம்.

http://acharya.org

பதவுரை :—நெஞ்சே — மனஸ்ஸே !, சாயால் கரியானை—நிறத்தால் கரியவனான க்ருஷ்ணனை, உள் அறியாராய்—உள்புகுந்து அநுபவிக்க அறியாதவளாய், பேயார்—பேயாகிய பூதனை, பேயராய் முலை கோடுத்தாள் —பேயாயிருக்கையாலே (விஷங்கலந்த) முலையைக் கொடுத்தாள் ; போய்—பலதடவை சென்று, தேம் பூண் சுவைத்து—ஆத்மாவைத் தேயச்செய்யும் சப்தாதி விஷயங்களைப் பூசித்து, ஊன் அறிந்து அறிந்தும்— அதனுடைய பலனை அறிந்து வைத்தும், தீவினையாம் பாம்பார் வாய்—கெடுதியை விளைவிக்கக்கூடிய (ஸம்ஸாரமாகிற) பாம்பின் வாயிலே, கை நீட்டல் பார்த்தி—கை நீட்டப்பார்க்கிறாய்; நீ யார்—(பூதனைக்கு ஒப்பிடும்போது) நீ எவ்வளவு தாழ்ந்தவன் ?

அவ :—பதினொராம்பாட்டில் ; (சாயால்) காட்டவேணுமென்றார் கீழ் : ஆரை யென்கண்களாலே காண்கிறதென்றகன்றும், திரியட்டும் தம்முடைய அயோக்யதையைச் சொல்லுகிறார். பூதனைகிட்டினவோ பாதியிறே நான் கிட்டுகை யென்கிறார்.

வ்யா :—(சாயால்கரியானை) நிறத்தால் கரியனாயுள்ளவனை. (உள்ளறியாராய்) ஆழவநுபவிக்கவறியாராய்; ஸர்வேச்வரனென்று உள்ளபடியறியாராயென்றுமாம். (நெஞ்சேயித்யாதி) பூதனை மனிச்சியாய் வஞ்சித்தாளன்றே ; பேயாகையாலே வஞ்சித்தாளத்தனையிறே ; உன்னைப்பார்த்தால் பூதனை நித்யஸூரிகளோடொக்குமிறே. (தேம்பூண் சுவைத்தித்யாதி) ஆத்மா தேயும்படிக்கீடாக சப்தாதிகளை புஜித்து அதினுடைய விபாகத்தை யறிந்தறிந்து, அநர்த்தத்தைப் § பலிக்கக் கடவதாயிருக்கிற பாம்பின் வாயிலே கை நீட்டுவாரைப்போலேயிருக்கிற நீ பூதனைக்கார்? உனக்கண்ணியளோ பூதனை ? அயோக்யனென்றகலுகிற பக்ஷத்தில் - ஈச்வரனுக்கு அவத்யம் பிறக்கைக்கீடாக வனைந்து "உன்னணைவு பொல்லாது" என்னுமிடத்தை யறிந்தறிந்தும் கிட்டுகிறாயன்றோ ? என்றுமாம். 14

அரு :—பதினொராம் பாட்டு. (ஆழ அநுபவிக்க) - பிள்ளைத் தனத்தைக்கண்டுபடாமல் வஞ்சித்தாளென்னுதல். * சாஸ்த்ரவச்யமான

---

§ பலிப்பிக்க என்றாவது அநர்த்தபதம் ப்ரதமாந்தமாயாவது பாடமிருக்கலாம்.

* இங்கு மற்றொரு பக்ஷத்துக்கும் உபபாதகமான பங்க்தி இருக்க வேண்டும்.

http://acharya.org

உன்னைப்பார்த்தால், அறிவுகெட்டு ஈச்வரனையழித்தாளவள், நீ சாஸ்த்ரவஶ்யமாயிருக்கச்செய்தேயும் விஷயங்களிலே யாத்மாவை மூட்டி ரசிப்பிக்கையாலே உனக்கு ஸமனன்றென்றபடி. அன்றியே "தேம்பூண்" - ஈச்வரனுக்கு அவத்யம் வரும்படி. "சுவைத்து": அவனையணைந்தென்று ஈச்வரபரமாகவுமாம். அப்போது, தீவினையாமென்றறிந்தறிந்து - பொல்லாதென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும், பாம்பின் வாயிலே கைநீட்டுமாபோலே, நாமவனைக்கிட்டுகையவத்யமென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும் கிட்டுகிற உனக்குப் பூதனை ஸமனோ? என்றபடி. [நெஞ்சேபோய் என்று தொடங்கி, நீட்டல்பார்த்தி, அவனுக்கு நீயார்] என்றந்வயம். 14.

15. பார்த்தோ ரெதிரிதா நெஞ்சே படுதுயரம்
பேர்த்தோதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை—ஆர்த்தோதம்
தம்மேனித் தாள்தடவத் தாங்கிடந்து தம்முடைய
செம்மேனிக் கண்வளர்வார் சீர்.

பதவுரை:—நெஞ்சே—(அயோக்யன் என்று அகலும்) மநஸ்ஸே!, ஓதம்—கடலானது, ஆர்த்து—சப்தித்துக்கொண்டு, தம் மேனி தாள் தடவ—தம்முடைய திருமேனியையும் திருவடிகளையும் தடவும்படியாக, தாம் கிடந்து—தாம் சயனித்துக்கொண்டு, தம்முடைய செம் மேனி கண் வளர்வார்—தம்முடைய சிவந்த நிறத்தையுடைய திருக்கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகநித்ரை செய்கிறவருடைய, சீர்—கல்யாணகுணங்களை, படுதுயரம் பேர்த்து—நாம் படுகிற துன்பங்களை நினையாமல், ஓத—அநுஸந்தித்தால், பீடு அழிவாம் பேச்சு இல்லை—அப்பெருமானுடைய பெருமை அழிந்து விடும் என்னும் வார்த்தை சரியல்ல; எதிரிதா—முதன்முதலில், பார்த்து ஓர்—(இதை) அறிந்து ஆராய்வாயாக.

அவ:— பதினைந்தாம் பாட்டில்; (பார்த்தோர்) உன்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தை நினைத்தாலகலவேணும்; அவனுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தை ஸ்மரித்தால் கிட்டலாமென்கிறது.

வ்யா:—(பார்த்தித்யாதி) அணுகியெதிரிதாப்பார்த்து ஓர்-முன்னிட்டுப் பார்த்து விசாரி. (ஆர்த்தோதமித்யாதி) கடலானது ஆர்த்துக்கொண்டு தம்முடைய சிவந்த திருவடிகளை வருட அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க் கண்வளருகிறவருடைய குணங்களை; (படுதுயரமித்யாதி)

http://acharya.org

தான்படுகிற துயரத்தைப் போகட்டு அக்குணங்களை ஓத, அவனுடைய பெருமைக்கு அழிவென்னும் பேச்சில்லை. இத்தை முன்னிட்டறிந்து விசாரி. 15.

அரு :—பதினைந்தாம் பாட்டு. [ஓதமார்த்துத்தம்மேனியையும் தம்முடைய செம்மேனித்தாளையும் தடவத்தாங்கிடந்துகண்வளருகிற வருடைய சீரை - படுதுயரம்போர்க்கோதப் பீடழிவாம்பேச்சில்லை, நெஞ்சே எதிரிதாப்பார்த்தோர்] என்றங்வப். 15.

16. சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது
பேர்வாம ஞகாக்கால் பேராளா—மார்பாரப்
புல்கி நீ யுண்டுமிழந்த பூமி நீரேற்பரிதே
சோல்லுநீ யாமறியச் சூழ்ந்து.

பதவுரை :—பேராளா—ஸர்வேச்வரனே !, சீரால் பிறந்து—ஐச்வர்யத்துடன் பிறந்து, சிறப்பால் வளராது—சிறப்பாக வளராமலும், பேர் வாமன் ஆகாக்கால்—வாமனன் என்ற பெயரை தரிக்காமலும் இருந்தால், நீ—நீ, மார்பு ஆரபுல்கி—(வராஹாவதாரத்தில்) மார்புறத் தழுவியும், உண்டு—(பிரளயகாலத்தில்) விழுங்கியும், உமிழ்ந்த—(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தியும் போந்த, பூமி—இவ்வுலகத்தை, நீர் ஏற்பு அறிதே—தானம் வாங்கமுடியாதோ ? நீ—நீ, சூழ்ந்து—ஆராய்ந்து, யாம் அறிய—நாங்கள் அறியும்படி, சோல்லு—சொல்லாய்.

அவ:—பதினாறும் பாட்டில்; (சீரால்பிறந்து) அவஸர ப்ரதீக்ஷை யிருக்கிறவளவேயோ ? இத்தைப் பெறுகைக்கு அர்த்தியாயன்றோ நிற்கிறதென்கிறார்.

வ்யா :—(சீரால்பிறந்து) (25) "महता तपसा राम महता चापि कर्मणा" (மஹதா தபஸா ராம மஹதா சாபி கர்மணா) சக்ரவர்த்தி தான் தேடின அர்த்தமும் பண்ணின தபஸ்ஸுமழிய மாறிப் பெற்றாற் போலேயாதல், ஸ்ரீவஸுதேவர் அநந்தவ்ரதமநுஷ்டித்துப் பெற்றாற் போலேயாதல் பிறந்தாலாகாதோ ? (சிறப்பால் வளராது) ஸ்ரீஸுமித்ரையாரும் வஸிஷ்டாதிகளும் பேணி வளர்க்க வளர்ந்தாற்போலேயாதல், அநுகூலர்தேடின வெண்ணெயும் ப்ரதிகூலருடைய உயிரும் மாள வளர்ந்தாற்போலேயாதல் வளர்ந்தாலாகாதோ ? (பேர்வாமனாகாக்கால்) நாட்டில் வாமநர்களெல்லாம் வளர்ந்தருளினவோபாதியாக

வாமநனுக்கவேணுமோ? ஸ்ரிய:பதியென்றொரு பேரானலாகாதோ? ஒரு ருஷிபத்நி பக்கலிலே பிறந்து, பேணுவாரின்றிக்கே வளர்ந்து, பேரும் வாமநனாகாவிட்டால், உன்கையிலே பருத்திபட்டபண்ணிரண்டும்பட்டு, அணைவது உண்பது உமிழ்வதான இந்த பூமி நீரேற்பரிதாய்ப்பட்டாயோ? (பேராளா) கார்யஞ் சொல்லுவதுக்கு முன்னே "எத்திறம்" என்கிறார். உன்னுடைமையிலுனக்குக்கிடக்கிற ‡ ஓரத்துக்கெல்லை காண்கிறிலோமீ! (மாற்பித்யாதி) நீ இப்படி எளியையாய் அதரிக்கைக்கடி சூழ்ந்துசொல்லு-புத்திபண்ணி யருளிச்செய்ய வேணும். ஸர்வேச்வரன்தானும் தன்னுடைய அவதாரத்தைப்பேசப்புக்கால், (26) "जन्म कर्म च मे दिव्यं" (ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்) என்னுமத்தனை. வேதமும் பேசப்புக்கால் (27) "तस्य धीराः परिजानन्ति योनिं" (தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்னும். 16.

அரு:—பதினாறுப்பாட்டு. (அநந்தவ்ரதப்) - சாடு. "சூழ்ந்து" - விசாரித்து. ஸர்வஜ்ஞனைச்சூழ்ந்துசொல்லு என்பானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேச்வரன்) இத்யாதி. 16.

17. சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால் தோன்றாது விட்டாலும்
வாழ்ந்திடுவர் பின்னும்தம் வாய்திறவார்,—சூழ்ந்தெங்கும்
வாள்வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள்தாமிடியத்
தாள்வரைவில் லேந்தினார்தாம்.

பதவுரை:—(1) எங்கும் சூழ்ந்து—எல்லாப் புறங்களிலும், சுற்றிக்கொண்டு, வாள் வரைகள் போல்—ஒளி பொருந்திய மலைகளைப்போல், அரக்கன் வன்தலைகள் தாம் இடிய—ராவணனுடைய பலம் பொருந்திய தலைகள் சிதைந்து விழும்படி, தாள் வரைவில்—மலைபோன்ற தாளையுடைய வில்லை, ஏந்தினார் தாம்—ஏந்தின பகவான், சூழ்ந்து—பல அவதாரங்களும் செய்து, அடியார் வேண்டினக்கால்—தமக்கு அடிமைப்பட இசைபவர்களைத் தேடினபோது, தோன்றாது விட்டாலும்—அடியார் ஒருவரும் கிடைக்காவிடினும், வாழ்ந்திடுவர்—உகந்தேயிருப்பர்; பின்னும்—(பரமபதம் சென்ற) பின்பும், தம் வாய் திறவார்—(பிராட்டியோடும்) இதைத் தம் வாய் திறந்தும் சொல்லார்.

பதவுரை:—(2) எங்கும் சூழ்ந்து .... ஏந்தின பகவானுடைய, அடியார்—பக்தர்கள், சூழ்ந்து வேண்டினக்

‡ ஓரம்-பக்ஷபாதம்.

http://acharya.org

கால்—இடைவிடாமல் உபாஸித்தபோது,—தோன்றாது விட்டாலும் (அந்த பகவான்) காட்சியளியாவிடினும், வாழ்ந்திருப்பர்—நெஞ்சால் வெறுக்கமாட்டார்கள்; பின்னும் தம் வாய் திறவார்—மேலும் தம் முடைய வாயாலும் (பகவானை) இகழ்ந்துபேசமாட்டார்கள்.

அவ :—பதினேழாம் பாட்டில்; (சூழ்ந்து) அவன்கிட்டப்புக்கால் இவர்கள் பண்ணும் வைமுக்யம் அவன் நெஞ்சிற்படாதென்கிறது.

வ்யா :—(சூழ்ந்தடியாரித்யாதி) * "எதிர்சூழல்புக்கு" என்னும் படியே இவர்களைச் சூழ்ந்து "அடியார்வேணும்" என்றபேக்ஷித்தால் இவர்கள் தோன்றாவிட்டாலும் "இவர்களுக்குறுப்பாகப் பெற்றோ மிறே" என்று வாழ்ந்திருப்பதுஞ் செய்வர். "வைமுக்யம் பண்ணி னார்" என்று தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு வாய்திறவார். ப்ரஜைகள் குற்றஞ்செய்யத் தாய்க்கிறே சொல்லுவது; அவளுக்குச் சொல்லார். (சூழ்ந்தெங்குமித்யாதி) "பார்த்தவிடமெல்லாம் ராமசரம்" என்னும் படி சூழ்ந்து ஒளியையுடைய மலைபோலேயிருந்துள்ள ராக்ஷஸ னுடைய தலைகளிடியும்படி திண்ணிய வில்லையேந்திய ஸர்வரக்ஷகர் ஸக்தராயிருக்கச்செய்தே அஸக்தரைப்போலே யிருப்பர். "இவர் களுபேக்ஷித்தார்" என்று பிராட்டிக்கும் வாய்திறவார்.

அடியாரானவர்களுபாஸித்தாலும் தோன்றிற்றிலராகில் சேஷ பூதன் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையன்றோ? என்று வெறார் கள். (பின்னும் தம்வாய்திறவார்) பகவத்குண ஹாநி சொல்லுமவர் களுக்கும் வாய்திறவார். (சூழ்ந்தெங்குமித்யாதி) தோன்றுமவர் நமக்குத் தோன்றிற்றிலரென்றுவெறார்கள்.

அரு :—பதினேழாம் பாட்டு. தோன்றாவிடுகை - ஆபிமுக்யம் பண்ணாவிடுகை. "தாள்வரையில் - வளைந்து மலைபோலேயிருக்கிறவில். ஈச்வரன்வெறுனென்றதுகீழ்;" "தோன்றாதவிட்டாலும்" - ஈச்வரன் முகங்காட்டாவிட்டாலும், அடியார்வெறுரென்று அடியார்பரமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அடியாரானவர்கள்) இத்யாதி. "அடியார் சூழ்ந்து வேண்டினக்கால்" - புத்திபண்ணி உபாஸித்தால். (தோன்று மவர்) - ராமாவதாரமாய்த்தோன்றுமவர். 17.

* திருவாய் (2-7-6).

http://acharya.org

18. தாம்பாலாப் புண்டாலு மத்தழும்பு தானிளகப்
பாம்பாலாப் புண்டு பாடுற்றாலும்—சோம்பாதிப்
பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா உன்
தொல்லுருவை யாரறிவார் சொல்லு.

பதவுரை:—தாம்பால்—(யசோதைப்பிராட்டியுடைய) கயிற்றால், ஆப்புண்டாலும்—கட்டுண்டாலும், அத்தழும்புதான் இளக—அந்தத் தழும்பும் சிறிதாகும்படி, பாம்பால் ஆப்புண்டு பாடுற்றாலும்—(காளியன் என்னும்) பாம்பால் கட்டுண்டு துன்புற்றாலும், சோம்பாது—(இத்துன்பங்களை நினைத்து) பின்வாங்காமல், இ பல் உருவும்—தேவ, மநுஷ்யன் முதலிய பலபடிப்பட்ட உருவங்களையுடைய இச் சேதநரை, படர் வித்த—தோற்றிப்பரவச்செய்த, வித்தா—ஜகத் காரணபூதனே!, உன் தொல் உருவை—பழையதான உன்னுடைய வடிவை, யார் அறிவார்—யார் அறிய முடியும்? சொல்லு—நீயே சொல்லுவாயாக.

அவ:—பதினெட்டாம் பாட்டில்; (தாம்பால்) உகந்தும் உகவாதும் ஸம்ஸாரிகள்பண்ணும் பரிபவத்தைக்கண்டு தன் ரக்ஷணத்திலே நெகிழுகில்லானென்கிறது.

வ்யா:—(தாம்பித்யாதி) "என் மகனிறே, நானிவனுக்கு நல்லள்" என்று யசோதைப்பிராட்டி தாம்பாலே கட்டினாலும். அவர்கள் கட்டினகட்டு அபிமதவிஷயத்தில் ஸம்ஸ்லேஷசிஹ்நம் போலேயிறே. அத்தழும்பு ஏதுமில்லாதபடி காளியனாலே படாதது பட்டாலும். (சோம்பாதித்யாதி) "இப்படி ஸம்ஸாரிகள் வைமுக்யம் பண்ணினார்கள்" என்று சோம்பாதே "நம் கார்யஞ்செய்கை நமக்கு எளிவரவோ?" என்று, காளியனிற்காட்டில் தோலாதாராயிருக்கிற ப்ரஜைகளையெல்லாம் விஸ்த்ருதமாக்கின காரணத்வப்ரயுக்தமான * குடற்றுடக்கையுடையவனே! பழையதான உன்னுடைய வடிவை வேறுசிலரறியப் போமோ? நீயேசொல்லு. பரிபவம் பண்ணின போதோடு, பண்ணாத போதோடு வாசியற ஏகரூபமான உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை வேறு சிலரறியப்போமோ? நீயே சொல்லு. 18.

அரு:—பதினெட்டாம் பாட்டு. "தானிளக" - தழும்புதானில்லாதபடி. (வடிவை) - ஸ்வரூபத்தை. 18.

---

* குடல் துடக்கு-சரீஸம்பந்தம்

http://acharya.org

19. சொல்லில் குறையில்லை சூதறியா நெஞ்சமே
எல்லிப் பகலென்னு மெப்போதும்—தொல்லைக்கண்
மாத்தானைக் கெல்லா மோரைவரையே மாறாகக்
காத்தானைக் காண்டுநீ காண்.

பதவுரை :—சூது அறியா நெஞ்சமே—நன்மை, தீமை அறியாத மனமே!, சொல்லில்—அவன் குணங்களைப் பேசப்புகில், குறையில்லை—அவற்றிற்கு ஓர் அளவில்லை; தொல்லை கண்—பழையதான பூமியிலிருந்த, மா தானைக்கு எல்லாம்—(துரியோதநாதியருடைய) பெரிய சேனைகளுக்குக்கெல்லாம், ஓர் ஐவரையே—துணையற்ற பஞ்சபாண்டவர்களையே, மாறாக—எதிரிகளாகச் செய்து, எல்லி பகல் என்னாது எப்போதும்—இரவு, பகல் என்று நினையாமல் எல்லாக்காலத்திலும், காத்தானை—ரக்ஷித்தவனை, காண்டும்—காண்போம்; நீ காண்—நீ பார்.

அவ :— பத்தொன்பதாம் பாட்டில்; (சொல்லில்) கீழ்பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பு செய்தபடி சொல்லிற்று; வளர்ந்தபின்பு செய்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா :—(சொல்லில் குறையில்லை) பகவத்விஷயத்தைப் பேசப்புக்கால் பேச்சில் குறையில்லை. (சூதறியா நெஞ்சமே) "பகவத் விஷயம் நன்று" என்றும், "விஷயப்ராவண்யமநர்த்தம்" என்றும், விடவும் பற்றவுமறியாத நெஞ்சே! (தொல்லையித்யாதி) பழையதான பூமி நெளியும்படியான மஹாஸேனைக்கெல்லாம், ‡ தானே காத்தானென்னில் தங்களுக்குத்தோல்வி என்று அவர்களிசையாரென்று, பாண்டவர்களைந்துபேரும் எதிராக. (காத்தானைக்காண்டுநீகாண்) காண்போமென்று காணப்புக்கால் அவர்கள் பகல் யுத்தப்பண்ணி இரவுறங்கினாலும் இரவும் பகலுமுறங்காதே அர்ஜுநன் தோள் பிடிப்பதும் வெல்லும்படி மநோரதிப்பதுஞ்செய்துகொடு நின்று காத்தவனை. (காண்டுநீகாண்) காண்போமென்று காணப்புக்காலுள்ளபடியே காணலாங்காண். 19.

அரு :—பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (பேச்சில்குறையில்லை)-பேசி முடியாது; எத்தனைபேசினாலும் விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதென்றபடி. "சூது" விரகு. "கண்" என்று - இடமாய்; பூமி. "தானை" - ஸேனை. (காண்போம் என்று காணப்புக்கால்.) காணலாங்

‡ இது "ஓர்" என்பதின் தாத்பர்யம். இவ்வாக்யம் ஸந்திக்தம்.

http://acharya.org

காணென்றபூரிப்பது. [சூதறியாநெஞ்சமே சொல்லில் குறையில்லை- தொல்லைதொடங்கி- மாருக எல்லிப்பகலென்றதெப்போதும் - காத்தானைக்காண்டும்- நீகாண்] என்றந்வயம். 19.

20. காணப்புகி லறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம்
நாணப்படு மன்றே நாம்பேசில்—மாணி
யுருவாகிக் கொண்டுலகம் நீரேற்ற சீரான்
திருவாகம் தீண்டிற்றுச் சென்று.

பதவுரை :— மாணி உருவாகிக்கொண்டு—ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, உலகம்—லோகமெல்லாம், நீர் ஏற்ற சீரான்—தானம் வாங்கிக்கொண்ட மஹாகுணத்தையுடையவனுடைய, திரு ஆகம்—அழகிய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை, சென்று—அணுகி, தீண்டிற்று—(உலகமெல்லாம்) ஸ்பர்சித்தத்தை, நாம் காணப்புகில்—நாம் விசாரித்தாலும், பேசில்—சொல்ல ஆரம்பித்தாலும், அறிவு கைக்கொண்ட நல் நெஞ்சம்—ஞானத்தையுடைய மேலான மனஸ்ஸு, நாணப்படுமன்றே—வெட்கப்படவேண்டாவோ.

அவ :—இருபதாம் பாட்டில்; (காணப்புகில்) நான் "காண்" என்று சொன்னால் தன்னை யறிந்து நாண [(பா) கிட்ட] வேண்டாவோ ? என்கிறார்.

வ்யா :—(காணப்புகிலித்யாதி) நாமறியாதே காணப்புகுதல், அர்த்ததத்வமிருந்தபடியே பேசப்புகுதல் செய்தால், அறிவுக்கு வாய்த்தலையான நெஞ்சுக்கு நாண வேண்டாவோ ? (மாணியித்யாதி) இத்தைத்தீண்டுகைக்கு அவன் ப்ரவர்த்தித்தபடி. (திருவாகமித்யாதி) தன்னையறிந்தால் விலக்ஷணமான வடிவைச் சென்று தீண்டக்கடவதோ ? 20.

அரு :—இருபதாம்பாட்டு. "தீண்டிற்று" "நாணப்படுமென்றே?"- நாணவேண்டாவோ ? என்று அவதாரிகைக்குத் தாத்பர்யம். (இத்தைத்தீண்டுகை)-இது தீண்டுகைக்கு. ஸர்வவிஷயமாக அவன் தீண்டுகையாலே இதுவும் லஜ்ஜியாமல் தீண்டிற்றென்றபடி. இத்தைத் தீண்டுகைக்காக. அவன் செய்த வ்யாபாரமாகையாலே இதுவுங் கூசாமல் தீண்டிற்றென்னவுமாம். [காணப்புகில்- நாம்பேசில் - அறிவுகைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் - மாணியுருவாகி-நீரேற்று உலகங் கொண்ட - சீரான் திருவாகம்சென்று தீண்டிற்று - நாணப்படும்] என்றந்வயம். 20.

http://acharya.org

21. சென்றங்கு வெந்நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு,
இன்றிங் கென்னெஞ்சா லிடுக்குண்ட—அன்றங்குப்
பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதையக்
காருருவன் தான் நிமிர்த்தகால்.

பதவுரை :—கார் உருவன் தான்—மேகம்போன்ற வடிவையுடைய பகவான், அன்று—மஹாபலியஜ்ஞம் செய்த அக்காலத்தில், அங்கு—அவனுடைய யஜ்ஞபூமியில், பார் உருவும்—பூமியின் உருவமும், பார் வளைத்த நீர் உருவும்—பூமியைச் சுற்றியுள்ள ஜலத்தின் உருவமும் கண்புதைய—மறையும்படி, நிமிர்த்த—வளரச்செய்த, கால்—திருவடிகள், அங்கு சென்று—அந்தந்த உலகங்களில் போய், வெம் நரகில்—கொடிய நரகம் போன்ற ஸம்ஸாரத்தில், சேராமல் காப்பதற்கு—அழுந்தாமல் ரக்ஷிப்பதற்காக, இன்று—இப்போது, இங்கு—இவ்வுலகிலேயே, என் நெஞ்சால்—என்னுடைய மனத்தால், இடுக்குண்ட—நெருக்கப்பட்டன.

அவ:— இருபத்தோராம் பாட்டில்; (சென்றங்கு) ஓரிடத்திற் போகாதபடி நிஶ்ஶேஷமாக க்ரஹிக்கப்பார்த்தால் அவகாசம் பெற்றன்றோ க்ரஹிப்பதென்கிறது.

வ்யா :—(சென்றித்யாதி) வெந்நரகென்று - அகலுகைக்குப்பேர், ஸம்ஸாரத்துக்கும் பேர். அறிவார்க்கு நரகமாவது-ஸம்ஸாரமிறே. (இன்றித்யாதி) நினைவின்றிக்கே என்னுடைய நெஞ்சிலே நெருக்குண்டது. (அன்றித்யாதி) இன்றிங்கென்னெஞ்சாலிடுக்குண்டது - பூமியும் பூமியடையச் சூழ்ந்த ஜலங்களும் மறையும்படி பரம்பினமேகம் போலே ஶ்யாமமான வடிவையுடையவனுடைய திருவடிகளென்னெஞ்சிலே இடுக்குண்டது. 21.

அரு :—இருபத்தோராம் பாட்டு. "இடுக்குண்ட" என்றதைப் பற்ற அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (ஓரிடத்தில்) இத்யாதி. என் நெஞ்சிலே அகப்படுகையாலே புறப்பேபோகத்திருவடிகளுக்கவகாசமில்லாமையாலேஸம்ஸாரிகள்ஓரிடத்திற்போகாதபடி நிஶ்ஶேஷமாகத் திருவடிகளை உள்ளே க்ரஹிக்கின்றேமென்றாலும் இனிப்போகாதென்றபடி. [அன்றங்குப்பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதைய - தான்நிமிர்த்தகாருருவன் கால்அங்கு சென்றுவெம்நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு இன்றிங்குஎன்னெஞ்சாலிடுக்குண்ட] என்றந்வயம். 21.

http://acharya.org

22. காலே போதத் திரிந்து † கற்றுவரா மினநாள்
மாலார் குடிபுகுந்தா ரேன்மனத்தே—மேலால்
தருக்குமிடம் பாட்டிஞேடும் வல்வினையார் தாம் வீற்
றிருக்குமிடம் காணு தினைத்து.

பதவுரை :— மாலார்—மிகப்பெரியனை ஸர்வேச்வரன், என் மனத்தே—என் னுடைய மனஸ்ஸிலே, குடிபுகுந்தார்—பரிகரங்களோடு வந்து சேர்ந்தார்; மேலால்—முன்காலத்தில், தருக்கும்— தன்புறத்தி லிந்த, இடம் பாட்டிஞேடும்—செல்வச்செருக்குடன், வல் வினையார்—மிகக்கொடூரமான பாபமானது, தாம் வீற்றிருக்கும் இடம் காணுது—தான் ஸுகமாக வஸிக்கைக்கு இடம் அறியாமல், இளைத்து—பலமற்றதாய், காலே போத திரிந்து—கால் வெடிக்கும்படி அலைந்து, இன நாள்—இக்காலத்தில், கற்றுவராம்—கூப்பிடாநின்றது.

அவ :— இருபத்திரண்டாம் பாட்டில்: (காலே நம்முடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள் கால் பொதும்படி தடுமாறிக் கூப்பிட்டுத்திரியுமத்தனையிறே இனநாளென்கிறர்.

வ்யா:—(மாலாரித்யாதி) *"அரவத்தமளியிஞேடும்" இத்யாதிப் படியே ஸர்வேச்வரன் என்மநஸ்ஸிலே புகுந்தான். (மேலாலித்யாதி) பண்டு நம்மை ஹிம்ஸித்துப்போந்த அளவுடைமையோடே கூட வல்வினையார் விஸ்த்ருதமாக இருக்குமிடங்காணுதே இளைத்துக் கால் தேயும்படி தடுமாறிக் கூப்பிட்டுக்கொடு திரியுமத்தனையிறே இனநாள்.

அரு :— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (பொதும்படி) - வெடிக்கும் படி. முள்ளுத் தைக்கையுமாம். தருக்குகை-செருக்குகையாய், ஹிம் ஸிக்கை. [என்மனத்தேமாலார்குடிபுகுந்தார் - வல்வினையார்தாம் மேலால் தருக்குமிடம்பாட்டிஞேடும்வீற்றிருக்குமிடங்காணுதிளைத்து கால்பொதத்திரிந்து இனநாள்கற்றுவராம்] என்றந்வயம். 22.

23. இளைப்பா யிளையாப்பாய் நெஞ்சமே சொன்னேன்
இளைக்க நமன்தமர்கள்பற்றி—இளைப்பெய்த
நாய்தந்து மோதாமல் நல்குவான் நல்காப்பான்
தாய்தந்தை யெவ்வுயிர்க்கும் தான்.

பதவுரை :—நமன் தமர்கள்—யமதூதர்கள், இளைக்கபற்றி—பற்றும்போதே பலமற்றவர்களாகும்படி பிடித்து, இளைப்பு எய்த—மேலும்

† (பா) கத்துவாராம். * பெரியாழ்வார் திரு (5-2-10).

http://acharya.org

பலம் இழக்கும்படி, நாய் தந்து மோதாமல்—நாய்களைவிட்டு (நம்மைத்) தின்புறுத்தாதபடி, நல்குவான்—ரக்ஷிக்கிறுனுகிலும் சரி; நல்காப்பான்—ரக்ஷியாதொழிவானுகிலும் சரி; எவ்வுயிர்க்கும்—எல்லாப் பிராணிகளுக்கும், தான் தாய் தந்தை—தானே தாயும் தந்தையுமாவான்; நெஞ்சமே—மனஸ்ஸே, இளைப்பாய்—(அவனையடையாமல்) தளர்ந்து போனுலும் போ; இளையாப்பாய்—(அவனையடைந்து) தளராமலிருக்கிலும் இரு; சொன்னேன்—(இவ்வரும் பொருளை உனக்கு) உபதேசித்தேன்.

வ்யா :— இருபத்துமூன்ரும் பாட்டில்; (இளைப்பாயித்யாதி) பற்றுவாய், பற்றுதொழிவாய். அவனைப்பற்றிலும் பற்று, விஷயத்தைப்பற்றிலும் பற்று. (நெஞ்சமே சொன்னேன்) "ஈச்வரனே ஸர்வவிதபந்து" என்னுமிடமொருத்தருக்குஞ் சொல்லுமதன்று. அத்தையுனக்குச் சொன்னேன். (இளைக்கவித்யாதி) பற்றும்போதே இளைக்கும்படிக் கீடாகப்பற்றி. (இளைப்பித்யாதி) இளைக்கும்படிக்கீடாக நாய்களைவிட்டு மோதாதபடி. (நல்குவான் நல்காப்பான்) ரக்ஷிக்கிலும் ரக்ஷிக்கிறுன், ரக்ஷியாதொழியிலு மொழிகிறுன். (தாய் தந்தைஎவ்வுயிர்க்குந்தான்) ஸர்வரக்ஷகனவன்; "ரக்ஷகன் ரக்ஷணத்திலே நெகிழநின்றுன்" என்று அரக்ஷகரைப் பற்றவொண்ணுதே. * "களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய்" என்னுப்படியே. 23.

அரு :—இருபத்துமூன்றும் பாட்டு. அவனைப்பற்றி இளையாமையும், விஷயங்களைபற்றி இளைக்கையும். நல்காவிட்டால் தாய்தந்தையானபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (ரக்ஷகன்) இத்யாதி. 23.

24. தானேதனித் தோன்றல் தன்னளப் பொன்றில்லாதான்
தானே பிறர்கட்கும் தற்ருேன்றல்—தானே
இளைக்கிற்பார் கீழ்மேலாம் மீண்டமைப்பானுனல்
அளக்கிற்பார் பாரின்மேலார்.

பதவுரை —தனித்தோன்றல் தானே—ஒப்பற்ற அவதாரங்களையுடையவன் தானே, தன் அளப்பு—தனக்கு உபமாநமாக, ஒன்றும் இல்லாதான் தானே—ஒரு வஸ்துவையும் உடைத்தாயிராதவனும் தானே, பிறர்கட்கும் தற்தோன்றல் தானே—மற்றவர்களுக்கும் ஸ்வப்ர

* திருவாய் (5-7-8).

வித்தமான அந்தர்யாமியும்தானே; தானே இளைக்கில்—இப்படிப் பட்டவன் தானே (ரக்ஷணத்தில்)கைவாங்கிநின்றால், பார் கீழ் மேலாம் —பூமி கீழ்மேலாக நிலைகலங்கிவிடும்; மீண்டு அமைப்பானானால்— மறுபடியும் அதை ரக்ஷிப்பானாகில், அளக்கிற்பார்—(ரக்ஷணத்தில் அவனுக்குள்ள பாரிப்பை) அளவிட்டுச் சொல்லவல்லவர், பாரின் மேல் ஆர்—பூமியின்மேல் யாருளர்.

அவ :—இருபத்துநாலாம் பாட்டில்; (தானே) அந்வயவ்யதிரே கங்களிரண்டாலும் அவனே ரக்ஷகனென்கிறது.

வ்யா :—(தானே தனித்தோன்றல்) ஒரு ஹேத்வந்தரத்தாலே தோற்றுமவனல்லன். (தன்னளப்பொன்றில்லாதான்) உபமாநரஹி தன். (தானே பிறர்கட்கும் தற்றோன்றல்) அல்லாதார்க்கும் ஸத்தை அவன். (தானேயித்யாதி) அவன் ரக்ஷணத்திலே நெகிழ நிற்கில் பூமி அதரோத்தரையாம். (மீண்டமைப்பானானால்) அவன்றானே திரியட்டும் ரக்ஷிப்பானானால், (அளக்கிற்பார் பாரின் மேலார்) பூமியிலவனைப் பரிச் சேதிக்க வல்லாருண்டோ? 24.

அரு :— இருபத்துநாலாம் பாட்டு. "இளைக்கில்" என்றது - வ்யதிரேயம். மீண்டமைக்க - அந்வயம். ஹேத்வந்தரம் - கர்மம். அதடியாகப்பிறக்குமவனன்றென்றபடி. "தற்றோன்றல்" - தச்சப்தம் (28) "अन्तर्याम्यमृतः" (அந்தர்யாம்யம்ருத:) என்ற ப்ரஸித்தியைப் பற்ற. 24.

25. ஆரானு மாதானும்செய்ய அகலிடத்தை
ஆராய்ந்தது திருத்தலாவதே—சீரார்
மனத்தலைவன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோர்
இனத்தலைவன் கண்ணனால் யான்.

பதவுரை :—ஆரானும்—யார்வேண்டுமாயினும், ஆதானும் செய்க —எது வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளட்டும்; அகல் இடத்தை— விசாலமான பூமி முழுவதும், ஆராய்ந்து—தேடி, அது—அவர் களுடைய செயல்களை, திருத்தல் ஆவதே—நம்மால் சீர்திருத்தமுடியு மோ? யான்—நான், வானோர் இனம் தலைவன்—நித்யஸூரிகளின் ஸமூஹத்திற்கு ஸ்வாமியாயிருந்து, கண்ணனால்—க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்த எம்பெருமானைத் துணைகொண்டு, சீர் ஆர்—(பகவானிடத் தில் அன்பாகிற) நன்மை நிறைந்த, மனம் தலை வன்துன்பத்தை—

http://acharya.org

மனஸ்ஸின் மேலே கிடக்கிற வலிய ஸம்ஸார துக்கத்தை, மாற்றினேன் --போக்கடித்தேன்.

அவ :—இருபத்தைந்தாம் பாட்டில்; (ஆராநும்) "பூமியிலுள்ளாரை யெல்லாம் நம்மாலே திருத்தப்போமோ? நாம் முன்னம் பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹிக்கப்பெற்றோமிறே" என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். வழிபறிக்குமிடத்தே தப்பிப்போனவன் கிழிச்சீரையை யவிழ்த்துப் பார்த்து "இது தப்பப்பெற்றோமே" என்று உகப்பானைப் போலே.

வ்யா :—(ஆராநுமித்யாதி) எல்லாருமேதேனுஞ்செய்க; பூமிப்பரப்பையெல்லாம் நம்மாலே ஆராய்ந்து திருத்தப்போமோ? (வானோரித்யாதி) நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய்வைத்துத் தன்னை இதர ஸஜாதீயனாக்கி ஸுலபனான க்ருஷ்ணனாலே பகவத்ஸம்பந்தமாகிற ஐச்வர்யத்தை யுடைத்தான மநஸ்ஸின் தலையிலே கிடக்கிற ஸம்ஸார து:கத்தை மாற்றினேன்; 'எல்லாரையுந் தம்மாலே திருத்தப்போமோ?' என்கிறார். 25.

அரு :—இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. [வானோரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான் சீரார்மனத்தலைவன் துன்பத்தைமாற்றினேன் - ஆராநுமாதானும் செய்ய அகலிடத்தை ஆராய்ந்தது திருத்தலாவதே] என்றந்வயம். 25.

26. யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் வல்வினையைக்
காநும் மலையும் புகக்கடிவான்—தானோர்
இருளன்ன மாமேனி யெம் மிறையார்தந்த
அருளென்னும் தண்டா லடித்து.

பதவுரை :—ஓர் இருள்தான் அன்ன— இருள் தானே ஒருவடிவு கொண்டாற்போலுள்ள, மாமேனி—மேலான திருமேனியையுடைய, எம் இறையார்—எம்பெருமான், தந்த—கொடுத்த, அருள் என்னும் தண்டால்—(அப்பெருமானுடைய) க்ருபை என்னும் தடியாலே, அடித்து—புடைத்து, வல் வினையை—(எங்களுடைய) கொடிய பாபத்தை, காநும் மலையும் புக—காட்டிலும் மலையிலும் நுழையும் படி, கடிவான்—ஓட்டுவதற்காக, யாநும் என் நெஞ்சும்—நாநும் என் மனஸ்ஸும், இசைந்தொழிந்தோம்—ஸம்மதித்துவிட்டோம்.

http://acharya.org

அவ :— இருபத்தாறும் பாட்டில்; (யானும்) "மாற்றினேன்" என்று கர்த்ருத்வந் தோற்றச்சொன்னார், அந்த கர்த்ருத்வமாவது — அவன்மேல்விழ, என்னுடைய விலக்காமையென்கிறார்.

வ்யா :— (யானுமித்யாதி) இத்தலையில்குறைவற்றது. பொருந்தாததலையும் பொருந்திற்று; பொருந்துமவன் பொருந்தச்சொல்ல வேண்டாவிறே. (தானேரிருளித்யாதி) மற்றொன்றுகாணமல், ஸுகுமாரமான வடிவையுடைய என் ஸ்வாமியுடைய ப்ரஸாதமாகிற தண்டாலே ஹிம்ஸித்து. (வல்வினையித்யாதி) அவன்பிரிவாகிற மஹாபாபத்தைக் காட்டிலும் மலையிலும் புகும்படி ஓட்டும்படிக்கீடாக யானுமென்னெஞ்சமிசைந்தொழிந்தோம். 26.

அரு :— இருபத்தாறும் பாட்டு. (மற்றொன்றுகாணமல்) - வினையைப்போக்குகைக்கு வேறொரு உபாயங்காணமல். அவனருளாலே போக்கினனென்றபடி. 26

27. அடியால் படிகடந்த முத்தோ அதன்றேல்
முடியால் விசும்பளந்த முத்தோ—நெடியாய்
செறிகழல்கள் தாள்நிமிர்த்துச் சென்றுலக மெல்லாம்
அறிகிலமால் நீயளந்த வன்று.

பதவுரை :— நெடியாய்— ஸர்வாதிகாரிகனே !, நீ— நீ, செறி கழல்கள்— நெருங்க அணிந்த, தண்டைச்சிலம்புகளையுடைய, தாள்— திருவடிகளை, நிமிர்ந்து— வளரச்செய்து, உலகமெல்லாம் சென்று— எல்லாவுலகங்களுக்கும் போய், அளந்த அன்று— திருவுலகளந்தருளிய அக்காலத்தில், அடியால்— ஒரு திருவடியினால், படி கடந்த முத்தோ— பூமி முழுவதையும் அளந்ததனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ (இப்போது உன் திருமுகமண்டலத்தில் நான் காண்பது)? அது அன்றேல்— அது அல்லவாகில், முடியால்— உன் திருமுடியாலே, விசும்பு அளந்த முத்தோ— ஆகாசத்தை அளந்ததனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ (நான் காண்பது)? அறிகிலம் ஆல்— நாம் அறிகிறிலோம்; என்ன ஆச்சரியம் !

அவ :— இருபத்தேழாம் பாட்டு. (அடியால்) "இசைந்தொழிந்தோம்" என்கிறவித்தாலே தந்தலையில் குறையற்றது. "அருளென்னுந்தண்டால்" என்கையாலேபெறுவதும் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே

http://acharya.org

என்னுமிடம் சொல்லிற்று. இனி அவர்க்கநுபவத்திலேயிறேயங்வயம்; ஆகையாலே அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா :—(அடியித்யாதி) முத்தென்று - மௌனக்த்யமாய், அத்தாலே லக்ஷணையாலே அழகாய், அடியாலே பூமியையளந்தவழகோ? திருமுடியாலே ஆகாசத்தையளந்தவழகோ? என்னவுமாய். † "செறிகழல்" என்கையாலே திருவடிகளிலே முத்துண்டாகையாலும், ‡ "நீண்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய்" என்கையாலே, திருமுடியிலேமுத்துண்டாகையாலும், அடியாலே படியையளந்தன முத்தக்களோ? முடியாலே விசும்பையளந்தன முத்துக்களோ? † "சிலம்பும் செறிகழலும்" என்று இதுக்குள்வீடான முத்து ப்ரகாசமாதல், சாத்தினமுத்தாதல். (அறிகிலமால்) அறிகிறிலோம். இப்போதுனக் கோடுகிற * ஹர்ஷம் திருவடிகளில் கீழே பூமியையிட்டுக்கொண்ட ஹர்ஷமோ? திருமுடியாலே ஆகாசாவகாசத்தையெல்லாம் வ்யாபித்த ஹர்ஷமோ? வென்றுமாம். [நெடியாய்செறிகழல்கள் தாள்நிமிர்த்துச்சென்றுலகமெல்லாம் நீயளந்தவன்று - அடியால் படிகடந்தமுத்தோ-அன்றேல் முடியால்விசும்பளந்த முத்தோ-அறிகிலமால்] 27.

அரு :— இருபத்தேழாம் பாட்டு. அடியாலும் முடியாலுமோ என்னுதல். அவற்றிலுண்டான முத்தாலேயோவென்னுதல். முத்தென்றது - அழகாதல், முத்துத்தானுதல், ஹர்ஷமாதல். அறிகிலம். அள் - ஆச்சர்யம். 27.

28. அன்றே நங் கண் காணு மாழியான் காருருவம்
இன்றேநாம் காணா திருப்பதுவும்—என்றேனும்
கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுருவை நெஞ்சென்னும்
உட்கண்ணேல் காணு முணர்ந்து.

பதவுரை :— கண் கண்ணால்—கண் என்று பேயரையுடைய புறக்கண்ணால், என்றேனும் காணாத—எக்காலத்திலும் காணமுடியாத, அவ்வுருவை—அத்திருமேனியை, நெஞ்சு என்னும்—மனம் என்னும், உள் கண்—உள்ளேயுள்ள கண், காணுமேல்—ஸாக்ஷாத்கரிக்குமாகில், அன்றே—அப்பொழுதே, ஆழியான் கார் உருவம்—திருவாழியைக்கையிலுடையவனுடைய கறுத்த திருமேனியை, நம் கண் காணும்

‡ திருவிருத்தம் 50. † மூன்றும் திருவந்தாதி 90.
* 'முத்' என்னும் வடசொல் ஹர்ஷம் என்னும் பொருளையுடையது.

http://acharya.org

—நம்முடைய வெளிக்கண்ணும் காணும்; நாம் காணதிருப்பதுவும்—நாம் எம்பெருமானைப் பார்க்காமலிருப்பதுவும், இன்றே—(நெஞ்சால் அவனைக் காணுத) இப்பொழுதே.

அவ:—இருபத்தெட்டாம் பாட்டில்; (அன்றே) திருவுலகளந்தருளின வடிவை அநுஸந்திக்கையாலே அவனைக்காணவாசைப்பட்டு, அது கிடையாமையாலே வெறுத்தவர், அவன்பக்கல் குறையுண்டோ? நம்முடைய குறையிறேயென்று த்ருப்தாராகிறார்.

வ்யா:—(அன்றேயித்யாதி) ஸர்வேச்வரன் கறுத்த திருமேனியை நம்முடைய கண் அன்றேகாணும். (என்றேனும் இத்யாதி) ஒரு நாளும் பகவத்விஷயத்தைக் காணமையாலே "பீலிக்கண்" என்றவோபாதி கண்ணென்று பேரான கண்ணால் காணப்போகாத அவனுடைய திருமேனியை நெஞ்சாகிற உட்கண்ணுணர்ந்து காணுமாகில் அன்றே நங்கண்காணுமாழியான்காருருவம். (இன்றே நாங்காணதிருப்பதுவும்) நெஞ்சாகிற உட்கண்ணுணர்ந்து காணதவின்றே நாம் காண திருப்பது; உணர்ந்து காணுமன்று நங்கண்காணும். "யானுமென் னெஞ்சுமிசைந்தொழிந்தோம்" என்றுசொன்னாராகில், உட்கண் காணதொழிகையாவதென்னென்னில்; பரமபக்தி பிறந்து அவ்வவஸ்தைவயொழியச் செல்லாமை யாதொரு போது பிறக்கும், அப்போதுகாணும் நங்கண்; அவ்வவஸ்தைவயொழியச் செல்லுமின்று காணப்போகாதென்கிறது. கட்கண்ணென்றது - பீலிபோலேயான புறக்கண்.

அரு:—இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. த்ருப்திசொல்லுகையாலே வெறுப்பு அர்த்தாத்வந்தது. நெஞ்சென்னுமுட்கண்ணாலே உணர்ந்தால் இன்றுங்காணலாம், அதில்லாமையாலே காணப்போகாது, ஆகையாலே அவன்பக்கல் குறையுண்டோ நம்மதன்னேகுறையென்று த்ருப்தராகிறாரென்றபடி. "கட்கண்" - மீமிசையாலே கண்ணென்று பேராயிருக்கிற கண்ணென்றபடி. ஜ்ஞாநமுண்டாகில் காணலாம். இல்லாதபோது காணப்போகாதென்றபடி. [நெஞ்சென்னுமுட்கண்ணால் காணஉணர்ந்தவன்று நங்கண்காணும். உணராதஇன்றே நாங்காணதிருப்பதுவும்] என்றந்வயம். 28.

http://acharya.org

29. உணர வோருவர்க் கேளியனே சேவ்வே
இணரும் துழாயலங்க லெந்தை—உணரத்
தனக்கேளிய ரேவ்வளவ ரவ்வளவ ராஞல்
எனக்கேளிய னேம்பெருமா னிங்கு.

பதவுரை :—இணரும்—மலர்ந்த, துழாய் அலங்கல் எந்தை—துழாய் மாலையையுடைய எப்பிரான், ஒருவர்க்கு சேவ்வே உணர எளியனே—(ஸ்வயத்நபரரான) எவருக்கும் நன்ருக அறிய ஸுலப ஞே? (அல்லன்), தனச்கு எளியர்—தன் அடியார்கள், எவ்வளவர்—எவ்வளவு அன்பையுடையவர்களோ, அவ்வளவர்—அவ்வளவு அன்பையே அவர்களிடம் தான் உடையஞயிருப்பன்; ஆஞல்—ஆகையாலே, எனக்கு—(அவனிடம் பேரன்புகொண்ட) எனக்கு, எம்பெருமான்—என் ஸ்வாமியாகிய அவன், இங்கு உணர எளியன்—இவ்வுலகத்திலேயே அறிந்து காணும்படி ஸுலபஞவான்.

அவ:—இருபத்தொன்பதாப் பாட்டில்; (உணர) எல்லார்க்குமிவ்வவஸ்த்தை பிறக்கையரிது; எனக்கிவ்வவஸ்த்தை பிறந்ததென்கிருர்.

வ்யா:—(உணரவித்யாதி) ஒருத்தருக்கும் ஈத்ருக்தயா இயத்தயா உணரப்போகான். (29) "यस्यामतं तस्य मतं अविज्ञातं विजानतां" (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்) (இணருந்துழாயலங்கலெந்தை) அபரிச்சிந்நவஸ்துவினுடைய லக்ஷணம் தோளில் திருத்துழாய்மாலையையுடையவனை. (இணரும) தன்னிலத்திலும் இவன் தோளில் விகஸியாநிற்கும். தேவர்கள்தோளில் மாலைவாடாது; ஸர்வாதிகஞகையாலே இவன் தோளிலிட்டது அரும்பியாநிற்கும். (உணரவித்யாதி) தனக்கு நல்லவர்களுணர எவ்வளவர், அவ்வளவஞய் நிற்கும். (30) "प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थं" (ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்) * "தம்மையுகப்பாரைத் தாமுகப்பர்" என்னும்படியே. (ஆஞலெனக்கெளியனெம்பெருமானிங்கு) தனக்கு நல்லவர்கள் நினைத்தவளவிலேயமைக்குமாகையாலே என் ஸ்வாமி எனக்கெளியன். 29.

அரு:—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. "எனக்கெளியன்" என்கையாலே (எனக்கிவ்வவஸ்த்தை) என்கிறது. (ஈத்ருக்தயா)-த்ருவ்ஷ

* நாச்சியார் திரு (11-10).

http://acharya.org

டாந்ததயா. (இயத்தயா) - இவ்வளவென்றுபரிச்சேதித்து. எளியர்-ஸ்நேஹிகள். 29.

30. இங்கில்லை பண்டுபோல் வீற்றிருத்தல் என்னுடைய
சேங்கண்மால் சீர்க்கும் சிறிதுள்ளம்— அங்கே
மடியடக்கி நிற்பதனில் வல்வினையார் தாம் மீண்
டடியெடுப்ப தன்றே வழகு.

பதவுரை :—இங்கு—(என்னுடைய கர்மங்களுக்கு) இந்த மனஸ்ஸில், பண்டு போல்—முன்போல், வீற்றிருத்தல் இல்லை—பரவி உட்கார்ந்திருக்க இடமில்லை; என்னுடைய செங்கண்மால்—என்ஸ்வாமியாய் சிவந்தகண்களையுடையவனான ஸர்வேச்வரனுடைய, சீர்க்கும்—திருக்குணங்களுக்கும் (இடமில்லாதபடி), உள்ளம் சிறிது—என் நெஞ்சு மிகச்சிறியதாயிருக்கிறது. வல்வினையார் தாம்—என்னுடைய கொடிய பாபம்தான், அங்கே—(முன் அரசுசெலுத்திய) அவ்விடத்திலேயே, மடி அடக்கி நிற்பதனில்—புடவையை ஒதுக்கிக்கொண்டு ஒடுங்கிக்கிடப்பதைக் காட்டிலும், மீண்டு—அங்கு நின்றும் போய், அடி எடுப்பதன்றே அழகு—கால்வாங்குவதன்றே அழகு ?

அவ :—முப்பதாம் பாட்டில்; (இங்கில்லை) அவனருமையும் பெருமையுங்கிடக்கிடீர், நம்மை நலிந்து போந்த பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான கர்மங்களுக்கு நம்முடைய பக்கலிருப்பிடமில்லையென்கிறார்.

வ்யா :— (இங்கித்யாதி) பண்டுபோலிங்கு விஸ்த்ருதமாக இருக்கவொண்ணாது — வீற்றிருக்கவோண்ணாது. (என்னுடையவித்யாதி) வகுத்த விஷயத்துக்குமிடம் போராது. ஐஶ்வர்யவாத்ஸல்யஸூசகமான கண்களையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களுக்கு என்னுள்ளஞ்சிறிது. (அங்கேமடியித்யாதி) அங்கேயொரு மூலையிலே ஒதுங்கித்திரிந்தாலோவென்னில்; முதன்மைசெய்தவூரிலே புடைவையை ஒதுக்கிக்கொடு திரிவதில் அங்குநின்றும் சடக்கெனக் கால்வாங்குகையன்றோ அழகு ! 30.

அரு :—முப்பதாம் பாட்டு. "சீர்க்கும்" - குணங்களிருக்க இடமொழிய பாபத்துக்கிடமில்லையென்றபடி. குணஸ்மரணத்தாலே பாபம்போமென்று தாத்பர்யம். மடி - முன்றானை. 30.

http://acharya.org

31- அழகு மறிவோமாய் * வல்வினையைத் தீர்ப்பான்
நிழலு மடிதாறு மாவோம்—சுழலக்
குடங்கடலை மீதெடுத்துக் கோண்டாடி அன்றத்
தடங்கடலை மேயார் தமக்கு.

பதவுரை :—வல் வினையை—கொடிய பாபத்தை, தீர்ப்பான்—போக்கடிக்கைக்காக, அழகும் அறிவோமாய்—(அவனே நமக்கு உபாயம் என்னும்) அழகிய அறிவையுடையோமாய், குடங்கள் தலைமீது எடுத்துக்கோண்டு சுழல ஆடி—(க்ருஷ்ணவதாரத்தில்) குடங்களைத் தலை மேலே தரித்துக்கொண்டு, (அவை ஆகாசத்தில்) சுழன்றுவரும்படி கூத்தாடி, அன்று—அதன் பிறகு, அ தடம் கடலை—அந்த விசாலமான திருப்பாற்கடலை, மேயார் தமக்கு—(குடமாடின ச்ரமபரிஹாரத்திற்காக) அடைந்த எம்பிரானுக்கு, நிழலும் அடிதாறுமாவோம்—நிழல் போலவும் பாதுகைகள் போலவுமாவோம்.

அவ :—முப்பத்தோராம் பாட்டில் ; (அழகும்) ஸர்வேச்வரனைக் கொண்டே விரோதியையும் போக்கி அங்குத்தைக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணும்படியுமாவோமென்கிறார்.

வ்யா :—(வல்வினையித்யாதி) புதுப்புடைவை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே, ‡ எலியெலும்பரான நாம் கர்மத்தாலே நம்முடைய பாபத்தைப்போக்குகையன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரனைக்கொண்டு நம் பாபத்தைப்போக்குமழகையுடையோமாய், ஸர்வேச்வரனுக்குச் சாயை போலவும், பாதுகை, பாதரேகைபோலவுமாவோம். அடிதாறு-அடிக்களவாயிருக்குமது. (சுழல இத்யாதி) ஆகாசத்திலே சுழலும்படிக் கீடாகக்குடங்களையெடுத்தாடி, தன்னை § மன்றிலே ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணிக் குடமாடின வேர்ப்புப்போகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவனுக்குச் சாயைபோலவுமாவோம். இளையபெருமாள் படைவீட்டிலும் காட்டிலுமொக்க அடிமைசெய்தாற்போலே க்ருஷ்ணவதாரத்திலும் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடத்திலுமொக்க அடிமைசெய்யும்படியாவோம். 31.

அரு :—முப்பத்தோராம் பாட்டு. [வல்வினையைத் தீர்க்கைக்காக அழகறிந்தோம்.] அவனைக்கொண்டே பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ள

---

* வல்வினையும் என்றும் பாடம் காண்கிறது.
‡ எலியெலும்பர் - அல்ப சக்திகர். § மன்றிலே—நாற்சந்தியிலே.

http://acharya.org

வேணுமென்கிற ஜ்ஞானத்தையுடையோமென்றபடி. "அடிதாறு" - பாதுகையாதல், பாதரேகையாதல். பாதுகையானதெப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அடிதாறுவது) இத்யாதி. "குடங்கடலை" - குடங்கள்தலை. ஆடினவன்றென்கையாலே (வேர்ப்புப்போக) என்கிறது. 31.

32. தமக்கடிமை வேண்டுவார் தாமோதரனார்
தமக்கடிமை செய்யென்றால் செய்யாது—எமக்கென்று
தாம்செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் நெஞ்சினார்
யான்செய்வ திவ்விடத்திங் கியாது.

பதவுரை :—அடிமை — (ஆசாலேசமுடையார்க்கு) அடிமைப்படுகையை, தமக்கு வேண்டுவார்—தமக்கு விருப்புகிறவராய், தாமோதரனார் தமக்கு—(அதைக் காட்டுவதற்காக யசோதையினால் கட்டுண்டதினாலேற்பட்ட தழும்பையுடைய) தாமோதரனுக்கு, அடிமை செய் என்றால்—கைங்கர்யம் செய்வாயாக என்று சொன்னால், செய்யாது—செய்யாமல், நெஞ்சினார்—என்னுடைய மனமானது, எமக்கு என்று—எனக்கு பிரியத்தையே செய்யக்கடவேன் என்று பிடிவாதம் கொண்டு, தாம் செய்யும்—தான் (அநாதிகாலமாக) செய்துவரும், தீவினைக்கே—பாபச்செயலுக்கே, தாழ்வுறுவர்—செல்லும். இவ்விடத்து—இப்படி இருக்குமிடத்தில், இங்கு—இவ்வுலகத்தில், யான் செய்வது யாது—நான் செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது.

அவ :—முப்பத்திரண்டாம் பாட்டில்; (தமக்கு) தாமடிமைசெய்ய நிச்சயிக்க நெஞ்சு ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை உணர்ந்துபிற்காலியா நின்றதென்கிறார்.

வ்யா :—(தமக்கடிமைவேண்டுவார்) "கைத்ததுஉகப்பார், புளித்ததுஉகப்பார்" என்னுமாபோலே தமக்கடிமையை யுகக்குமவர். அதெங்கே கண்டோமென்றால், (தாமோதரனார்) அநுகூலையான தாயார்க்கடியுண்பது கட்டுண்பதானவிடத்திலே கண்டோம். (எமக்கித்யாதி) எம்மைவிட்டுத் தமக்கென்னவேயொரு நினைவுடையராய். (தாம்செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் நெஞ்சினார்) முதலியார். (யான்செய்வதிவ்விடத்திங்கு யாது) நம்முடைமையான நெஞ்சக்காவோமோ? நம்மையுடையவர்க்காவோமோ? 32.

http://acharya.org

அரு :—முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு. "தமக்கு அடிமைவேண்டு வார்" - தாம் ஆஸ்ரிதர்க்கடிமைசெய்கையைவேண்டியிருப்பாரென்ற படி. கீழ்மூலத்திலே அர்த்தமாக்கி, "எமக்கென்று" என்றதைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எம்மைவிட்டு) இத்யாதி. தமக்கு ஆஸ்ரி தரை அடிமைகொள்ளவேண்டியிருப்பரென்று அர்த்தமாக்கி "தமக் கடிமைசெய்யென்றாற்செய்யாது" என்கிறது. 32.

33. யாதானுமொன்றறியில் தன்னுகக்கி லேன்கோலோ
யாதானும் நேர்ந்தணுகாவாறுதான்—யாதானும்
தேறுமாசெய்யா வசுரர்களை நேமியால்
பாறுபாறாக்கினால் பால்.

பதவுரை :— யாதானும்—எவ்விதத்திலும், தேறுமா செய்யா—(பகவானுக்கு) நம்பிக்கையை விளைக்கும் செயலைச்செய்யாத, அசுரர் களை—அஸுரர்களை, நேமியால்—சக்ராயுதத்தால், பாறு பாறு ஆக்கி னான் பால்—துண்டு துண்டாக ஆக்கின ஸர்வேச்வரனிடம், யாதானும் நேர்ந்து—(தன்னுடையதல்லாத) ஏதேனுமொன்றைக்கொடுத்தாவது, அணுகா ஆறு தான் என் கோலோ—அவனைக்கிட்டாமலிருப்பது ஏன்? யாதானுமொன்றுஅறியில் (என் கோலோ)—(அவனுக்கு சரீரபூதமான வஸ்துக்களில்) ஏதேனுமொன்றை (உள்ளபடி) அறிந்தால்தான் என்ன? தன் உகக்கில் (என் கோலோ)—(இச்சேதநன்) தன்னிட மாவது அன்புகொண்டால் என்ன?

அவ :—முப்பத்துமூன்றாம் பாட்டில்; (யாதானும்) அறிவுடைத் தாகிலவனைப்பற்ற வேண்டாவோ? வென்கிறது.

வ்யா :— (யாதானுமொன்றறியில்) ஏதேனுமொருபதார்த்தத் தையறியில். * ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்னும்படியே, ஏதேனுமொன்றினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு மவனைமுன்னிட்டறிய வேண்டுகையாலே அவனையறிந்ததாய்விடும். (தன்னுகக்கில்) ஒன்றையறியாவிட்டாலும் தன்னையுகக்கவேணுமே; தன்னை யுகக்கையாவது - அவனை யுகந்ததாய்விடும்; அவனுகப்பொழி யத்தனக்கொரு நன்மையில்லாமையாலே. (என்கொலோவித்யாதி) அவனதையவனுக்குக் கொடுத்தேயாகிலும் அவனைக்கிட்டவேண்டா

* முதல் திருவந்தாதி (67).

http://acharya.org

வோ? "நேர்ந்து" என்பானென்னென்னில்; ப்ராந்திதசையிலே கண்டதெல்லாம் "எனக்கு" என்னுமத்தனை; ஸ்வதந்த்ரனாகவுமிறே நினைத்திருப்பதும்; இத்தையெல்லா மழிக்கிறானாகையாலே "நேர்ந்து" என்னலாமிறே. * "தோள்களையார" என்று தொடங்கி * "கண்களாயிரத்தாய்" என்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே இவரவனுடைமையைத் தம்மது என்று கொடுக்க, அவனும் தன்னதல்லாததுபெற்றாற் போலே விஸ்த்ருதனானானிறே; ஆகையாலத்தலைக்கு அவத்யத்தை விளைத்தேயாகிலும் கிட்டவேண்டாவோ? (யாதானுமித்யாதி) தன் விரோதியைத் தான் போக்கிக்கொள்ளத் தானுங்கையிலே திருவாழியைப்பிடித்தானோ? (யாதானுமித்யாதி) அஸுர வர்க்கத்திலே ஒருத்தன் அநுகூலிக்குமாகிலும் அவ்வர்க்கமாகநோக்கும். இவனுக்கொருபடியும் விநாவலிக்கப்போகாதபடி செய்த அஸுரர்களைத் திருவாழியாலே துணிந்தாற்போலே தன் விரோதியைப் போக்கினவன் பக்கலில் எல்லாம் நேர்ந்தாகிலும் கிட்டவேண்டாவோ? அசக்தனுக்கு ஸர்வசக்தியைப் பற்றவேணும்; ஆகையாலவனையே பற்றவேணும். 33.

அரு:—முப்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. "யாதானுமொன்றறியில்"- "இதம்" என்று புரோநிட்ட பதார்த்தங்களிலே ஒன்றையறியும்போதும் ஸர்வ சப்தவாச்யனவனாகையாலே இத்தையறிகிற ஜ்ஞானம் அவனளவும்போமென்றபடி. இவற்றையறிகிறஜ்ஞானம் அவனளவும் போகிறபடி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒண்டாமரையாள்) இத்யாதி. தன்னையுகந்தால் அவனையுகந்ததாப்படி எப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுகப்பெழிய) இத்யாதி. நேர்கை-கொடுக்கை. அவனதை அவனுக்காக்கினால் நேர்ந்தென்று கணக்கச்சொல்லுவானென்ன என்று சங்காபிப்ராயம். அவனதைத்தன்னதாக்கிக் கொடுத்தவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோள்களை) இத்யாதி. (அவத்யம்) - அவன் தன்னாத்மாவைத் தன்னதாக்கிக் கொடுக்கை. ப்ராந்திதசையிலே அவத்யத்தைவிளைத்துக் கொடுக்கவேணுமென்றபடி. [ஒன்றையறியவே தன்னையறியப்படுமவனாய், ஒன்றையுகக்கவே தன்னையுகக்கப்படுமவனாய், விரோதிநிரஸநத்தைப் பண்ணுவானுமாயிருக்கிறவன்பக்கலிலே யாதானும் நேர்ந்தனுகாவாறு என்கொலோ] என்றந்வயம். 33.

---

* திருவாய்மொழி (8-1-10).

http://acharya.org

34. பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம்கேட்டேயும்
காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுலலும்—நீலாழிச்
சோதியா யாதியாய் தொல்வினையெம்பால் கடியும்
நீதியாய் நிற்சார்ந்து நின்று.

பதவுரை :—நீல ஆழி—கறுத்த கடல் போன்ற, சோதியாய்—ஒளிஉள்ளவனே !, ஆதியாய்—காரணபூதனே !, எம் பால்—எம்மிடத்திலுள்ள, தொல் வினை கடியும்—அநாதியான பாபத்தைப் போக்குவதையே, நீதியாய்—ஸ்வாபாவமாய் உடையவனே !; நின் சார்ந்து நின்று—உன்னைப் பற்றி நின்று, நீ பால் ஆழி கிடக்கும் பண்பை— நீ திருப்பாற்கடலில் கிடக்கும் அழகை, யாம் கேட்டேயும்—நாம் கேட்கும்போதே,காலாழும்—என்னுடைய கால் தளர்ந்து விழும் ; நெஞ்சு அழியும்—மனஸ்ஸு நிலைகலங்கும் ; கண் சுழலும்—கண் ப்ரமிக்கும்.

அவ :—முப்பத்துநாலாம் பாட்டில் ; (பாலாழி) ஏதேனும் நேர்ந்தாகிலும் அவனையே பற்றவேணுமென்றார்; ஆகிலவனைக்கிட்ட வொண்ணா தென்கிறார்.

வ்யா :—(நீலாழிச்சோதியாய்பாலாழிநீகிடக்கும்) ஒருவெள்ளைக் கடலிலே யொரு கருங்கடல் சாய்ந்தாற்போலேயிருக்கிறபடி. (நீ கிடக்கும் ❋ "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்னுப்படியே. (பண்பையாம் கேட்டேயும்) அழகைக் கேட்டும். ஶ்ரவணமாத்ரத்திலே இப்படி அழிகிறவர், ஸாக்ஷாத்கரித்தாலென்படுகிறாரோ? (காலாழுமித்யாதி) வடிவழகேயாய் ப்ராப்தியின்றிக்கேயிருக்கிறதோ? இதுக்குக்காரணமானவனே ! (தொல்வினை யித்யாதி) உபகாரகனுமானவனே ! என்னுடைய விரோதியை என் பக்கலில் நின்றும்போக்குகையே ஸ்வபாவமாக வுடையவனே ! (நிற்சார்ந்து நின்று) உன்னைப்பற்றி நின்று, பாலாழிநீ கிடக்கும்பண்பை யாங் கேட்டேயும் காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும். 34.

அரு :—முப்பத்துநாலாம் பாட்டு. (ஆகில்) கிட்டவேணுமாகில், மூலத்திலே அர்த்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (வடிவழகேயாய்) இத்யாதி. விரோதியைப்போக்குகை - உபகாரம். 34.

❋ திருமாலை (23).

http://acharya.org

35. நின்று மிருந்தும் கிடந்தும் திரிதந்தும்
ஒன்று மோவாற்ற னேன் னெஞ்சகலான்—அன்றங்கை
வன்புடையால் பொன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்விடந்தான்
அன்புடைய னன்றே யவன்.

பதவுரை :—நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் திரிந்தும்—(என்னைப் பெறுவதற்காக திவ்யதேசங்களில்) நின்றும், வீற்றிருந்தும், சயனித்தும், உலாவியும், (ஆக இப்படி இவ்வளவு செய்தும்), ஒன்றும் ஆற்ருன்—ஒன்றும் செய்யாதவனுயிருக்கிருன்; என் நெஞ்சு அகலான்—என்னுடைய நெஞ்சைவிட்டுப் பிரியான்; அன்று—ந்ருஸிம்ஹாவதார காலத்தில், அம் கை வன் புடையால்—அழகிய கையைக்கொண்டு (கொடுத்த) வலிய அடியினுல், பொன் பெயரோன் வாய் தகர்த்து—ஹிரண்யனுடைய வாயை நசுக்கி, மார்வு இடந்தான்—மார்பைக் கிழித்தவனுகிற, அவன்—அப்பெருமான், அன்புடையனன்றே—(அடியாரிடத்தில்) அன்புடையவனல்லவா ?

அவ :—முப்பத்தைந்தாம் பாட்டில்; (நின்றும்) இவன் செவி தாழ்த்தால் அவன் படும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா :—(நின்று மித்யாதி) உகந்தருளின தேசங்களிலே நிற்கிறதும் இருக்கிறதும் கண்வளர்ந்தருளுகிறதும் உலாவுகிறதுமெல்லாம் என்னைப்பெறுகைக்காக. (ஒன்றுமோவாற்ருன்) எல்லாம் செய்துமொன்றும் செய்யாதானுயிருக்கும். "ஓ" என்று ஆஶ்சர்யத்திலே அசைச் சொல்லாய்க் கிடக்கவுமாம். (என்னெஞ்சகலான்) என்னெஞ்சுக்குப் புறம்பு காட்டுத் தீயோடொக்கும். (அன்றித்யாதி) பிராட்டிபக்கல் பரிமாறும்போது கூசிப் பரிமாறவேண்டும்படியான கையைக்கொண்டு, முரட்டு ஹிரண்யனுடைய, பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை "இல்லை" என்றவாயை நெரித்து அவன்மார்பைக் கீண்டவன் அன்புடையனன்ருே ? பிதா பகையாக அவனிலண்ணிய உறவாய் வந்து உதவினவன் அவனே அன்புடையான் ? அயோக்யனென்றகலுகிற நாமோ அன்புடையோம் ? 35.

அரு :—முப்பத்தைந்தாம் பாட்டு. "அங்கைவன்புடையால்" - புடையென்று - வழியாய், வலியஸாதனமான அழகியகையாலே என்றபடி. 35.

36. அவனு மிவனு முவனும் மற்றும்ப
ரவனு மவனேன்றிராதே—அவனும்
அவனேயெனத் தெளிந்து கண்ணனுக்கே தீர்ந்தால்
அவனே யெவனேலுமாம்.

பதவுரை :—அவன்—அந்த பகவான், அவனும்—துர்லபனுயிருப் பனே, இவனும்—ஸுலபனுயிருப்பனே, உவனும்—இரண்டு படியாயு மிருப்பனே, உம்பர் அவனும்—(எல்லாவற்றுக்கும் மேலுள்ள) ஒரு தேசத்திலேயிருப்பனே, என்று இராதே—என்று ஸந்தேஹப்பட்டுக் கொண்டு இருக்காமல், அவனும் அவனே என தெளிந்து—அவன் ஆச்ரித பாரதந்த்ரியத்தையுடையவனே என்று தெளிந்து, கண்ண னுக்கே தீர்ந்தால்—க்ருஷ்ணனுய் அவதரித்த அவனுக்கே அடிமை யாளுல், அவனே எவனேலும் ஆம்—அக்கண்ணனே எல்லாவிதமான ரக்ஷகர்களாகவும் ஆவான்.

அவ :—முப்பத்தாரும் பாட்டில்; (அவனும்) அவனிப்படியிருக்க அவன் பக்கலிலே ஸம்சயத்தை ப்ரவேசிப்பித்துக்கைவாங்குகை கார்ய மன்றென்கிறது.

வ்யா :—(அவனித்யாதி) துர்லபனுயிருக்கும், ஸுலபனு யிருக் கும் ;—அப்படியே யிருக்கும், இப்படியே யிருக்கும், அதுக்குமேலா யிருக்கும் என்று ஸம்சயித்துக் கைவிடப்பாராதே. (அவனித்யாதி) (31) "आत्मानं नातिवर्तेथाः" (ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதா:) என்னும் படியே பாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்று தெளிந்து ஸுல பனை க்ருஷ்ணனுக்கேயற்றால். (அவனே யெவனேலுமாம்) (32) "यस्य मन्त्री च गोप्ता च सुहृच्चैव जनार्दनः" (யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:) என்னும்படியே இவனுக்கெல்லாப்படியும் ரக்ஷகனும். 36.

அரு :—முப்பத்தாரும் பாட்டு. (துர்லபன்) - திருப்பாற்கடல் நாயகன். (ஸுலபன்) - அர்ச்சாவதாரம். இவற்றைவிவரிக்கிருர். (அப்படியேயிருக்கும்) இத்யாதி. "உப்பர்"-மேலாய், பரமபதநாதன். "அவனுமவனே" - அவனே அவனுமென்றுய், அவனுக்காஸ்ரிதபார தந்த்ர்யமேவடிவு என்றபடி. 36.

37. ஆமாறறிவுடையா ராவதரிதன்றே
நாமேயதுவுடையோம் நன்னெஞ்சே—பூமேய்
மதுகரமே தண்டுழாய் மாலாரை வாழ்த்தா
மதுகரமே யன்பாலமை.

பதவுரை:—நல் நெஞ்சே—அநுகூலமான மனமே!, ஆறு ஆம் அறிவு—நல் வழியிலே செல்லும் புத்தியை, உடையார் ஆவது அரிதன்றே—உடையவர்களாவது கடினமல்லவா; நாமே அது உடையோம்—நாமிரு வரும் அவ்வறிவையுடையராயிருக்கிறோம்; பூ மேய் மதுகரம் மே—பூவிலே சேர்ந்திருக்கும் வண்டுகள் பொருந்திய, தண் துழாய் மாலானை—குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வாதிகனை, அன்பால்—ப்ரீதியாலே, வாழ்த்து ஆம் அது—பல்லாண்டு பாடுகையாகிற அதிலே, கரமே அமை—உறுதியாகப் பொருந்து.

அவ:—முப்பத்தேழாம் பாட்டில்; இப்படி யிருக்கை புறம்புள்ளார்க்கரிது, தமக்குண்டாயிற் றென்கிறார்.

வ்யா:—(ஆமாறித்யாதி) வழியான அறிவுடையாராவதரி தன்றே? யுக்தமான அறிவுடையாராகை கிடையாது. (நாமே யதுவுடையோம்) நாம் நல்லவறிவுடையோம். (நல்நெஞ்சே) எல்லாத்துக்குமொருமிடறாகையிறே இது விசேஷித்தது. (33) "मन एव" (மந ஏவ) இத்யாதியாலே பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்குமடி இதிறே. (பூமேயித்யாதி) பூவிலே பொருந்தும் வண்டு மேவின திருத்துழாய் மாலையை உடைய ஸர்வேஶ்வரனை அன்பாலே வாழ்த்தாகிறவத்தை த்ருடமாக அமை. 37.

அரு:—முப்பத்தேழாம் பாட்டு. "ஆமாறு"-ஆறு வழியாய், (வழியானவறிவு). (ஒருமிடறு)-சாடு. "மே"-மேவி. வாழ்த்தாமது "கரம்"-கர மாய், (த்ருடமாக). "அமை"-சமைவாய், பொருந்தென்றபடி. 37.

38. அமைக்கும் பொழுதுண்டே யாராயில் நெஞ்சே
இமைக்கும் பொழுது மிடைச்சி—குமைத்திறங்கள்
ஏசியே யாயினு மீன்துழாய் மாயனையே
பேசியே போக்காய் பிழை.

பதவுரை:—நெஞ்சே—மனமே!, ஆராயில்—விசாரித்தோமானால், இமைக்கும் பொழுதும்—கண்ணிமைக்கும் காலமும், அமைக்கும் பொழுது உண்டே—ஆறியிருக்கைக்கு போதுண்டோ? இடைச்சி—இடைச்சியான யசோதை, குமை திறங்கள்—(க்ருஷ்ணனை) தண்டித்த விதங்களைச் (சொல்லி), ஏசியே ஆயினும்—பழித்தேயாகிலும், ஈன்

http://acharya.org

துழாய் மாயனையே—இனிய துழாய்மாலையையுடைய ஆச்சர்ய பூதனையே, பேசியே போக்காய்—அநுஸந்தித்துப் பொழுதுபோக்கு கிறாயல்லை; பிழை—(நீ செய்வது) தவறு.

அவ :—முப்பத்தெட்டாம் பாட்டில்; (அமைக்கும்) தாம் வாழ்ந்தச்சொல்ல, நெஞ்சு இறாய்க்க, அத்தைத் "தப்பச்செய்தோம்" என்கிறார்.

வ்யா :—(அமைக்குமித்யாதி) நெஞ்சே! ஒரு ஆபாதப்ரதீதியன்றிக்கே உள்ளே ஆராயப்புக்கால். (இமைக்கும்பொழுதும்) ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் ஆறியிருக்கப்போதுண்டோ? (இடைச்சி இத்யாதி) பரமபதத்திலே சென்று ஸாக்ஷாத்கரித்தார்க்கன்றோ விச்சேதமின்றிக்கே அநுபவிக்கலாவதென்னில், அது வேண்டா; தன்னை இதர ஸஜாதீயனாக்கி ஸுலபனாக்க, "என் மகன்" என்று எடுத்தேத்த குடியாக, தாயார் குமைக்கும் திறங்களை, ஏசியேயாயினும் பேசிப்போக்கு கிறிலை. (பிழை) தப்பு. ஈன்துழாய் மாயனையே பேசிப்பிழையைப் போக்காயென்னவுமாம். ஸ்நேஹித்துச்செய்தவற்றை ஸ்நேஹமில்லாத நாம் பேசினால் அவனுக்கு ஏச்சாகாதோவென்னில், ஏச்சாகிலும் அவனைப் பேசாதேயிருக்கிறவிடம் தப்பு. 38.

அரு :— முப்பத்தெட்டாம் பாட்டு. [நெஞ்சமே ஆராயில் இமைக்கும்பொழுதும் அமைக்கும்பொழுதுண்டே] ஏசுகை-ஸ்நேஹமின்றிக்கே சொல்லுகை. 38.

39. பிழைக்க முயன்றோமோ நெஞ்சமே பேசாய்
தழைக்குந்துழாய் மார்வன்றன்னை—அழைத்தொருகால்
போயுபகாரம் பொலியக்கொள்ளாது அவன் புகழே
வாயுபகாரங் கொண்டவாய்ப்பு.

பதவுரை :—நெஞ்சமே—மனமே!, தழைக்கும் — தளிர்விடுகிற, துழாய்—திருத்துழாயை, மார்வன் தன்னை—திருமார்பிலேயுடையவனை அவனை, அழைத்து—கூப்பிட்டு, ஒருகால்—ஒரு காலத்தில், போய்—பரமபதத்திற்குப் போய், பொலிய உபகாரம் கொள்ளாது—மிகவும் உபகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமல், அவன் புகழே—அவனுடைய குணங்களையே, வாய் உபகாரம் கொண்ட வாய்ப்பு—வாய்க்கு நன்மையாக அங்கீகரித்த இச்செயலை, பிழைக்க முயன்றோமோ—தப்பச்செய்தோமா?, பேசாய்—சொல்லுவாயாக.

http://acharya.org

அவ :—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டில்; (பிழைக்க) பேசவென்று புக்கவாறே போக்யமாய் நெஞ்சுக்குப் பொருந்தினவாறே "நாம் பார்த்தவிடம் தப்பாச் செய்தோமோ நெஞ்சே?" என்கிறார்.

வ்யா :—(தழைக்குமித்யாதி) ஒரு வாடல்மாலையையிட்டாலும் தழைக்கும் துழாய் மார்வையுடையவனை அழைத்து, அவன் கிட்டக் கொண்டு, "பரமபதத்திலே வந்து, அஸங்குசிதமான போகத்தை புஜிப்பிக்கிறேன்" என்னுதே, வாய்க்குபகாரமாகக்கொண்ட விந்த வாய்ப்புத் தப்பமுயன்றோமோ? சொல்லாயென்கிறார். ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்க சரீர ※ ஸமநந்தரத்திலே கைங்கர்யம்பண்ணுகையாவது - பகவத்விஷயத்தில் ருசியில்லாமையிறே. 39.

அரு :—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (தப்பச்செய்தோமோ? - தப்பச்செய்யவில்லையே, நன்றாகச்செய்தோம் நெஞ்சே என்கிறார். (வந்து) - பரமபதத்திலே போயென்றபடி. நெஞ்சே உன்னை (புஜிப்பிக்கிறேனென்னுதே). பரமபதத்துக் கைங்கர்யமிங்கேகூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்க) இத்யாதி. 39.

40\. வாய்ப்போ விதுவோப்ப மற்றில்லை வாநெஞ்சே
போய்ப்போய் வெந்நரகில் பூவியேல்—தீப்பால
பேய்த்தா யுயிர்களாய்ப் பாலுண்டு அவளுயிரை
மாய்த்தானை வாழ்த்தே வலி.

பதவுரை :—வா நெஞ்சே—வாராய்! மனமே!, இது ஒப்ப—இதற்கு ஸமாநமான, வாய்ப்பு—ஸமயம், மற்று இல்லை—வேறு கிடையாது, போய் போய்—மிகவும் அகன்று, வெம் நரகில்—(பிரிவாகிற) கொடிய நரகத்தில், பூவியேல்—என்னைப் புகுவிக்காதே. தீப்பால—கொடியதன்மையையுடையவளாய், பேய் தாய்—தாயுருவங்கொண்ட பேயான பூதனையின், உயிர்—பிராணனை, பால் களாய் உண்டு—பாலோடே கலந்து குடித்து, அவள் உயிரை மாய்த்தானை—அவளுடைய உயிரை அழித்தவனை, வாழ்த்தே—வாழ்த்துவதே, வலி—(நமக்கு) பலமாகும்.

வ்யா :—நாற்பதாம் பாட்டில், (வாய்ப்பித்யாதி) இத்தோடொக்கும் நேர்பாடு மற்றில்லை நெஞ்சே! (போயித்யாதி) "அபோக்யன்"

※ (பா) ஸமநந்தரத்திலேயிறே.

http://acharya.org

என்று அகலுகையாகிற கொடிய நரகத்திற் புகுவியாதேகொள். (34) "निरयो यः त्वया विना" (நிரயோ யஸ் த்வயா விநா) (பேய்த்தாய் இத்யாதி) பெற்றதாய் வேஷத்தைக்கொண்டுவந்தபேயினுடைய உயிரைப் பாலோடே கலசியுண்டு அவளுயிரை முடித்தவனை வாழ்த்துகை நமக்கு மிடுக்கு. வாழ்த்துகையிலே துணியென்றுமாம். 40.

அரு:—நாற்பதாம் பாட்டு. அகலுகை நரகமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார். (நிரயோ யஸ் த்வயா விநா) என்று. "தீப்பால பேய்த் தாய்" பொல்லாத ஸ்வபாவத்தையுடைய பேய்ச்சி. உயிர் - ளாய் - கலசி. 40.

41. வலியமெனெ நினைந்து வந்தெதிர்ந்த மல்லர்
வலிய முடியிடிய வாங்கி—வலிய நின்
பொன்னாழிக் கையால் புடைத்திடுதி கீளாதே
பன்னாளும் நிற்கு மிப்பார்.

பதவுரை:—வலியம் என நினைந்து—நாமே பலமுடையோம் என்று எண்ணி, வந்து—(சண்டை செய்ய) வந்து, எதிர்ந்த—எதிர்த்த, மல்லர்—(சாணூரமுஷ்டிகர்கள் என்னும்) மல்லர்களுடைய, வலிய முடி—பலம் பொருந்திய தலையை, இடிய—இடிந்து விழும்படி, வாங்கி—பறித்து, பொன் ஆழி—அழகிய சக்கரத்தைத் தரித்த, நின்—உன்னுடைய, கையால்—திருக்கையால், கீளாதே—கிழித்துப்போடாதே, புடைத்திடுதி—(கை நோகும்படி) அடித்துவிட்டாய்; (அதனாலேயே) இ பார் பல் நாளும் நிற்கும்—இந்த பூமி பலகாலும் நிலைபெற்றது.

அவ:—நாற்பத்தோராம் பாட்டில்; (வலியமென) பூதநா ப்ரஸங்கத்தாலே மல்லரை நிரஸித்தபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(வலியமித்யாதி) வெல்வோமென்றுநினைத்து வந்தெதிர்த்த மல்லருடைய திண்ணியதான முடியை வாங்கி, மிடுக்கையுடைத்தான திருவாழியைப் பிடித்த கையாலே கேசியைப்போலே வாயைக்கிழியாதே மல்லுக்கிடாகப் புடைத்திடுதி. (பல்நாளும் நிற்குமிப்பார்) தனியே முறட்டு மல்லரை வென்ற வெற்றிக்கு என்றும் ஸாக்ஷி பூமியிறே. அம்மல்லரை ஜயித்த ஜயத்தாலேயிறே பூமி நிலை நின்றதென்றுமாம். (கீளாதே பல்நாளும் நிற்குமிப்பார்) ஸுகுமாரமான திரு(வடி)க்கைகளைக்கொண்டு முரட்டு மல்லரோடே பொருகிறபடி கண்டால் இப்பூமியில் சேதநர் முடியவேண்டாவோ? அது

http://acharya.org

கண்டு ஸஹித்திருந்த இவர்களுக்கு நாறேபிராயம். (35) "**न समं युद्धमित्याहुः**" (ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹு:) என்றமாத்ரமும் சொல்லாத இவர்களுக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லை என்றுமாம். 41.

அரு :—நாற்பத்தோராம் பாட்டு. "முடியிடிய" முடியிடியும் படி, புடைத்திடுதி. "இப்பார்" - பாரிலுள்ளார். "நிற்கும்" - ஸாக்ஷி நிற்குமென்னுதல், ஸத்தைநிற்குமென்னுதல், ஈடுபட்டழியாதேநிற்கு மென்னுதல். 41.

42. பாருண்டான் பாருமிழ்ந்தான் பாரிடந்தான் பாரளந்தான்
பாரிடமுன் படைத்தானென்பரால்—பாரிட
மாவானும்தானானா லாரிடமே மற்றொருவர்க்
காவான் புகாவா லவை.

பதவுரை :—பார் உண்டான்—(பகவான்) பூமியை விழுங்கினான், பார் உமிழ்ந்தான்—உலகத்தை வெளிப்படுத்தினான், பார் இடந்தான்—ப்ருதிவியைக் குத்தியெடுத்தான், பார் அளந்தான்—நிலம் முழுவதை யும் (திருவடிகளால்) அளந்தான், பார் இடம் முன் படைத்தான்—மஹாப்ரளயகாலத்தில் இவ்வுலகையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தான், என்பர்—என்று (ஞானிகள்) சொல்லுவர்; (இக்காரணங்களாலேயே) பார் இடம் ஆவானும் தான்—இடமுடைத்தான உலகம் முழுவதுமாகிற வனும் தானே, ஆனால்—இப்படியாகில், ஆர் இடமே—(இவ்வுலகெல் லாம்) யாரைச்சேர்ந்த இடம்? அவை—அந்த உலகங்கள், மற்று ஒரு வர்க்கு ஆவான் புகா—வேறொருவர்க்கு சேஷமாக ஆகமாட்டா.

அவ :—நாற்பத்திரண்டாம் பாட்டில், (பாருண்டான்) "ஸர் வேச்வரனே ஆச்ரயமாகவேண்டாமோ? என்கிறது.

வ்யா —(பாருண்டானித்யாதி) ப்ரளயம் வருகிறதென்று தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தும், வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தும், அண்ட பித்தியில் நின்றும் பூமியை வராஹரூபமாய் ஒட்டுவிடுவித்தும், மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லைகடந்தும், கரணகளேபரவிதுரமாய் போகமோக்ஷசூந்யமான இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும், இப்படி ஆனைத் தொழில்கள் செய்வானென்று நிர்த்தோஷப்ரமாணமும், ப்ரமாணத் தை அங்கீகரித்த ருஷிகளும் சொல்லுகையாலே - ஜகத்தாகிறான் ஈச்வரன். ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவாதிஸம்பந்தங்களாலே ஐக்யம்; ஸ்வ

http://acharya.org

ரூபத: அன்று. (36) "सर्वं खल्विदं ब्रह्म" (ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம) என்று ப்ரபஞ்சத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஐக்யத்தைச்சொல்லி (36) "तज्जलानिति" (தஜ்ஜலாநிதி) என்று ஹேது சொன்னாற்போலே. (ஆனாலாரிடமே) இப்படியானால் இஜ்ஜகத்துக்கு ஆஶ்ரயமாவாரார்? (மற்றொருவர்க்காவான்புகாவாலவை) ஜகத்திலிச்சேதநர் வேறொருவனுக்கு சேஷமாவான் புகா. உண்டுமிழ்ந்தென்கிற தொழில்கள் வேறொருவ்யக்திக்காகாவென்றுமாம். 42.

அரு:—நாற்பத்திரண்டாம் பாட்டு. "பாரிடமாவான்" என்று ஸ்வரூபைக்யஞ்சொல்லுகிறதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ) இத்யாதி. "அவை" - சேதநராதல், கீழ்ச்சொன்ன வ்யாபாரமாதல். ஆவான் புகா. ஆல் - அசை. 42.

43. அவயமென நினைந்து வந்த சுரர் பாலே
நவையை நளிர்விப்பான்றன்னைக்—கவையில்
மனத்துயர வைத்திருந்து வாழ்த்தாதார்க் குண்டோ
மனத்துயரை மாய்க்கும் வகை.

பவுரை:— அவயம் என நினைந்து—(நீயே எங்களுக்கு) அடைக்கலம் என்று எண்ணி, வந்த சுரர் பாலே—வந்த தேவதைகளிடத்திலுள்ள, நவையை—துக்கத்தை, நளிர்விப்பான் தன்னை—நடுங்கிப் போம்படி பண்ணின ஸர்வேச்வரனை, கவை இல் மனத்து—ஸம்சயம் அற்ற மனத்தில், உயரவைத்து—உன்னதமாக வைத்து, இருந்து—நிலையாயிருந்து, வாழ்த்தாதார்க்கு—மங்களாசாஸநம் செய்யாதவர்களுக்கு, மனம் துயரை மாய்க்கும் வகை உண்டோ—மனஸ்ஸிலேயுள்ள துக்கத்தைப் போக்க வழியுண்டோ?

அவ:—நாற்பத்துமூன்றாம் பாட்டில்; (அவயம்) ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குமவனைப் பற்றாதார்க்கு வரும் மநோது:கங்களைப் போக்கவொண்ணாது.

வ்யா:—(அவயமித்யாதி) (37) "परावरेश शरणं" (பராவரேசம் சரணம்) என்னும்படி "அபயம்" என்று நினைத்து வந்த தேவதைகளை அந்த து:கத்தை நடுங்கப்பண்ணிப்போக்குமவன் தன்னை. நவையென்று து:கஹேதுவான குற்றமாகவுமாம். (கவையித்யாதி) இவ் விஷயங்களைப்பற்றுவோமோ? ஈச்வரனைப்பற்றுவோமோ? அயோக்ய

http://acharya.org

ரென்றகலுவோமோ? அகலாதொழிவோமோ? என்று இரண்டு மின்றிக்கேயிருக்கிற மநஸ்ஸிலே இவனை உயர வைத்துமங்களாசாஸநம் பண்ணுதார்க்குமுண்டோ மனத்துயர் மாய்க்கும் ப்ரகாரம்? 43.

அரு:— நாற்பத்துமூன்றும் பாட்டு. "நவை" - து:கமாதல், பாபமாதல். 43.

44. வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சும் நாவுடைய வாயும்
மிக வாய்ந்து வீழா வெனிலும்—மிகவாய்ந்து
மாலைத்தாம் வாழ்த்தா திருப்ப ரிதுவன்றே
மேலைத்தாம் செய்யும் வினை.

பதவுரை:—வகை சேர்த்த—(ஞாநம் வெளிப்படும்) வழியாகச் சேர்ந்திருக்கும், நல் நெஞ்சும்—மேலான மனமும், நாவு உடைய—நாக்கையுடைய, வாயும்—வாயும், மிக வாய்ந்து—மிகவும் ஈடுபட்டு, வீழா எனிலும்—(எம்பெருமானை) அடையாவிடினும், மிக வாய்ந்து—மிகவும் ச்ரமப்பட்டு, மாலை—ஸர்வேச்வரனை, தாம் வாழ்த்தாதிருப்பர்—ஸம்ஸாரிகள் மங்களாசாஸநம் செய்யாதிருப்பார், மேலை—அநாதிகாலமாய், தாம் செய்யும் வினை—தாங்கள்செய்யும் பாபத்தின்பலன், இது அன்றே—இது வல்லவா.

வ்யா:—நாற்பத்துநாலாய்பாட்டில்; (வகை) இதுக்கு பட்டரொரு படியும் பிள்ளை திருநறையூரரைய ரொருபடியு மருளிச்செய்வர். (வகைசேர்ந்த நல்நெஞ்சும்) சரீரபரிக்ரஹப்பண்ணின ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநப்ரஸரத்துக்காகச்சேர்ந்தநெஞ்சும். (நாவுடையவாயும்) ஸர்வேச்வரனை ஸ்துதிக்கக்கண்ட வாயும். (மிகவாய்ந்துவீழாவெனிலும்) குணத்ரயவஶ்யராகையாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் வர்த்தித்தபோது இவன் பக்கல் வந்தனவில்லையாகிலும். (மிகவித்யாதி) (38) "सत्वात् सञ्जायते ज्ञानं" (ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்) என்று ஸத்வகார்யமான ஜ்ஞாநத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைத் தள்ளி ஸர்வேச்வரனை வாழ்த்தாதேயிருப்பர்கள். (இதுவித்யாதி) இதுவன்றோ ஸம்ஸாரம் நித்யமாக இவர்கள் பண்ணினபாபம்.

ஈச்வரனுடைய குணங்களிலே சேர்ந்த நெஞ்சும், குணமொன்றையுமே ஏத்தும் வாயும் அல்லாத குணங்களிலும் உள்புக்கதில்லையாகிலும் எல்லா குணங்களிலும் உள்புகும்படி ஆராய்ந்து ஸர்வேச்வரனை ஏத்தாதிருப்பர்கள்; இதுவன்றோ பண்ணின பாபத்தினுடைய பலம் என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர்நிர்வாஹம். 44.

http://acharya.org

அரு :—நாற்பத்துநாலாம் பாட்டு. "மேலே" - மேலைக்கு; (ஸம்ஸாரம் நித்யமாக). அரையர்நிர்வாஹம் (ஈச்வரனுடைய) இத்யாதி. மேலை - பண்டு. "வினை" - பாபமாதல், பாபபலமாதல். 44.

45. வினையார் தரமுயலும் வெம்மையை யஞ்சித்
தினையாம் சிறிதளவும் செல்ல—நினையாது
வாசகத்தா லேத்தினேன் வானோர் தொழுதிறைஞ்சும்
நாயகத்தான் பொன்னடிக்கள் நான்.

பதவுரை :—வினையார்—(பகவானிடமிருந்து) பிரிகையானது, தர முயலும்—தருகைக்கு முயற்சிக்கிற, வெம்மைய அஞ்சி—துக்கத்தை நினைத்து பயப்பட்டு, தினையாம் சிறிது அளவும்—மிகச்சிறிய காலமும், செல்ல நினையாது—பிரிந்து செல்ல நினையாமல், நான்—நான், வானோர்—நித்யஸூரிகள், தொழுது இறைஞ்சும்—மனோவாக்குகளால் வணங்கும், நாயகத்தான்—ஸ்வாமியினுடைய, பொன் அடிக்கள்—அழகிய திருவடிகளை, ஏத்தினேன்—துதித்தேன்.

அவ :—நாற்பத்தைந்தாம் பாட்டில் ; (வினை) நீரிதில் செய்ததென்னென்னில், பிரிந்தால்வருமநர்த்தத்தைநினைத்து அவன் திருவடிகளை யேத்தினேனென்கிறார்.

வ்யா :—(வினையாரித்யாதி) பிரிவாலே பிறக்கும் வெம்மையை அஞ்சிக்ஷணமாத்ரமும் அவனையொழியக் காலம் செல்லப்பாராதே வாகிந்த்ரியத்தைக்கொண்டு ஏத்தினேன். (வானோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் மநோவாக்காயங்களாலே அடிமைசெய்யும் ஸர்வேச்வரனுடைய விலக்ஷணமான திருவடிகளைப்பெற்று, அதைப் பிழைக்கவொண்ணாதென்று ஏத்தினேன். 45.

அரு :—நாற்பத்தைந்தாம் பாட்டு. "வினையார்" வினையென்று-பாபகார்யமானவிஸ்லேஷம். "தரமுயலும்" - கொடுக்க உத்யோகிக்கிற, இத்தால் (பிரிவாலேபிறக்கும்) என்றபடி. 45.

46. நான்கூறும் கூற்றாவ தித்தனையே நாளும்
தேங்கோத நீருருவன் செங்கண்மால்—நீங்காத
மாகதியாம் வெந்நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு
நீகதியா நெஞ்சே நினை.

பதவுரை —தேங்கு ஓதம் நீர் உருவன்—தேங்கின கடலின் நீர் போன்ற நிறத்தையுடையவனாய், செம் கண் மால்—சிவந்திருக்கும்

http://acharya.org

கண்களையுடையனான ஸர்வேச்வரன், வெம் நரகில்—கொடிய ஸம்ஸாரத்தில், சேராமல்—(நாம்) விழாமல், காப்பதற்கு—ரக்ஷிப்பதற்கு, மாகதியாம்—சிறந்த உபாயமாவான்; நெஞ்சே—மனமே!, நீ—நீ, கதியா—(அவனையே) உபாயமாக, நினை—எண்ணுவாயாக; நான்—(இதையறிந்த) நான், நாள் நாளும்—தினந்தோறும், கூறும் கூற்றுவது—சொல்லும் சொல்லாவது, இத்தனையே—இவ்வளவே.

அவ:—நாற்பத்தாறும் பாட்டில்; (நான்கூறும்) கீழே தேஹயாத்ரை செல்லும்படி சொல்லிற்று; இதில் "ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனேயென்று நினைத்திரு" என்கிறார்.

வ்யா:—(நான்கூறும் கூற்றுவதித்தனையே). ஒரு நாளேயோ இப்படிச் சொல்லுவதென்னில், (நாளும்) என்றுமித்தனையே. (தேங்கோதமித்யாதி) தேங்கின கடல்போலேயிருந்த திருமேனியையும், ஐச்வர்யஸூசகமான கண்களையுமுடைய ஸர்வேச்வரனை, மீட்சியில்லாத ப்ராப்யமாகவுமாம், ஸம்ஸாரத்திலே சேராதபடிக்கீடான ப்ராபகமாகவுமாம், நெஞ்சே! நினை. இத்தால் ப்ராப்யப்ராபகங்களுமவனே என்னுமிடமும் ப்ராப்தாவுக்கு ப்ரதிபத்திமாத்ரமே என்னுமிடமும் ப்ரபந்நனுக்கு இருகால் * மட்டொன்றும் சொல்லவேண்டுவதில்லை யென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. 46.

அரு:—நாற்பத்தாறும் பாட்டு. "நினை" என்கையாலே, ப்ரதிபத்தியும், அதுதான் ஒருகால் என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. 46.

47. நினைத்திறைஞ்சி மானிடவ ரொன்றிரப்ப ரென்றே
நினைத்திடவும் வேண்டாநீ நேரே—நினைத்திறைஞ்ச
எவ்வளவ ரெவ்விடத்தோர் மாலே, அதுதானும்
எவ்வளவு முண்டோ வெமக்கு.

பதவுரை:—மாலே — (அளவிட்டறியமுடியாத) ஸர்வேச்வரனே!, "மானிடவர்—மநுஷ்யர்கள், நினைத்து—நினைத்து, இறைஞ்சி—வணங்கி, ஒன்று இரப்பர்—ஒரு விஷயத்தை யாசிப்பர்கள்", என்று—என்று, நீ—நீ, நினைத்திடவும் வேண்டா—நினைக்கவும் வேண்டா; நேரே நினைத்து—(உன்னை) உள்ளபடி அறிந்து, இறைஞ்ச—வணங்கத்தகுந்தபடி, எவ்வளவர்—(ஸம்ஸாரிகள்) எவ்வளவு ஞானமுடையவர்?, எவ்விடத்தோர்—எந்த தேசத்திலிருக்கிறார்கள்?, அது தானும்

* (பா) மற்றொன்றும்.

http://acharya.org

—(வேறு ப்ரயோஜநத்தையாசிக்கையாகிற) அதுதான், எவ்வளவும்—ஈறிதும், எமக்கு உண்டோ—(உன் கடாக்ஷம் பெற்ற) எங்களுக்கு உண்டோ ?

அவ:—நாற்பத்தேழாம் பாட்டில்; (நினைத்து) "நீர் நம்மை ப்ராப்யப்ராபகமாகவும், நம்மையொருத்தரையே தேஹயாத்ரையாகவுமாக இராநின்றீர்; இதுக்கு விபரீதமாயிருப்பானேன் ஸம்ஸாரம்?" என்ன, "உன் கடாக்ஷமில்லாதபடியிருக்கை குற்றமோ ?" என்கிறார்.

வ்யா:—(நினைத்தித்யாதி) நம்மை நினைத்து நம்காலிலே விழுந்து உம்மைப்போலே நம்மையே ப்ரயோஜநமாகப்பற்றாதே, ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கும் அடிபொய்ப்பரென்று நினைக்கவேண்டா. (நேரே இத்யாதி) நீயே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று நினைத்திறைஞ்ச எங்குள்ளார்க்குப்போம்? எவ்வளவிலுள்ளார்க்குப்போம்? (மாலே) உன்னைச் சிலவராலே பரிச்சேதிக்கப்போமோ? (அதுதானுமெவ்வளவுமுண்டோவெமக்கு) உன் கடாக்ஷம் பெற்றவர்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே முதலடியிடவேண்டா; உன் கடாக்ஷமில்லாதார் இப்படிச்செய்தாரென்று உனக்கு வெறுக்கவொண்ணுமோ ? 47.

அரு:—நாற்பத்தேழாம் பாட்டு. "எவ்வளவர்"-எவ்வளவிலுள்ளார் எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தையுடையார்? அதுதானும் அந்த ப்ரயோஜநத்தைக்கொள்ளுகை. 47

48. எமக்கியாம் விண்ணாட்டுக் குச்சமதாம் வீட்டை
அமைத்திருந்தோ மஃதன்றே யாமாறு—அமைபோலிந்த
மென்தோளி காரணமா வெங்கோட்டே றேழுடனே
கொன்றானையே மனத்துக் கொண்டு.

பதவுரை:—அமை போலிந்த—மூங்கிலைப்போலே விளங்குகிற, மென் தோளி காரணமா—ம்ருதுவான புஜங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, வெம்கோடு—கொடிய கொம்புகளையுடைய, ஏழு ஏறு—ஏழு எருதுகளையும், உடனே—ஒரே ஸமயத்தில், கொன்றானையே—கொன்ற க்ருஷ்ணனையே, மனத்து கொண்டு—உள்ளத்திலே வைத்து, யாம்—நாம், விண்ணாட்டுக்கு உச்சமதாம் வீட்டை—ஸ்வர்க்கம் முதலியவற்றுக்கு மேலிருக்கும் பரமபதத்தை, எமக்கு அமைத்திருந்தோம்—எங்களுக்கு ஆசைப்பட்டிருந்தோம், அஃதன்றே ஆம் ஆறு—அது அல்லவோ காலக்ஷேபம் செய்யவேண்டிய வழி.

http://acharya.org

அவ:—நாற்பத்தெட்டாம் பாட்டில்; "எமக்கு ப்ரபல ப்ரதிபந்தகம் போக்குமவனை உபாயமாக நெஞ்சிலேகொண்டு அவனைப் பெறுவதும் பரமபதமென்று நினைத்திருந்தோம்; இதன்றோ இருக்கும்படி" என்கிறார்.

வ்யா:—நமக்கு நாம் * ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மேலான பரமபதத்தைப்பாரித்திருந்தோம். இதுவன்றே செய்யும்வழி. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய லோகத்துக்கு மேலாய், பரமபதத்துக்குப் புறம்பாயிருக்கும் கைவல்யமோக்ஷத்தை (அமைத்திருந்தோம்) வேண்டாவென்றிருந்தோமென்றுமாம். பெருமாள் குணங்களிலே பழகின உடம்பொழிய பரமபதம் வேண்டாவென்றிருந்தாற்போலே, அஸாதாரணையாய் வேய்போலே விளங்கி ம்ருதுவான தோளையுடைய நம்பின்னைப்பிராட்டிக்காக வெவ்விய கோட்டையுடைய எருதுகளேழையும் உடனே செற்றவனையே நெஞ்சிலே கொண்டு இவ்வநுபவத்திற்காட்டில் பரமபதம் வேண்டாவென்றிருந்தோமென்றுமாம். 48.

அரு:—நாற்பத்தெட்டாம் பாட்டு. "உச்சமதாம்" - மேலான வீட்டை, "அமைத்திருந்தோம்" அமைவு - சமைவாய், பாரித்திருந்தோமென்னுதல்; அமைவு - அமையுமென்றாய், வேண்டாவென்னுதல்; பரமபதந்தன்னையும் வேண்டாவென்னுதல். இந்தவர்த்தத்தைத் திருவடியை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள்) இத்யாதி. "கோடு" கொப்பு. 48.

49. கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்தான்
வண்டறுப் பூவைதான் மற்றுத்தான்—கண்டநாள்
காருருவங் காண்டோறு நெஞ்சோடும் கண்ணனார்
பேருருவென் றெம்மைப் பிரிந்து.

பதவுரை:—கொண்டல் தான்—மேகங்களையும், மால் வரைதான்—பெரியமலைகளையும், மா கடல் தான்—பரந்த கடலையும், கூர் இருள் தான்—நெருங்கிய இருளையும், வண்டு அறு பூவைதான்—வண்டுகள் விட்டுப்பிரியாத பூவைப்பூவையும், மற்று கார் உருவம் தான்—மற்றுமுள்ள கருநிறத்தையுடைய பொருள்களையும், காண்தோறு—பார்க்கும் போதெல்லாம், நெஞ்சு—என் மனம், கண்ணனார் பேர் உரு என்று—

* (பா) ப்ரஹ்மாதிகளுடைய

http://acharya.org

(இது) கண்ணபிரானுடைய அழகிற்பெரிய உருவம் என்று நினைத்து, எம்மை—எங்களை, பிரிந்து ஓடும்—விட்டு (அவனிடம்) ஓடாநின்றது.

அவ:—நாற்பத்தொன்பதாம் பாட்டில்; (கொண்டல்) "அவனே ப்ராபகன்" என்றறுதியிட்டார்க்கு சரீராவஸாநத்தளவும் இருக்கும் படி சொல்லுகிறது.

வ்யா—(கொண்டல்தானித்யாதி) உபமாநங்களைக்கண்டால் உபமேயமென்று நம்மைவிட்டு நெஞ்சு ஓடாநின்றது. மேகத்தை, கறுத்த மலையை, கடலை கூரியவிருளை, வண்டுமாறாத பூவை என்கிற வ்ருக்ஷத்தைக்கண்டபோது. (காருருவங்காண்டோறும்) அநுக்தமான கறுத்த பூங்குவளை நீலம் காயா இத்யாதி காணுந்தோறும் என்றுமாம். வடிவென்று கண்டால், "இதுக்கு அவனன்றுகாண்" என்று கேட்டறிந்தாலும் பின்னையும் கண்டபோதெல்லாம்; (கண்ணனூர்பேருருவென்று) இதின் நெடுவாசியறிகிறதில்லை; பேருருவென்றோடாநின்றது. 49.

அரு:—நாற்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. "மற்றுக்காருருவம்" என்று கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (அநுக்தமான) இத்யாதி. (என்றுமாம்) என்றது - அர்த்தாந்தரமன்று, உண்டானாலும் ப்ரதிகோடிகண்டு கொள்வது. வர்த்தமாநத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (வடிவென்று) இத்யாதி. [நெஞ்சானதெப்பையைப் பிரிந்து பேருருவென்றே ஓடாநின்றது] என்றபடி. 49.

50. பிரிந்தொன்று நோக்காது தம்முடைய பின்னே
திரிந்துழலும் சிந்தனையார் தம்மை—புரிந்தொருகால்
ஆவா வெனவிரங்கா ரந்தோ வலிதேகொல்
மாவாய் பிளந்தார் மனம்

பதவுரை:—பிரிந்து—தம்மைவிட்டு, ஒன்று நோக்காது—வேறொன்றையும் என்னாதே, தம்முடைய பின்னே—தமக்குப் பின்னாலேயே, திரிந்து உழலும்—அலைந்து தடுமாறுகிற, சிந்தனை யார் தம்மை—என மனஸ்ஸை, ஒரு கால்—ஒருதடவையாவது, புரிந்து—அன்பு புரிந்து, ஆ ஆ என—ஐயோ! என்று, இரங்கார்—கருணை காட்டுகிறாரல்லர்; அந்தோ—ஐயோ!, மா வாய் பிளந்தார் மனம்—குதிரையுருவாய் வந்த கேசியின் வாயைக்கிழித்த எம்பெருமானுடைய மனம், வலிதே கொல்—கடினமானபடியென்?

http://acharya.org

அவ :—ஐம்பதாம் பாட்டில் ; (பிரிந்தொன்று) "உபமாநங்களைக் கண்டு உபமேயமென்றிருக்கும்படியான எம்மை இவர் நோக்காதொழிவதே!" என்று வெறுக்கிறார். ‡ "எதிர்சூழல்புக்கெனைத்தோர் பிறப்பும்" என்னும்படியை எண்ணுகிறிலர். அவன் கொடுத்த சரீரங்கொண்டு ருசி பிறந்த பின்பு * இவனைத்தாழ்த்ததும் குற்றமாய்த் தோன்றாநின்றது. தான்பரிக்ரஹித்த சரீரங்தோறும் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்த் தம்பக்கல் முகம்பெறாதே திரிந்தது தோற்றுகிறதில்லை. இத்தலையில் அபேக்ஷை பிறந்தால் அவனுக்கு வாராதேயிருக்கை முறையன்றுபோலேகாணும். ப்ரஜை எல்லாத் தீம்புஞ்செய்ததேயாகிலும் பசித்தபோது சோறிட்டிலளாகில் தாய்க்குக் குற்றமாகக் கடவதிறே.

வ்யா :—(பிரிந்தித்யாதி) வேறொன்றை அநுஸந்தியாதே தம்மையே பற்றித்திரிகிற. (சிந்தனையார்தம்மை) "தம்மையொழிய வேறொருத்தரில்லை" என்று புரிந்து பார்த்து "ஐயோ" என்றிரங்குகிறிலர். (மாவாய்பிளந்தாரித்யாதி) ஆச்ரிதர்க்காக விரோதிநிரஸநம் பண்ணிப் போந்தவருடைய மநஸ்ஸு இப்போது திண்ணிதானபடியென்! மாவாய்பிளந்தாருடைய மனம் அந்தோ! வலிதேகொல். 50.

அரு :—ஐம்பதாம் பாட்டு - (எம்மை) எங்களை. தம்மைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினவனை வெறுப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (எதிர்சூழல்) இத்யாதி. தம்முடைய குற்றங்கிடக்க அவன் அல்பந்தாழ்த்ததைக் குற்றமாகக் கொள்ளலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜை எல்லா) இத்யாதி. 50.

51. மனமாளு மோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மைச்
சினமாள்வித் தோரிடத்தே சேர்த்துப்—புனமேய
தண்டுழாயானடியே தாங்காணுமஃதன்றே
வண்துழாம் சீரார்க்கு மாண்பு.

பதவுரை :—மனம் ஆளும்—மனஸ்ஸை வசமாக்கிக்கொள்ளும், வன் குறும்பர்—வலிமையுடையராய் தீம்புசெய்பவராய், ஓர் ஐவர் தம்மை—ஒப்பற்றவரான பஞ்சேந்த்ரியங்களையும், சினம் ஆள்வித்து—(அவற்றிலுள்ள) கோபத்தைப் போக்கடித்து, ஓர் இடத்தே சேர்த்து—ஒப்பற்ற பகவத்விஷயத்திலே ஈடுபடுத்தி, புனம் மேய தண் துழாயான்

‡ திருவாய்மொழி (2-7-6) * (பா) இறை.

http://acharya.org

—தன்னிலத்தில் சேர்ந்திருந்தாற்போலே மலர்ந்து விளங்கும் குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடையவனுடைய, அடியே தான் காணும்—திருவடிகளையே ஸேவிக்கையாகிற, அஃதன்றே — அதல்லவா, வண்துழாம் சீராக்கு—உதாரர்களாய், பரந்த குணங்களையுடையவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு, மாண்பு— அழகு.

அவ :—ஐம்பத்தோராம் பாட்டில் ;—(மனமாளும்) சேஷபூதன் சேஷி செய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது, வெறுத்துத்தப்பச் செய்தோமென்கிறார்.

வ்யா :—(மனமாளும்) பள்ளிகள்கலஹம்போலே, ஈச்வரனுக்கு ஆத்மா சேஷமாய், ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸு சேஷமாய், மநஸ்ஸு போனவழியே போகக்கடவவான இந்த்ரியங்களிருக்கும் முறையன்றிக்கே, மநஸ்ஸை இந்த்ரியங்களாளுப்படி யிருக்கை, (வன் குறும்பர்) மநஸ்ஸைத் தாங்கள் போனவழியே கொடுபோகவல்லாரா யிருக்கை. "இன்னதனை த்ரவ்யத்துக்கு அரசுசெய்வாரைக் கிடைக்கும்" என்னும் வன்னியரைப்போலே. (ஓரைவர் வன்குறும்பர் தம்மைச் சினமாள்வித்து) கர்மபலமான க்ரோதத்தைமுடித்து (39) "कामात् क्रोधोऽभिजायते" (காமாத் க்ரோதோபிஜாயதே) பகவத்வ்யதிரிக்தவிஷயங்களெல்லாம் இந்த்ரியங்களுக்கிரை போராதிறே. எல்லா இந்த்ரியங்களும் அநுபவிக்கப்புக்கால் அநுபாவ்யாம்சம் பெருத்திருப்பது பகவத்விஷயமிறே. * "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றும் ‡ "பாவியேனைப் பலநீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்றும் ‡ "சிற்றின்பம்" என்றுமிறே இதரவிஷயங்கள். எல்லா இந்த்ரியங்களும் புஜித்தாலும் போக்யதை அளவிறந்திருக்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது (புனமேய தண்டுழாயானடி) என்று. (வண்துழாம் சீராக்கு மாண்பு - மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மைச் சினமாள்வித்தோரிடத்தே சேர்த்துப் புனமேய தண்துழாயானடியே தான்காணுமஃதன்றே). ஆத்மகுணோபேதர்க்கு - வண்மை—துழாவின சீரையுடையவர்களுக்கு அழகாவது - இந்த்ரியங்களை ஜயித்து அவ்விந்த்ரியங்களெல்லாவற்றையும் பகவத்விஷயத்திலே சேர்த்து, செவ்வித்திருத்துழாய் மாலையையுடையனாயிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் திரு

* திருவாய் (6-9-8). ‡ திருவாய் (6-9-9).

http://acharya.org

வடிகளைக் காண்கையன்றே முறை? "அந்தோ வலிதே கொல்" என்று வெறுக்கக்கடவதோ? 51.

அரு :—ஐம்பத்தோராம் பாட்டு. "வண்டுழாஞ்சீரார்" என்கை யாலே சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கையொழிய வெறுக்கக்கூடாதென் கிறது. "தம்மை" என்றத்தையருளிச்செய்கிறார் (இன்னதனைத்ரவ்ய) இத்யாதி. (அரசுசெய்வார்) கைக்காயிரத்துக்குச் சேவிப்பார். "சினமாள்வித்து"–சினத்தை முடித்து; அத்தால் வந்தக்ரோதத்தைப் போக்க என்றபடி. இதரவிஷயங்கள் அநர்த்தகரமுமாய் அல்பமு மாயிருக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இன்னங்கெடுப்பாயோ) இத்யாதி. "பாண்பு" - அழகு - முறையென்றாய், ப்ராப்தமென்ற படி. 51.

52\. மாண்பாவித் தஞ்ஞான்று மண்ணிரந்தான் மாயவள்நஞ்
சூண்பாவித் துண்டான தோருருவம்— காண்பான்நங்
கண்ணவா மற்றொன்று காணுற சீர்பரவா
துண்ண வாய்தானுறுமோ வொன்று.

பதவுரை :—அஞ்ஞான்று— அன்றொருஸமயம், மாலே பாவித்து— ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தை (நன்றாகப்) பூண்டு, மண் இரந்தான்— (மூவடி) மண்ணை யாசித்தவனாய், மாயவள் நஞ்சு—வஞ்சகியான பூதனையின் (முலையிலுள்ள) விஷத்தை, ஊண் பாவித்து—(ரஸித்து) உண்பதாக பாவித்து, உண்டானது—விஷத்தையும் அவள் உயிரை யும் உண்டவனை பெருமானுடைய, ஓர் உருவம்—ஒப்பற்ற திரு மேனியை, காண்பான்—ஸேவிக்கையே, நம் கண் ஆவா—எங்க ளுடைய கண்ணுக்கு ஆசை; மற்று ஒன்று—வேறொன்றையும், காண் உறா—(அது) காண ஆசைப்படாது; வாய் தான்—வாய் தான், சீர் பரவாது—(அவனுடைய) கல்யாணகுணங்களைப் புகழாமல், ஒன்று உண்ண உறுமோ—ஒரு பொருளைப் புசிக்க ஆசைப்படுமோ?

அவ :—ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டில்; (மாண்பாவித்து) பொது விலேசொன்னேன்; அதுதானெனக்கு உண்டாயிற்றென்கிறார்.

வ்யா :—(மாணித்யாதி) மாண்பாவிக்கையாவது - மஹாபலி "நான் தருவேனானால் இன்னுமகல இரக்கமாட்டாயோ?" என்ன; "இரந்ததுக்கு மேலே வேண்டா" என்றிக்கிற - பால்யம் பாவித்து. அத்தைப் பொய்யென்கிறதன்று; அத்தையும் மெய்யாக்குகை.

http://acharya.org

(மாயவளித்யாதி) தாய் வேஷத்தைக்கொண்டு "இவனுக்கு முலை கொடாவிடில் தரியேன்" என்று அவள் முலைகொடுத்தாற்போலே இவனும் "உண்ணுவிடில் தரியேன்" என்று தாரகமாகவுண்டான்; ✻ "பேய்முலை நஞ்சூணாகவுண்டான்" என்னும்படியே. (காண்பான் நங்கண்ணவா) கண்ணுக்கு அவா ஊண்பாவித்துண்டானதோருருவங் காண்பான். (மற்றொன்றுகாணுறு) "அதொன்றும் காண்கை செய்" என்று காண்கை. நாணி வேறொன்று காணுமையேமுடியும். நய நேந்த்ரியத்துக்கேயன்று; இந்த அர்த்தம் வாகிந்த்ரியத்துக்குமொக்கும். (சீர்பரவாதுண்ணவாய்தானுறமோவொன்று) அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைச்சொல்லாதே வாக்கு வேறொன்றை உண்ண உறாது. 52.

அரு :—ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டு - (அதொன்றும்) என்ற வாக்யம் பிழை. 52.

53. ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் யானுரைப்பது உன்னடியார்க்
கென்செய்வ னென்றே யிருத்திநீ—நின்புகழில்
வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீயவர்க்கு
வைகுந்த மென்றருளும்வான்.

பதவுரை :—செம் கண் மால்—சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஆச்ரிதபக்ஷபாதியே!, யான் உரைப்பது—நான் (உனக்குச்) சொல்ல வேண்டியது, ஒன்று உண்டு—ஒரு வார்த்தையிருக்கிறது; நீ—நீ, உன் அடியார்க்கு—உன்னிடம் அன்புள்ளவர்களுக்கு, என் செய்வன் என்றே இருத்தி—என்ன உபகாரம் செய்குவாம் என்று நினைத்துக் கொண்டே இருக்கிறாய், மற்று அவர்க்கு—அவர்களுக்கோவெனில், நின் புகழில்வைகும்—உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களிலீடுபடும், தம் சிந்தையிலும்—தம் மனத்தைக்காட்டிலும், வைகுந்தம் என்று நீ அருளும் வான்—வைகுந்தம் என்று (மிகப்பெரிதாகச்) சொல்லி நீ கொடுக்கும் பரமபதம், இனிதோ—போக்கியமாகுமோ?

அவ :—ஐம்பத்துமூன்றும் பாட்டில்; (ஒன்றுண்டு) "என்னுடைய இந்த்ரியங்களுமுன்னை யநுபவிக்கும்படியாயிற்று" என்ன; "அவ்வளவேயோ? இன்னும் சிலவுண்டுகாணும் உமக்குச் செய்யக்கடவது" என்ன; "எனக்குச் செய்யாததுண்டோ?" என்கிறார்.

✻ முதல் திருவந்தாதி (11).

http://acharya.org

வ்யா :— (ஒன்றித்யாதி) ஆரேனுமாகத் தெளிந்தார் கலங்கி னார்க்குச் சொல்லக்கடவதிறே. (உன்னடியார்க்கித்யாதி) நிரபே க்ஷார்க்கு "என்செய்வன்" என்றிருக்கிற தர்மந்தான் எப்போதும் ஒரு படிப்பட்டிருக்கும். (40) "ऋणं प्रवृद्धमिव मे" (ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே) பாண்டவர்கள் முடிசூடினவனறும் த்ரௌபதி குழல் முடித்த பின்பும், பார்த்தாக்கள் ஸந்நிஹிதராயிருக்க, அவர்களை "ரக்ஷகர்" என்று நினையாதே தன்பேர் சொன்னவளுக்குத் திருவுள்ளத்திலே தனிசு பட்டிருக்குமாபோலே, அந்த ஆநுகூல்யமுடையார்க்கு என் னும் "என்செய்வேன்" என்றிருத்தி. (நின்புகழித்யாதி) உன் புகழிலே தங்குகிற சிந்தையிற்காட்டிலினிதோ நீ போரப்பொலியச் சொல்லிக் கொடுக்கிற பரமபதம்? ஸித்தத்துக்கிடைநிற்குமோ ஸாத்யம்? இதுக்கது § உக்திஸாரமே காரணம். 53.

அரு :—ஐம்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. சேஷியைக்குறித்து "சொல் லுகிறேன்" என்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆரேனுமாக) இத்யாதி. (தனிசு) - ருணம். பரமபதம் ஶ்லாக்யமன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கது உக்திஸாரம்) இத்யாதி. 53.

54. வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ
காநோ வொருங்கிற்றும் கண்டிலமால்—ஆனீன்ற
கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம்
வன்துயரை யாவா மருங்கு.

பதவுரை :—ஆன் ஈன்ற கன்று—பசு அன்று பெற்ற கன்றுபோல் வந்த வத்ஸாஸுரனை, தாம் உயர எறிந்து—தானொருவனாகவே உயர வீசியெறிந்து, காய் உதிர்த்தார்—விளவின் காயாயிருந்த கபித்தா ஸுரனை விழச்செய்தவனுடைய, தாள் பணிந்தோம்—திருவடிகளை வணங்கினோம்; வன் துயரை—பலம் பொருந்திய பாபத்தை, மருங்கு கண்டிலம்—நம் அருகிலும் கண்டிலோம்; ஆல்—என்ன ஆச்சரியம்!, வான் ஒருங்கிற்றோ—ஆகாசத்தில் ஒருங்கியதோ? மறி கடல் ஒருங் கிற்றோ—அலையெறிகிற கடலில் கரைந்ததோ? மாருதம் ஒருங்கிற்றோ

§ ஞானாநுபவயோக்யமான இந்த ஜந்மத்திற்காட்டில் பரமபதம் ஶ்லாக்யமென்னைக்குக் காரணம் பரமபதம் உக்திஸாரமாயிருப்பதே என்று யதாஶ்ருதபங்க்தி தாத்பர்யம்.

http://acharya.org

—காற்றில் கலந்ததோ? தீயகம் ஒருங்கிற்றோ—நெருப்பில் சேர்ந்ததோ? கான் ஒருங்கிற்றோ—காட்டில் ஒளிந்ததோ? ஆஆ—அடடா!

அவ:—ஐம்பத்துநாலாம் பாட்டில்; (வாளோ) "உம்முடைய ப்ரதிபந்தகம் செய்ததென்?" என்ன, "நானுமறிகிறிலேன்" என்கிறார்.

வ்யா:—(வானித்யாதி) ஆகாசகமநம் பண்ணிற்றோ? கடலிலே புக்கு முடிந்ததோ? காற்றோடே கலந்து போயிற்றோ? அக்நிப்ரவேசம் பண்ணிற்றோ? மஹாப்ரஸ்த்தாநம் பண்ணிற்றோ? (ஒருங்கிற்று) இவற்றிலெங்கே சேர்ந்தது? (மருங்கும் கண்டிலமால்) ஸமீபத்திலே காணுதொழிகையால். "ஒருங்கிற்றுங்கண்டிலமால்" என்றதிலே மருங்கென்றது பொருளின் நிக்ஷேபத்திற்குப். (ஆனித்யாதி) ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குமவர் திருவடிகளிலே பணிந்தோம்: நம்மோடே நெடுநாள் பழகிப்போந்த வலிய துயரை அருகுங்கண்டிலோம். "இவரெங்கே புக்குமுடிந்தார்? ஐயோ! ஐயோ!!" என்கிறார். 54.

அரு:—ஐம்பத்துநாலாம் பாட்டு. (மஹாப்ரஸ்த்தாநம்)-மஹாவிந்த்யம். கண்டிலமென்னவமையாதோ, "மருங்கு" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஒருங்கிற்றும்) இத்யாதி. என்னருகிற் காணேமென்றபடி. 54.

55. மருங்கோதமோதும் மணி நாகணையார்
மருங்கேவர வரியரேலும்—ஒருங்கே
எமக்கவரைக் காணலா மெப்பொழுது முள்ளால்
மனக்கவலை தீர்ப்பார் வரவு.

பதவுரை:—வரவு—(தம்) வரவாலே, மனம் கவலை தீர்ப்பார்—மனஸ்ஸிலுள்ள துக்கத்தைப் போக்கடிப்பவராய், மருங்கு—அருகில், ஓதம் மோதும்—கடல் மோதும்படியாக, மணி நாகணையார்—மணிகளையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு சயனித்திருப்பரான எம்பெருமான், மருங்கே வர அரியரேலும்—(நாம்) அவரருகில் செல்லவொண்ணுதவராயினும், எமக்கு—நமக்கு, உள்ளால்—மனஸ்ஸினால், எப்பொழுதும்—எக்காலத்திலும், ஒருங்கே—ஒருபடியாகவே, அவரை காணலாம்—அவரை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்.

http://acharya.org

வ்யா:—ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டில்; (மருங்கித்யாதி) வரவால் என்மனக்கவலை தீர்ப்பார், அருகே கடலில் திரைத்திவலை துடைக்குத் தத் திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவர் அருகே செல்ல அரியரேலும் நமக்கொருபடிப்பட ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமுளர்.

அரு:— ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டு. [வரவுமனக்கவலைதீர்ப்பார், மருங்கோதம் மோதும்மணிநாகணையார் மருங்கேவரவரியரேலும் — - நமக்கு - ஒருங்கே - உள்ளால் எப்பொழுதும் காணலாம்.] மநஸ்ஸிலே ஒருபடிப்பட எப்போதுங் காணலாமென்றபடி. 55.

56. வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால் எல்லே
ஒருவாறொருவன் புகாவாறு—உருமாறும்
ஆயவர்தாம் சேயவர்தா மன்றுலகம் தாயவர்தாம்
மாயவர்தாம் காட்டும் வழி.

பதவுரை:—ஒரு ஆறு—ஒரு உபாயத்திலும், ஒருவன்—ஒரு ஜீவனும், புகா ஆறு—நுழையாதபடி, உரு மாறும்—தம்முடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களை அழியமாறும், ஆயவர் தாம்—ஆய்க்குலத்தில் பிறந்த க்ருஷ்ணனாய், சேயவர் தாம்—(துர்யோதநாதிகளுக்கு) வெகுதூரத்திலுள்ளவராய், அன்று—ஒரு காலத்தில், உலகம் தாயவர் தாம்—உலகத்தையெல்லாம் தாவி அளந்தவராய், மாயவர் தாம்—ஆச்சர்ய பூதரான பகவான், காட்டும் வழி—காட்டின உபாயம், வர ஆறு—வந்தவிதம், ஒன்று இல்லை ஆல்—ஒன்றும் தோற்றுகிறதில்லை. வாழ்வு இனிது ஆல்—(நம்) வாழ்வோவெனில் போக்யமாயிருக்கிறது; எல்லே—இது — ஆச்சர்யம்!.

அவ:—ஐம்பத்தாறும் பாட்டில்; (வரவாறு) "எல்லார்க்குமருகும் செல்லவரியவன் உமக்கு எளியனானபடியென்?" என்ன; "நானுமறியேன்" என்கிறார்.

வ்யா:—(வரவாறொன்றில்லையால்) அடியில்லையாகில் பலம் சுருங்கியிருக்குமோ வென்னில், (வாழ்வினிதால்) பலமதிகமாயிருக்கும். (எல்லே ஒருவாறொருவன் புகாவாறுருமாறும்) "நமக்கடியில்லை" என்றாராய வேண்டாதபடி ஒருவழியிலொருவனைப் புகாதபடி தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அழியமாறும். எல்லா உபாயங்களை

http://acharya.org

யும் விட்டென்னையே பற்றென்கை. போக்தாவினுடைய உபாயாநுஷ்ட்டாநங்களை அவர்க்காகத் தான் அநுஷ்ட்டிக்குமென்று கருத்து. எல்லாம் விட்டென்னைப் பற்றென்னுமிவர், (சேயவர்தாம்) அர்ஜுநனுக்குக் கையாளாயிருக்கச்செய்தே துர்யோதநாதிகளை அம்புக்கிரையாக்கி அவர்களுக்குத் தூரியாயிருக்குமவர். (அன்றுலகம் தாயவர் தாம்) நினைத்தபோது தாமே வந்து கிட்டுமவர். மாயவர்தாம் காட்டும் வழி) இப்படி ஆஶ்சர்யபூதரானவர் காட்டுமுபாயம், வரவாறொன்றில்லையால் வாழ்வினிதால். 56.

அரு :—ஐம்பத்தாறும் பாட்டு. "ஒருவன் ஒருவாறு புகாவாறு" -உபாயாந்தரங்களிலே புகாதப்ரகாரம். "உருமாறும்" - தாமே உபாயமென்று காட்டுகைக்குத் தம்மையழியமாறி அவதரிக்குமவர் தாம். (அநுஷ்டிக்கை) இவர்களுக்காக அவதரித்துத் தன்னையே உபாயமாகக்காட்டுகை. வாழ்வினிதால்-எல்லே-இதென்ன ஆஶ்சர்யம். 56

57. வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றானோ நெஞ்சே
தழீஇக்கோண்டு போரவுணன் றன்னைச்—சுழித்தெங்கும்
தாழ்விடங்கள் பற்றிப் புலால்வெள்ளம் தானுகள
வாழ்வடங்க மார்விடந்த மால்.

பதவுரை :—நெஞ்சே—மனமே!, போர்—யுத்தத்திலே, அவுணன் தன்னை—அஸுரனாகிய ஹிரண்யனை, தழீஇக் கோண்டு — கட்டிக் கொண்டு, தாழ்வு இடங்கள் எங்கும் பற்றி—தாழ்ந்திருக்கும் இடங்கள் முழுவதையும் வியாபித்து, புலால் வெள்ளம் தான்—ரக்தப்ரவாஹமானது, சுழித்து உகள—சுழித்துக்கொண்டு புரளும்படியாகவும், வாழ்வு அடங்க—அவனுடைய செல்வச்செருக்கு அடங்கும்படியாகவும், மார்வு இடந்த—மார்பைப் பிளந்த, மால்—ஸர்வேச்வரன், வழி தங்கு—வேறு வழிகளில் தங்கச்செய்வதாய், வல் வினையை—பலத்தையுடையதான பாபத்தை, மாற்றானோ—போக்கடிக்க மாட்டானோ?

வ்யா :— ஐம்பத்தேழாம் பாட்டில்; (வழித்தங்கு) வந்தேறிகளான அவித்யாதிகளையும் ப்ராப்யாபாஸங்களையும் போக்கானோ? ஹிரண்யனைப் போக்கினவனுக்கு இதொரு பொருளோ? (நெஞ்சே தழீஇ இத்யாதி) முரட்டு ஹிரண்யனை ஸ்பர்சித்துப் பள்ளமெல்

http://acharya.org

லாம் ருதிரவெள்ளப் சுழிக்கும்படி * "பெருநீரில் மும்மை பெரிது" என்னும்படி ருதிரம் வெள்ளமிட அவனைச்சௌர்யமொடுங்க மார்விடந்த ஸர்வேச்வரன், வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றுனோ நெஞ்சே. 57.

அரு :—ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு. "போரவுணன்" - யுத்தோந்முகன். "தாழ்விடம்" - தாழ்ந்தவிடமாய், பள்ளமென்றபடி. "புலால்-வெள்ளம்" - ரக்தவெள்ளப். 57.

58. மாலேபடிச்சோதி மாற்றேல் இனியுனது
பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் —மேலால்
பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவ லன்று
மறப்பின்மை யான் வேண்டும் மாடு.

பதவுரை :—மாலே—ஸர்வேச்வரனே !,படிசோதி—திவ்யமங்கள விக்ரஹதேஜஸ்ஸையுடையவனே !, உனது — உன்னுடைய, பால் போல் சீரில்—பால்போல் மிகவினிய கல்யாணகுணங்களில், பழுத்து ஒழிந்தேன்—(குடைந்தாடி) பக்வனாய்விட்டேன் ; இனி மாற்றேல்— இனிமேல் அந்த குணாநுபவத்தை மறக்காதே இரு. மேலால்— மேலுள்ள காலத்தில், யான் வேண்டும் மாடு—நான் வேண்டும் ஐச்வர்யம், பிறப்பு இன்மை பெற்று—பிறப்புகளில்லாமையையடைந்து, உன் அடி கீழ் குற்றேவல் அன்று—உன் திருவடிகளின் கீழ் கைங்கர்யம் செய்வதல்ல ; மறப்பு இன்மை—(உன் திருவடியை) மறக்காமையே (நான் விரும்பும் செல்வம்).

அவ :—ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டில்; (மாலே) "இனியுன்னுடைய அநுபவத்துக்கு அவிச்சேதமே வேண்டுவது" என்கிறார்.

வ்யா:—(மாலேபடிச்சோதி) ஸர்வேச்வரத்வத்தையும்ஸ்வாபாவிகமான விக்ரஹத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆசாலேசமுடையார் பக்கல் வ்யாமோஹத்தையும் த்வேஷம்பண்ணினாலும் விடப்போகாதபடியையும் சொல்லுகிறதென்றுமாம். ஆத்மகுணங்களையும் தேஹகுணங்களையுஞ் சொல்லுகிறதென்றுமாம். (மாற்றேலினி) வைத்த § இறையிலியை மாற்றாதேகொள். இறையிலியேதென்னில், (உனது பாலே போல் சீரில்பழுத்தொழிந்தேன்) இவ்விறையிலியை மாற்றாதேகொள். (மேலாலித்யாதி) ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகப் பரமபதத்திலே

* பெரிய திருமொழி (11-4-4). § இறையிலி – அநந்யபோக்யத்வம்.

http://acharya.org

உன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கையன்று எனக்கு தநம்; பரம பதத்தில் நீயிருக்குமிருப்பை மறவாமை. பரமபதத்திலே போறு லல்லது மறவாமை இல்லாமையாலே பரமபதமும் வேண்டினாாய்ப் பலித்தது. ஸாவித்ரியினுடைய பர்த்தாவை ம்ருத்யுகொடுபோக, "என் பர்த்தாவைத் தரவேணும்" என்று அவனையபேக்ஷிக்க, "இதொன்று மொழிய வேறே சில வேண்டிக்கொள்" என்ன, "இவன் வயிற்றிலே எனக்கொரு ப்ரஜையுண்டாகவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டாற்போலே. இவர்க்கு மறப்புத்தானுண்டோ வென்னில்; ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுடையார்க்கு வருமது நமக்கும் வாராதோ," என்று பயப்படுகிறார். ஊரடைய வெந்துகொண்டு வாராநின்றால், "நம்மகமொன்றும் பிழைக்கும்" என்று பயங்கெட்டிருப்பாருண்டோ?

அரு:—ஐயப்பத்தெட்டாம்பாட்டு — "படிச்சோதி" ஸ்வாபாவிகமான விக்ரஹமென்னுதல், விக்ரஹத்தினுடைய காந்தி என்னுதல். விவரணம் – (ஆத்மகுணங்களையும்) இத்யாதி. மறவாமையமையுமோ, பரமபதம் வேண்டாவோ வென்ன — அருளிச்செய்கிறார் (பரமபதத்திலே போறுல்) இத்யாதி. இத்தை யபேக்ஷிக்கவே அதுபலித்ததெப்படியென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸாவித்ரி) இத்யாதி. 58.

59. மாடே வரம்பெறுவராமென்றே, வல்வினையார்
காடானு மாதனும் கைக்கோள்ளார்,—ஊடேபோய்ப்
பேரோதம் சிந்துதிரைக் கண்வளரும், பேராளன்
போரோதச் சித்திக்கப் பேர்ந்து.

பதவுரை:—பேர் ஓதம்—பெரியகடலில், சிந்து—சிதறிய, திரை—அலைகள், ஊடே போய்சிந்து—அருகில் வந்து சிந்தும்படி, கண்வளரும்—யோகநித்திரை செய்கிற, பேராளன், பெருமையையுடையனுடைய, பேர் ஓத—திருநாமங்களைச்சொல்லுவதற்கு, சிந்திக்க—நினைத்தவளவில், வல் வினையார்—வலிமைபொருந்திய பாபமானது, பேர்ந்து—(நம்மை) விட்டுப்போய், காடானும்—காட்டையாவது, ஆதானும்—வேறு எதையாவது, கைக்கோள்ளார்—பற்றுகிறதில்லை; மாடே—(முன்போல்) நம்மருகில், வரப்பெறுவராம் என்றே—வாராமென்னும் ஆசையினாலோ?

http://acharya.org

வ்யா :—ஐம்பத்தொன்பதாம் பாட்டில் ; (மாடே) (ஊடேபோய்ப் பேரோதம் சிந்துதிரைக்கண் வளரும்பேராளன் பேரோதச் சிந்திக்கப் பேர்ந்து - வல்வினையார் காடானும் ஆதானும் கைக்கொள்ளார் - மாடே வரப்பெறுவராமென்றே) கடலில் திரைகள் முறிந்து வந்து சிறுதிவலையாய்த் துடைகுத்தக் கண்வளராநின்று ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் ஓரத்துக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிறவருடைய திருநாமம் சொல்ல நினைத்ததறிந்தால், வல்வினையாரிங்கு நின்றும் போந்து தமக்குப் புகலாக மலையாகிலும் கடலாகிலும் ஏதேனுமொன்று கைக்கொள்ளுகிறிலர்; கைக்கொள்ளாதொழிகிறது என்னருகே வாராமென்றே. 59

அரு :—ஐம்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. "ஊடேபோய்" - உள்ளே போய்; திருமேனியண்டையிலேபோயென்றபடி. 59.

60. பேர்ந்தொன்று நோக்காது பின்னிற்பாய் நில்லாப்பாய்
ஈன்றுழாய் மாயனையே யென்னெஞ்சே—பேர்ந்தெங்கும்
தொல்லைமா வெந்நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு
இல்லைகாண் மற்றோ ரிறை.

பதவுரை :—என் நெஞ்சே—என் மனமே!, தொல்லை—பழையதாய், மா—பெரிதாய், வெம்—கொடியதான நரகில்—ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில், சேராமல்—அழுந்தாதபடி, காப்பதற்கு—ரக்ஷிப்பதற்கு, எங்கும் பேர்ந்து—எங்கு புகுந்தாலும், மற்று ஓர் இறை இல்லைகாண்—வேறொரு ரக்ஷகன் இல்லைகிடாய்!, (ஆகையால்) பேர்ந்து—இவனைவிட்டு, ஒன்றும் நோக்காது—வேறொன்றையும் கணிசியாது, ஈன் துழாய் மாயனையே—இனிய துழாயை தரித்த ஆச்சர்யபூதனையே, பின் நிற்பாய்—பின்தொடர்ந்தாலும் தொடரு ; நில்லாப்பாய்—அவனைப் பின் தொடராமல் அழிந்துபோவதாயிருந்தாலும் போ.

வ்யா :—அறுபதாம் பாட்டில் ; (பேர்ந்தொன்று) வேறொரு பதார்த்தத்தை நோக்காதே அவனை அநுவர்த்திக்கிலுமநுவர்த்தி; உனக்குரியையாய் அநர்த்தப்படிலும் படு. (ஈன்துழாயித்யாதி) ஸம்ஸார ஸம்பந்தமறுமைக்கு எங்குப்புக்காலும் அவனையொழிய ஆஸ்ரயணீயதத்வமில்லை. அவனையநுவர்த்தி; ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கெடிலுங் கெடு. 60.

அரு :—அறுபதாம்பாட்டு. [என் நெஞ்சே! தொல்லைமாவெம் நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு எங்கும்பேர்ந்துமற்றோரிறையில்லை

http://acharya.org

காண்-ஆனபின்பு பேர்ந்தொன்று நோக்காது - ஈன்றுழாய்மாயனையே -பின்நிற்பாய், நில்லாப்பாய்] என்றந்வயம். 60.

61. இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்த வந்நாள்
மறைமுறையால் வானாடர்கூடி — முறைமுறையின்
தாதிலகு பூத்தெளித்தா லொவ்வாதே தாழ்விசும்பின்
மீதிலகித் தான் கிடக்கும் மீன்.

பதவுரை :—இறை முறையான்—ஈச்வரன் என்னும் உறவு முறையையுடையவன், மண் அளந்த—(தன்னுடைமையாகிற) இவ்வுலகத்தை அளந்த, அந்நாள்—அந்த ஸமயத்தில், தாழ் விசும்பின் மீது—பரந்த வெளியான ஆகாசத்தின் மீது, இலகி கிடக்கும் மீன் தான்—ஒளிவிட்டுக்கொண்டு பரந்துகிடக்கும் நக்ஷத்ரங்கள், வானாடர்—தேவர்கள், கூடி—ஒன்று சேர்ந்து, முறை முறையின்—வரிசைவரிசையாயிருந்து, மறை முறையால்—வேதத்தில் சொன்ன வழியாலே, தாது இலகு பூ தெளித்தால் ஒவ்வாதே—தாதுக்களினாலே பிரகாசிக்கும் பூக்களைத் தெளித்திருப்பதுபோல் இருக்கின்றன.

அவ :—அறுபத்தோராம் பாட்டில்; (இறை) லோகயாத்ரையை அநுஸந்திக்கப்புக்கால் அவனை முனைகவல்லது காணமாட்டாமை சொல்லுகிறது. சிறியாச்சானை, "சப்தாதிவிஷயங்களில் நின்றும் நாம் மீளமாட்டாதாற்போலே ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்தில் நின்றும் மீளமாட்டார்கள்" என்று பிள்ளைக்குப்பணித்தான். ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் பரமபதத்திலிருக்குமிருப்பு அநுபவிக்க நிலமன்று; உகந்தருளினவிடங்களிலே அநுபவிக்குமத்தனை.

வ்யா :—(இறையித்யாதி) ஈஶ்வரனை முறையாலே திருவுலகளந்தருளினவனுடைய திருவடிகளிலே. (வானாடரித்யாதி) தேவர்கள் வேதம் சொன்ன முறையாலே திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளிலே உஜ்ஜ்வலமான புஷ்பங்கள் தெளித்தாற்போலேயன்றோ ஒத்த விசும்பின்மேல் கிடக்கிற நக்ஷத்ரங்களிருக்கிறது. 61.

அரு :—அறுபத்தோராம் பாட்டு. (லோகயாத்ரை) - ஆகாசத்தைப்பார்க்கை. புறம்பே கண்வைக்குப்போதும் அவனையொழியக் கண்வையார்களென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (சிறியாச்சான்) இத்யாதி. "முறைமுறையின்" - முறைமுறையாக - வரிசையடைவே. [இறைமுறையான் மண்ணளந்த சேவடிமேல் அந்

http://acharya.org

நாள்வானுடர்கூடி, முறைமுறையின் - முறை முறையாக, தாதிலகு தொடங்கி—கிடக்கும்] என்றந்வயம். 61.

62. மீனென்னும் கம்பில் வெறியென்னும் வெள்ளிவேய்
வானென்னும் கேடிலா வான் குடைக்குத்—தானோர்
மணிக்காம்புபோல் நிமிர்ந்து மண்ணளந்தான் நங்கள்
பிணிக்காம் பெருமருந்து பின்.

பதவுரை:—மீன் என்னும் கம்பில்—நக்ஷத்திரங்களாகிற கம்புகளில், வெறி வெள்ளி என்னும்வேய்—நக்ஷத்திரங்களுக்கு அரசனான சந்த்ரன், சுக்ரன் என்னுமிவ்விரண்டையும் குழல்களாயுடையதாய், வான் என்னும்—ஆகாசம் என்று பெயரையுடையதான, கேடிலா வான் குடைக்கு—அழிவில்லாத பெரிய குடைக்கு, தான்—(த்ரிவிக்ரமனாகிய) தான், ஓர் மணி காம்பு போல் நிமிர்ந்து—ஒப்பற்ற நீலமணித் தடிபோல் வளர்ந்து, மண் அளந்தான்—உலகையெல்லாம் அளந்தவனாய், பின்—அதற்குமேல், நங்கள் பிணிக்கு—(ஸம்ஸாரமாகிய) நம்முடைய நோய்க்கு, பெரு மருந்து ஆம்—பெரிய மருந்து ஆவான்.

வ்யா:—அறுபத்திரண்டாம் பாட்டில்; (மீனித்யாதி) நக்ஷத்ரங்களாகிற கம்புகளையும், "உடுபதி" என்னுமாபோலே நக்ஷத்ரங்களுக்கு ராஜாவான சந்த்ரசுக்ரர்களைக் குழலாக உடைத்தான, நித்யமாய்ப் பெருத்த ஆகாசமாகிற குடைக்கு நீலமணியாலே சமைந்ததொரு காம்புபோலே வளர்ந்து பூமியையளந்தான். (நங்களித்யாதி) திருவுலகளந்து தேவர்களுடைய துக்கத்தைப்போக்கினாற்போலே நம்முடைய ஸம்ஸாரத்துக்கு பரமான ஔஷதம். 62.

அரு:—அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு. மண்ணளந்த அபதாநத்தைக்குடையுங் காம்புமாக்கி நிரூபிக்கிறார். (வெறி) சந்த்ரன், தாராபதி. (வெள்ளி) சுக்ரன் இவர்கள். "வேய்" என்று குடையிலடியிலே யிருக்கிற மூங்கில் குழல். 62.

63. பின்துரக்கும் § காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்ந்தும்போய்
வன்திரைக்கண் வந்தணைந்த வாய்மைத்தே—அன்று
திருச்செய்ய நேமியான் தீயரக்கி மூக்கும்
† பருச்செவியு மீர்ந்த பரன்

§ ப்ராசீந தாளபத்ர மூலவ்யாக்யாந கோசங்களில் காற்றிழந்த என்ற பாடம் வ்யாக்யாநத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கும். ஆதுநிககோசங்களில் மாத்ரம் காற்றிழிந்த என்று காண்கிறது.

http://acharya.org

பதவுரை :—அன்று—ராமாவதாரகாலத்தில், திருசெய்ய நேமியான்—வீரலக்ஷ்மியையுடைய சிவந்த திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன், தீ அரக்கி மூக்கும்—கொடிய ராக்ஷஸியான சூர்ப்பணகையின் மூக்கையும், பரு செவியும்—பருத்த காதுகளேயும், ஈர்ந்த பரன்—அறுத்த பெருமையையுடையனுயிருந்து, போர்ந்தும் போய்—இவ்வுலகத்திலிருந்தும் சென்று, வன் திரை கண் அணைந்தபடி—வலிய அலைகளையுடைய திருப்பாற்கடலில் வந்து சேர்ந்த (தன்மை), பின் துரக்கும்—பின்னே இருந்து தள்ளும், காற்று இழந்த—காற்றைவிட்டுப் பிரிந்ததாய், சூல்—நீரை கர்ப்பத்திலே கொண்டதான, கோண்டல்—மேகமானது, போர்ந்தும் போய்—மறுபடியும் சென்று, வன் திரை கண்—வலிய அலைகளையுடைய கடலின் மேலே, வந்து அணைந்த வாய்மைத்து—வந்து பொருந்தியதுபோலிருக்கிறது.

வ்யா :—அறுபத்துமூன்றும் பாட்டில்; (பின் துரக்குமித்யாதி) பின்னே துரக்கிற காற்றையிழந்த சூல்கொண்டல், திரியட்டும் கடலிலே புக்குக்கிடந்த வாய்மையன்-மெய்யான ஒப்பை உடையன், என்று - வாய்மைத்து என்றத்தை வாய்மையனென்று வசனத்தை மாறுடிக்கொள்ளவுமாம். பருச்செவியுமீர்ந்த பரன் படி என்று அத்யாஹரித்துக்கொள்ளவுமாம். "ஒன்றுக்கு வசநவ்யத்யயம் பண்ணவேணும்; ஒன்றுக்குப் படி என்று அத்யாஹரிக்கவேணும்; இரண்டிறுக்குமொழிய உபமாநோபமேயங்களை மாறுடாதே நேரே யோஜிக்கப்போம்" என்று ஜீயருக்கு விண்ணப்பம் செய்தபடி. [பின்துரக்கும் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் - அன்று திருச்செய்ய நேமியான் தீயரக்கி மூக்கும் பருச்செவியுமீர்ந்தபரன் - போர்ந்தும்போய், வன்திரைக்கண் வந்தணைந்த வாய்மைத்து] பின்துரக்குங் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பெருமாள் ராவணவிஜயப்பண்ணி, திரியட்டும் திருப்பாற்கடலிலே போய்க் கண்வளர்ந்தாற்போலேயிருந்தது. 63.

அரு :—அறுபத்துமூன்றும் பாட்டு. (வசநத்தைமாறுடுகை) - வாய்மைத்தென்ற நபும்ஸகத்தை வாய்மையனென்று புல்லிங்கமாக்குகை. படியென்று ஸ்வபாவமாய், அத்யாஹார்ய பக்ஷத்தில் லிங்கவ்யத்யயம் வேண்டா - நம்பிள்ளைக்கு, மேகத்தின் ஸ்வபாவம்

---

† பரிச்செவியும் என்றுரையில் பாடம். பரி - குதிரையினுடைய செவி போன்ற என்று பொருள்.

http://acharya.org

போலே யிருக்கிறது பெருமாள்படி என்றால் மிறக்குண்டு; பெருமாளுடைய ஸ்வபாவம்போலே இருக்கிறது மேகத்தின்படியென்றால் மிறக்கில்லையென்று கருத்து. மேகமானது ராவணவதம் பண்ணித் திருப்பாற்கடலிலே அணைந்த வாய்மைத்து - ஸ்வபாவத்தையுடைத்து என்றபடி. 63.

64. பரனாமவனாதல் பாவிப்பராகில்
உரனாலோரு மூன்றுபோதும்—மரமேழன்
றெய்தானைப் புள்ளின்வாய் கீண்டானையே அமரர்
கைதான் தொழாவே கலந்து.

பதவுரை :—அன்று—முன்னொரு காலத்தில், ஏழ் மரம் எய்தானை—ஏழு மராமரங்களின்மேல் அம்பெய்தவனை, புள்ளின் வாய் கீண்டானை—கொக்காகவந்த அஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்தவனை, அவன்—அப்பெருமான், பரன் ஆதல் — பரம்பொருளாயிருப்பதை, அமரர்—தேவர்கள், ஒரு மூன்று போதும்—முக்காலங்களிலும், உரனால் பாவிப்பராகில்—மனஸ்ஸாலே நினைப்பர்களாகில், கை தான்—(அவர்களுடைய) கைகள், கலந்து தொழாவே—சேர்ந்து அவனை வணங்காவோ?

வ்யா :—அறுபத்துநாலாம் பாட்டில்; (பரன்) "மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தாராகில் பரமபதமென்று வேறே ஆச்ரயணீயஸ்தலம் வேணுமோ?" என்கிறது. (பரனித்யாதி) மநஸ்ஸாலே மூன்றுபோது "அவன்பரன்" என்றநுஸந்திப்பராகில் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநம் பண்ணினவனையே, அபிமாநிகளான தேவர்களுடைய கையுங்கலந்து தொழுமிறே; அபிமாநத்தாலே தங்களோடு ஸஜாதீயனாக புத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகிறார்களிறே. 64.

அரு :—அறுபத்துநாலாம் பாட்டு. இங்கே பரத்வமநுஸந்தித்தால் பரத்வந்தேடிப் பரமபதத்துக்குப் போகவேண்டாவென்றபடி. உரனென்று-உரஸ்ஸாய், அத்தாலே நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது. "பாவிப் பராகில்" என்கையாலே, அநுஸந்தித்தால் தொழுவர்கள்; அநுஸந்தியாமையாலே தொழார்களென்றபடி. 64.

65. கலந்து நலியும் கடுந்துயரை நெஞ்சே
மலங்கவடித்து மடிப்பான்—விலங்கல்போல்
தோன்மாலைக் கேசவனைநாரணனை மாதவனைச்
சொன்மாலை யெப்பொழுதும் சூட்டு.

http://acharya.org

பதவுரை :—நெஞ்சே—மனமே!, கலந்து நலியும்—நம்முடன் கூடியிருந்து துன்புறுத்துகிற, கடும் துயரை—கொடிய பாபத்தை, மலங்க அடித்து—நடுங்கும்படி புடைத்து, மடிப்பான்—திருப்பிஓட்டுவதற்காக, விலங்கல் போல்—மலைபோன்றவனை, தோல்—பழயவனை, மாலை— (அடியாரிடத்தில்) அன்புள்ளவனை, கேசவனை—அழகிய திருக்குழல் கற்றைகளையுடையவனை, மாதவனை—லக்ஷ்மீ நாதனையிருக்கும், நாரணனை—நாராயணனுக்கு, எப்பொழுதும்—எல்லாக்காலமும், சொல் மாலை—சொற்களாலான மாலையை, சூட்டு—சூட்டுவாயாக.

வ்யா :—அறுபத்தைந்தாம் பாட்டில்; (கலந்து) உடனே வந்து கலந்து நலியாநின்ற அநுபவவிநாஶ்யமான பாபத்தை மலங்கவடித்துத் திரியவிடுகைக்காக, அபேத்யனை, அபரிச்சிந்நனை ப்ரசஸ்த கேசனை, ஆஶ்ரிதவத்ஸலனையிருந்த ஶ்ரிய:பதியை, பரிமளம்மாறுத மாலையை எப்போதும் சூட்டும்படி தன்னைத்தாழ்த்துத்தரும். ✳ 65.

அரு :— அறுபத்தைந்தாம் பாட்டு. ஸ்ரீஸௌக்தியாகையாலே மற்றை மாலையை வ்யாவர்த்தித்து (பரிமளம்மாறுத) என்கிறது. 65.

66. சூட்டாய நேமியான் தொல்லரக்க னின்னுயிரை
மாட்டே துயரிழைத்த மாயவனை—ஈட்ட
வெறிகொண்ட தண்டுழாய் வேதியனை நெஞ்சே
அறிகண்டாய் சொன்னே னது.

பதவுரை :—நெஞ்சே—மனமே, சூடு ஆய நேமியான்—சூடத்தக்க ஆபரணமாயிருக்கும் திருவாழியையுடையனை, தொல் அரக்கன்—பழையனான ராவணனுடைய, இன் உயிரை—இனிய உயிரை, மாட்டே—அருகே நின்று, துயர் இழைத்த—துன்பப்படுத்தி, மாயவனை—அத்புத சக்தியுக்தனை, ஈட்ட—திரண்ட, வெறிகொண்ட—வாஸனையிருந்த, தண் துழாய்—குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையையுடையவனை, வேதியனை—வேதத்தால் சொல்லப்படுமவனை பகவானை, அறி கண்டாய்—அறிந்துகொள்வாயாக; அது சொன்னேன்—இவ்வரும்பொருளை (உனக்கு) உபதேசித்தேன்.

✳ இவ்விடத்தில் பங்திகள் சரியாயில்லை.

http://acharya.org

வ்யா:—அறுபத்தாறும் பாட்டில்; (சுட்டாயநேமியான்) விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகையன்றிக்கே அழகுக்குமான திருவாழியையுடையவன். (தொல்லரக்கனித்யாதி) ராவணன் பேணிப்போந்த உயிரை, அருகே ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நின்று முடித்த ஆச்சர்யபூதனை. (41) "स्मरन् राघवबाणानां विव्यथे राक्षसेश्वरः" (ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம் விவ்யதே ராக்ஷஸேஶ்வர:) ஆண்ட படையெல்லாம் பெருமாளெண்ணெழுத்து வெட்டின திருச்சரங்களை நினைத்துக்கிடந்து குலைக்கும்போது அழுக்குகைக்குடலானதத்தனை. (ஈட்டவித்யாதி) பரிமளம் திரண்ட திருத்துழாயையுடையவனுமாய் வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யனுமானவனை, நெஞ்சே! அறிகண்டாய் சொன்னேனுனக்கு அத்தை. விரோதிநிரஸநப்பண்ணுவானுமாய், போக்யனுமாய், வகுத்தவனுமானவனை அறி என்று சொன்னேன்; இதுசிலர்க்குச் சொல்லுமதன்று; இத்தை புத்திபண்ணு. 66.

அரு:—அறுபத்தாறும் பாட்டு. அப்படி ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் து:க்கப்பட்டானேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்மரந்) இத்யாதி. வேதவேத்யனென்கையாலே வகுத்தவனென்கிறது. 66.

67. அதுவோ நன்றென் றங் கமருலகோ வேண்டில்
அதுவோ பொருளில்லையன்றே—அதுவொழிந்து
மண்ணின்றாள்வேனெனிலும் கூடுமட நெஞ்சே
கண்ணன்தாள் வாழ்த்துவதே கல்.

பதவுரை:—அங்கு அது நன்று என்று—பகவானைப் பரமபதத்தில் அநுபவிப்பது நல்லது என அறிந்து, அமர் உலகு வேண்டில்—நித்யஸூரிகளின் நாடாகிற வைகுண்டத்தை விரும்பினால், அது—அப்பரமபதம், பொருள் இல்லை அன்றே—நமக்கு (கிடைக்கவொண்ணாத) வஸ்துவல்லவன்றோ? அது ஒழிந்து—அப்பரமபதத்தை விரும்புவதை விட்டு, மண் நின்று ஆள்வேன் எனிலும்—இவ்வுலகிலிருந்து போகங்களை அநுபவிப்பேன் எனினும், கூடும்—(அதுவும் நமக்குக்) கிடைக்கும்; மட நெஞ்சே—எனக்கு பவ்யமான மனமே!, கண்ணன் தாள்—(அவைகளை விட்டு) கண்ணனுடைய திருவடிகளை, வாழ்த்துவதே—மங்களாசாஸநம் செய்வதையே, கல்—கற்பாயாக.

வ்யா:—அறுபத்தேழாம் பாட்டில்; (அதுவித்யாதி) கண்கண்டதொழியப்போகை அரிது. இது பொல்லாதென்று "பரமபதம்

http://acharya.org

வேணும்" என்றிருக்கில் அவனுகப்பதாகையாலே அது தருகையிலவனுக்குப் பொருளில்லை. (அன்றேயித்யாதி) அதுவொழிய "பூமியையாள்வோம்" என்று நினைக்கில் அதுவும்தரும். (மடநெஞ்சே இத்யாதி) பவ்யமான நெஞ்சே! அவனுக்கோ அது தருகையில் குறையில்லை, நம்முடைய ஆபிமுக்யமரிது. (கண்ணன்) ஸுலபனானவனுடைய திருவடிகளைக்கற்றுகிலும் வாழ்த்தப் பார். 67.

அரு:—அறுபத்தேழாம் பாட்டு. (அரிது) ஆசைப்பட்டும் போகையரிது. காணுதத்தையாசைப்பட்டாலும் தருமென்றபடி. "அது" என்கையாலே, அதுக்குப் ப்ரதிகோடியாக, "இது" என்று ஸம்ஸாரம் (பொல்லாதென்று பரமபதம் வேணுமென்று இருக்கில்) என்கிறது. அவன் உபயவிபூதியுந்தந்தாலும் நீ அத்தைவிட்டு அவனை வாழ்த்துகையையே கல்லென்றபடி. 67.

68. கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானுடும்
புல்லென்றொழிந்தனகொ லேபாவம்—வெல்ல
நெடியான்நிறங்கரியா னுள் புகுந்து நீங்கான்
அடியேன துள்ளத் தகம்.

பதவுரை:—வெல்ல நெடியான் — மிகவும் பெரியவனும், நிறம் கரியான்—நிறத்தால் கரியவனுமான பகவான், உள் புகுந்து—எனக்குள்ளே நுழைந்து, அடியேனது உள்ளத்து அகம்—அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்திலுள்ளிருந்து, நீங்கான்—விட்டுப்போகிறனல்லன்;(ஆகையால்) கல்லும்—திருவேங்கடமலையும், கனை கடலும்—சப்தியாநிற்கும் திருப்பாற்கடலும், வைகுந்தம் வான் நாடும்—வைகுந்தம் என்கிற பரமபதமும், புல் என்று ஒழிந்தன கொல்—புல் முளைத்துப் போய் விட்டனவோ? ஏ பாவம்—என்ன பாவம்!

அவ:—அறுபத்தெட்டாம் பாட்டில்; (கல்லும்) கீழவனுடைய திருவடிகளை வாழ்த்துகையொழிய போகமோக்ஷங்களைவேண்டாவென்னுமப்படி தம்முடைய ஐக்யம்சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(கல்லுமித்யாதி) திருமலையை "கல்" என்றும், திருவனந்தாழ்வானை "பாம்பு" என்றும், தன்னை "மாணியாய் மண்ணளந்தாய்" என்றும் சொல்லலாம்படி உறவுடைமையிருக்கிறபடி. திருமலையும் திருப்பாற்கடலும் பரமபதமுமென்கிற தேசங்கள் சில § உள

§ அரும்பதத்துக்கு "அளவாகவுமாம்" என்று பாடமாய் இப்படி சில ப்ரதேசங்கள் விசாலமாக இருக்கவுமாமென்று அர்த்தம்.

http://acharya.org

வாகவுமாம், அவற்றிலேதனக்கு ருசியுண்டாகவுமாய், தோற்றுப்படி இருக்கிறிலன். என்னோடு கலந்தபின்பு, ஸௌபரி ஐம்பது பெண்களோடே கலந்துபோருகிறவிடத்தில் தன் மக்களைத் தனித்தனியே பிதா "உனக்குக் குறையில்லையே" என்று கேட்க, "என்னுடன்பிறந்தாரை ஒருத்தரையுமறியாதே எப்போதுமென்னோடேயிருக்குமிதுவே வெறுப்பு, வேறொருகுறையில்லை" என்று சொன்னாற்போலே இவரும் "தம்முடைய எல்லா ஸ்தானங்களையும் மறந்து என்னையல்லதறிகிறிலர்" என்கிறார். (ஏபாவம்) பாபத்தினுடைய ப்ராசுர்யத்தைச் சொல்லுகிறது; விவக்ஷிதார்த்தமாக ஒரு சப்தத்தைப் ப்ரயோகியாமையாலே. (வெல்லநெடியான்) கடக்க நெடியான்; இனி நெடியானில்லையென்னும்படி நெடியவன். (நிறங்கரியான்) குணங்களில்லையென்னிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவன். (உள்புகுந்தித்யாதி) அடியேனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே நீங்குவானாயிருக்கிறிலன். "புறப்படவிவனைக் கிடைபாது" என்னும்படி இரா நின்றான். 68.

அரு:—அறுபத்தெட்டாம் பாட்டு. (ஐக்யம்) - அவன் தம்மிடத்திலே வந்திருக்கையாலே அவனுக்குந் தமக்குமுண்டான ஐக்யமிப்பாட்டிலே சொல்லுகிறதென்றபடி. திருமலையைக் கல்லென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (திருமலை) இத்யாதி. (அளவாகவும், - விசாலமாகவும் - "புல்லென்று" புல்லியதாக, குறையாக நினைத்து. ஆனால் தன் ஸ்தலங்களிலில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரி) இத்யாதி. எல்லாஸ்தலங்களையும் விட்டுவிட்டானே என்கிற வெறுப்பாலே (பாபத்தினுடைய ப்ராசுர்யம்) என்கிறது. விவக்ஷிதார்த்த வாக்யந்தெரியாது. "வெல்ல" ஜயிக்க என்னுதல், மிகவு மென்னுதல். 68.

69. அகம்சிவந்த கண்ணினராய் வல்வினைய ராவார்
முகம்சிதைவராமன்றே முக்கி—மிகுந்திருமால்
சீர்க்கடலை யுள்பொதிந்த சிந்தனையேன் தன்னை
ஆர்க்கடலாம் செவ்வே யடர்த்து.

பதவுரை:—வல் வினையராவார்—கொடிய பாபமானவர், அகம் சிவந்த கண்ணினராய்—உள்ளே சிவந்த கண்களையுடையவராய், முக்கி—வருந்தி, முகம் சிதைவராம் அன்றே—முகம் வாடிப்போமத்தனை

http://acharya.org

அன்றோ!, மிகும் திருமால்—ஸர்வாதிகனான லக்ஷ்மீநாதனுடைய, சீர் கடலை — கல்யாணகுணக்கடலை, உள்போதிந்த — உட்கொண்ட, சிந்தனையேன் தன்னை—உள்ளத்தையுடைய என்னை, செவ்வே அடர்ந்து —நன்றாக நெருக்கி, ஆர்க்கு அடலாம் — ஆர்தான் துன்புறுத்த முடியும் ?

அவ :—அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டில்; (அகம்) இவன் பண்ணின ஐகாந்த்யத்தாலே சரீராரம்பத்துக்கடியான பாபமும் போயிற்று என்கிறார்.

வ்யா :—(அகமித்யாதி) முதலியாராய் வர்த்தித்த நம்பாபத்தினார் கோபத்தினாலே சிவந்தகண்ணையுடையராய், "செருக்காய்த் திரிந்த நாமிப்படிபடுவதோ ?" என்று முக்கி முகம் கீழ்ப்பட்டு, இழப் புண்டு சிதைந்தழுகழுமாய்த் திரியுமத்தனையிறே. (மிகுமித்யாதி) (69) "गुणानामाकरो महान्" (குணாநாமாகரோ மஹாந்) என்று அபரிச்சிந்நவிஷயத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கினேன். (சிந்தனையித்யாதி) இனி யென்னைப் பரிச்சிந்நர்க்குப் புகுந்து நேரே நலியப்போமோ ? 69.

அரு :—அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. "உள்பொதிந்த" என்கையாலே (பரிச்சிந்நமாக்கினேன்) என்கிறது. "செவ்வேயடர்த்து ஆர்க்கடலாய்?" என்னை ஒருத்தர்க்குமடர்க்கப்போகாதென்றபடி. 69.

70. அடர்போன் முடியானை யாயிரம்பேரானைச்
சுடர்கோள் சுடராழியானை—இடர்கடியும்
மாதாபிதுவாக வைத்தே னெனதுள்ளே
யாதாகில் யாதேயினி.

பதவுரை :—அடர் போன் முடியானை—(எதிரிகளைக் கண்டமாத்ரத்திலேயே) அழியச்செய்வதாய், அழகியதான திருமுடியையுடையவனாய், ஆயிரம் பேரானை—ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவனாய், சுடர் கோள் சுடர் ஆழியானை—தேஜ:பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் தன்னுட்கொண்டிருப்பதுபோன்ற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை யுடையவனான ஸர்வேச்வரனை, இடர் கடியும்—(என்) துன்பத்தைப் போக்கும், மாதா பிதுவாக—தாய்தந்தையாக, எனது உள்ளே வைத்தேன்—என் மனஸ்ஸில் இருத்தினேன். இனி—இனிமேல், யாது ஆகில் யாது—எது வந்தால் தான் என்ன ?

http://acharya.org

வ்யா:—எழுபதாம் பாட்டில்; (அடர்பொன்முடியானை) தர்ச நீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனை. இவ்வழகுக்கு வாசகமான அநேகந்திருநாமங்களையுடையவனை. (சுடர்கொள்சுடராழியானை) விரோதிநிரஸநத்துக்கன்றிக்கே அழகுக்குமான திருவாழியையுடையவனை. (இடரித்யாதி) சரீரத்தைப் பூண்கட்டி இடரைவிளைக்கும் மாதாபிதாக்களிறே அல்லாதார். இவன் சரீரபரிக்ரஹப்பண்ணுகைக்கு நோன்புநோற்குமவர்களிறே அவர்கள். (யாதாகில்யாதேயினி) இனி பாபந்தன்னை யநுபவிக்கிலெனக்கு வந்ததென்? 70.

அரு:—எழுபதாம் பாட்டு. (அடர்பொன்முடி) அடர் - எல்லாரையுமடர்க்கிற முடியென்றபடி. பூண்கட்டுகைக்கு ஜ்ஞாபகமே தென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவன் சரீர) இத்யாதி. "யாதாகில் யாதே" - பாபத்தையநுபவிக்கிலென்? அநுபவியாதொழியிலென்? பாபநிமித்தமாக பயமில்லையென்றபடி. 70.

71. இனிநின்று நின்பெருமை யானுரைப்ப தென்னே
தனிநின்ற சார்விலா மூர்த்தி—பனிநீர்
அகத்துலவு செஞ்சடையா னகத்தான் நான்கு
முகத்தான் நின்னுந்தி முதல்.

பதவுரை:—தனி நின்ற — (மஹாப்ரளயகாலத்தில்) ஒப்பற்ற காரணமாய் நின்றவனே, சார்வு இலா—தனக்கொரு ஆச்ரயமற்றவனை, மூர்த்தி—எம்பெருமானே!, பனி நீர் அகத்து உலவு—குளிர்ந்த கங்கை உள்ளே ஸஞ்சரிக்கும்படியான, செம் சடையான்—சிவந்த சடையையுடைய சிவன், ஆகத்தான்—உன் திருமேனியில் ஒரு மூலையில் வஸிக்கிறான்; நான்கு முகத்தான்—சதுர்முகனை ப்ரஹ்மா, நின் உந்தி முதல்—உன்னுடைய திருநாபியைக் காரணமாகவுடையவன்; இனி—இப்படியிருக்கும்போது, யான் நின்று—நானிருந்து, நின் பெருமை—உன்னுடைய பெருமையை, உரைப்பது என்னே—எப்படிச் சொல்லுவது?

அவ:—எழுபத்தோராம் பாட்டில்; (இனி) "ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்ககப்பட உடம்புகொடுத்தான்" என்கிற நீர்மையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; "அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானான்" என்கிற ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம்.

http://acharya.org

வ்யா:—(இனியித்யாதி) உன்னைஶ்வர்யத்தை நான்தானே சொல்லுவதுண்டோ? என்னவுமாம்; உன்னுடைய நீர்மையை நான் சொல்லுவதுண்டோ? என்னவுமாம். (தனியித்யாதி) கார்யஜாதமெல்லாமழிந்து காரணாவஸ்த்தமாய், நாமரூபவிபாகாநர்ஹமாய், "தான்" என்கிற சொல்லிலேயடங்கித் தனக்கு வேறொரு அபாஶ்ரயமின்றிக்கே நின்றவனே! (43) "पतिं विश्वस्य" (பதிம் விஶ்வஸ்ய) என்ற, (43) "आत्मेश्वरं" (ஆத்மேஶ்வரம்) என்னுமாபோலே. (44) "रुद्रं समाश्रिता देवा रुद्रो ब्रह्माणमाश्रितः" (ருத்ரம் ஸமாஶ்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ராஹ்மாணமாஶ்ரித:) என்றித்யாதிப்படியே. தனக்குச் சேர்த்துச்சொல்லலாமொப்பையுடையனல்லனென்றுமாம். (பனிநீரித்யாதி) கங்கையை ஜடையிலே தரித்தானா யிருக்கிறருத்ரன், * "வைத்தனன்" என்னுமாபோலே உன்னுடைய திருமேனியில் ஏகதேசத்திலானன். (நான்கித்யாதி) சதுர்முகன் உன்னுடைய திருநாபியைக் காரணமாகவுடையவன். இனிநின் பெருமை யானுரைப்பதென்னே! 71.

அரு:—எழுபத்தோராம் பாட்டு. "சார்வு" ஆச்ரயமாதல், ஒப்பாதல். 71.

72. முதலாம் திருவுருவம் மூன்றென்பர் ஒன்றே
முதலாகும் மூன்றுக்கு மேன்பர்—முதல்வா
நிகரிலகு காருருவா நின்னகத்த தன்றே
புகரிலகு தாமரையின் பூ.

பதவுரை:—திரு உருவம் மூன்று—அழகிய உருவத்தையுடைய (பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரன் ஆகிய) மூவரும், முதலாம் என்பர்—ஜகத்காரணர்கள் ஆவர் என்று (சிலர்) சொல்லுவர்; மூன்றுக்கும்—இம்மூன்று மூர்த்திகளுக்கும், ஒன்றே முதலாகும் என்பர்—(மேலான) ஒருவஸ்துவே காரணம் என்று (மற்றும் சிலர்) சொல்லுவர்; முதல்வா—ஜகத்காரணபூதனே!, கார் நிகர் இலகு உருவா—மேகத்தையொத்து விளங்கும் உருவத்தையுடையவனே!, புகர் இலகு—(ஜகத்காரணமாயிருக்கையாலுண்டான) ஒளியினால் பிரகாசிக்கிற, தாமரையின் பூ—தாமரைப்பூ, நின் அகத்தது அன்றே—உன்னுடைய திருமேனியில் உண்டானதன்றோ?

* திருவாய்மொழி (1-3-9).

http://acharya.org

அவ :—எழுபத்திரண்டாம் பாட்டில்; (முதலாம்) கீழ்ப்பாட்டிலே "எல்லார்க்குமாச்ரயணீயன்" என்று சொல்லிற்று; இதிலே, வேறு ஸமாச்ரயணீயராயிருப்பாரும் சிலருமுண்டாயிருக்க "இவனே ஆச்ரயணீயன்" என்று சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்ன, அல்லாதாருடைய மதங்களை உபஸ்த்தாபித்து தூஷித்து ஸ்வஸித்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா :—(முதலித்யாதி) ஜகத்துக்குக் காரணபூதர் மூவரென்பர்கள். (ஒன்றித்யாதி) மூவர்க்குங் காரணபூதன் வேறேயொருவனென்பர்கள். "என்பர்" என்கிற வித்தால் ஸ்வஸித்தாந்தமன்றென்கிறது. (முதல்வா) இதுக்கெல்லாம் காரணபூதனே! (நிகரிலகு காருருவா) மேகமென்று சொல்லலாம்படி வடிவையுடையவனே! (நின்னகத்தவித்யாதி)ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பத்திஸ்த்தானமான தாமரைப்பூ உன் திருநாபியதன்றே? இத்தால், ப்ராஹ்மருத்ராதிகளிவனுக்கு ஸமரல்லரென்னுமிடமும், அவர்களிலேயொருவன் ஜகத்துக்குக் காரணமென்னுமிடமும், மூவரையுமொழிய வேறொன்று ஜகத்துக்குக் காரணமன்றென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. (45) "सृष्टिस्थित्यन्तकरणीं" (ஸ்ருஷ்ட்டிஸ்த்தித்யந்தகரணீம்) இத்யாதி என்னும்படியே. (46) "ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रास्ते सर्वे संप्रसूयन्ते" (ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே) என்கிறவிது-அவதார விஷயம். (47) "मध्येविरिञ्चगिरिशं प्रथमावतारः" (மத்யேவிரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார:) என்னும்படியே. 72.

அரு :—எழுபத்திரண்டாம் பாட்டு. (மூவுரையுமொழிய) மூவரிலும் ப்ரதாநராயிருக்கிற விஷ்ணுவையுமொழிய. மூவரிலுமவனே காரணமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட்டிஸ்த்தித்யந்தகரணீம்) இத்யாதி. விஷ்ணுவுக்கும் பிறப்புண்டாகச் சொல்லாநிற்க அவன் காரணமானபடி எப்படி என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மவிஷ்ணு) இத்யாதி. அவதரித்தானென்றவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மத்யேவிரிஞ்ச) இத்யாதி. 72.

73\. பூவையும் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற
காவி மலரென்றும் காண்டோறும்—பாவியேன்
மெல்லாவி மெய்மிகவே பூரிக்கும் அவ்வவை
யெல்லாம் பிரானுருவே யென்று.

http://acharya.org

பதவுரை :—பூவையும்—பூவைப்பூவையும், காயாவும்—காயாம் பூவையும், நீலமும் — கருநெய்தல் புஷ்பத்தையும், பூக்கின்ற — அப்பொழுதே அலர்கின்ற, காவி மலர்—செங்கழுநீர்ப்பூவையும், என்றும் —எப்போதும், காண்தோறும்—பார்க்கும்போதெல்லாம், அவ்வவை யெல்லாம்—அந்தந்த புஷ்பங்களெல்லாம், பிரான் உருவே என்று— எம்பிரானுடைய திருமேனியே என்று நினைத்து, பாவியேன்—(அவனை நேரே அநுபவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய என்னுடைய, மேல் ஆவி — மருதுவான மனஸ்ஸும், மெய் — சரீரமும், மிகவே பூரிக்கும்— மிகவும் பூரித்துப்போகாநிற்கும்.

அவ:—எழுபத்துமூன்றும் பாட்டில்; (பூவை) ''இவனே ஆய்ப ரயணீயன்'' என்றறுதியிட்டால்பின்னை அநுபவமிறேயுள்ளது.

வ்யா:—(பூவையித்யாதி) பூவை, காயா, நீலம், பூவாநின்ற காவிமலர் இவை கண்டபோதெல்லாம், பிரானுருவேயென்றறிவுடைய நெஞ்சு பூரிக்கையன்றிக்கே உடப்புமகப்படப் பூரியா நின்றது. 73.

அரு:—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு. ''காவி'' செங்கழுநீர் - ''ஆவி'' நெஞ்சு - ''மெய்'' உடப்பு. 73.

74. என்று மொருநா ளொழியாமை யானிரந்தால்
ஒன்று மிரங்கா ருருக்காட்டார்—குன்று
குடையாக வாகாத்த கோவலனுர் நெஞ்சே
புடைதான் பெரிதே புவி.

பதவுரை :—ஒரு நாள் ஒழியாமை—ஒருநாளும் தப்பாமல், என்றும்—எல்லாக்காலத்திலும், யான் இரந்தால்—நான் யாசித்தாலும், குன்றம் குடையாக—கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்து, ஆ காத்த—பசுக்களை ரக்ஷித்த, கோவலனுர்—கோபாலன், ஒன்றும் இரங்கார்—கொஞ்சமும் கருணைகாட்டுகிறாரல்லர்; உரு காட்டார்— தன் திருமேனியையும் காண்பிக்கிறாரல்லர்; நெஞ்சே—மனமே!, புவிதான்—இவ்வுலகம்தான், புடைபெரிதே—(அவருடைய கருணை எதிர்ப்பாயாதபடி) மிகவும் மேடாய் இருக்கிறது.

அவ :—எழுபத்துநாலாம் பாட்டில்; (என்றும்) சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணி ருசிபிறந்த பின்பு அபேக்ஷித்தது காலமெல்லாமிரந்தாராய்த் தோற்றுகிறபடி.

http://acharya.org

வ்யா :—(என்று மிதயாதி) காலமெல்லாம் நானிரந்து போர "இருந்தவிடத்திலே யிருந்தாலும் இவன் நம்மை இரவாநின்றான்" என்று இரங்குவதும் செய்கிறிலர்; தம் வடிவைக் காட்டுவதும் செய்கிறிலர். (குன்றமித்யாதி) இரங்கியுநக் காட்டாதவர் காட்டிற் றிலராகில் தரிக்கலாமிறே; உபகாரமறியாத பசுக்களுக்குமுதவுமவரிடேர் நமக்குதவாதொழிகிறார். (நெஞ்சேபுடைதான் பெரிதேபுவி) அவர்க்கு நீர்மையில்லை யென்னப்போகாதிறே, அவர்நீர்மை யேறிப் பாயாததோரிடந்தேடி எங்கே கிடந்தோம். 74.

அரு :—எழுபத்துநாலாம் பாட்டு. "புவிபுடைதான் பெரிது" § புடையென்று குறையாய் அவன் கடாக்ஷகுறையிலே கிடந்தோமென்றபடி. 74.

75. புவியு மிருவிசும்பும் நின்னகத்த நீயென்
செவியின் வழிபுகுந் தென்னுள்ளாய்—அவிவின்றி
யான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யாரறிவார்
ஊன்பருகு நேமியா யுள்ளு.

பதவுரை :—ஊன் பருகு நேமியாய்—எதிரிகளின் ரத்தத்தைக் குடிக்கிற சக்ராயுதத்தையுடையவனே !, புவியும்—(ப்ராக்ருதமான) இந்த உலகமும், இரு விசும்பும்—மிகப்பரந்ததான அந்த அப்ராக்ருத தேசமும், நின் அகத்த—உன் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; நீ—(இப்படிப்பட்ட) நீ, என் செவியின் வழி புகுந்து—என்னுடைய காது வழியாகப் புகுந்து, அவிவு இன்றி—இடையறாது, என் உள்ளாய்—என்னுள்ளேயிருந்து ஸத்தை பெறுகிறாய்; யான் பெரியன்—(நம் இருவரில்) நான் பெரியவனா? நீ பெரியை—நீ பெரியவனா? என்பதனை—என்கிற விஷயத்தை, யார் அறிவார்—யாரறிய முடியும்? உள்ளு—(நீயே) நினைத்துப்பார்.

அவ :—எழுபத்தைந்தாம் பாட்டில்; (புவியும்) "உமக்கென்றும் உதவிலோமாக நீர் சொல்லுவானென்? உறுக்காட்டிற்றில்லையே, என்று வெறுக்கும்படி உம்மைப் பண்ணினோமே" என்ன; அத்தை ப்ரஸங்கித்து "என்னோடொப்பாருண்டோ?" என்கிறார்.

வ்யா :—(புவியுமிரு விசும்பும் நின்னகத்த) உபய விபூதியும் நின் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன. (நீ இத்யாதி) உபய விபூதி யுக்தனான

§ இந்த அரும்பதம் அநந்விதம்.

http://acharya.org

நீ என்னுடைய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்தின் வழியே புகுந்து விச்சேத மின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்திலே உலையாகநின்றாய். (யாநித்யாதி) உபயவிபூதியையுடைய நீயோ? விபூதிமானையுடைய நானோ? பெரியாரானென்றறிவாரார்? (ஊனித்யாதி) அப்ரதிஹத சக்தியான நீ அறிவுதியாகிற் சொல்லு. 75.

அரு:— எழுபத்தைந்தாம் பாட்டு. "ஊன்பருகுநேமி" சத்ரு சரீரங்களைப்பருகுகிற திருவாழி. 75.

76. உள்ளிலு முள்ளம் தடிக்கும் வினைப்படலம்
விள்ள விழித்துன்னை மெய்யுற்றால்—உள்ள
உலகளவு யானு முளனாவ னென்கொலோ
உலகளந்த மூர்த்தி யுரை.

பதவுரை:—உலகு அளந்த மூர்த்தி—உலகையெல்லாம் அளந்தருளிய எம்பிரானே!, உள்ளிலும்—உன்னை நினைத்தாலும், உள்ளம் தடிக்கும்—என் மனம் பெரிதாகின்றது; வினை படலம்—பாபங்களின் கூட்டம், விள்ள—(என்னைவிட்டு) நீங்கும்படி, விழித்து—(நீ) கடாக்ஷித்து, உன்னை மெய்யுற்றால்—உன்னை (நான்) ஸாக்ஷாத்கரித்தால், யானும்—நானும், உள்ள உலகளவும் உளனாவன்—எங்குமுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்து விடுவேன் போல இருக்கிறது; என் கோலோ—இது எப்படி? உரை—(நீயே) சொல்லுவாயாக.

அவ:—எழுபத்தாறும் பாட்டில்; (உள்ளிலும்) ச்ரவணஜ்ஞாநாநந்தர பாவியான மநநத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(உள்ளிலு முள்ளந்தடிக்கும்) உன்னை அநுஸந்திக்கில் ஸ்தூலமான தேஹம்போலே அமூர்த்தமான ஹ்ருதயம் தடியாநின்றது. (வினையித்யாதி) பாபஸமூஹம் விண்டுபோம்படி நீ பார்த்து. உன்னை ஸாக்ஷாத்கரித்தென்றுமாம். (உள்ள உலகித்யாதி) வ்யாபகத்வமிரண்டாகிறதுபோலே. (உலகளந்த மூர்த்தியுரை) சிறிய வடிவைக்கொண்டு லோகத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கிற நீயே சொல்லு. 76.

அரு:—எழுபத்தாறும்பாட்டு. "மெய்யுற்றால்" ஸாக்ஷாத்கரித்தால். இங்கே மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரமாதல், அங்கே பாஹ்யஸாக்ஷாத்காரமாதல், ஜ்ஞாநவ்யாப்திஇவரது. இந்தவாஶ்சர்யத்தைநீசொல்லென்றபடி.

http://acharya.org

77. உரைக்கிலோர் சுற்றத்தா ருற்றாரென் றாரே
இரைக்குங் கடற்கிடந்த வெந்தாய்—உரைப்பெல்லாம்
நின்னன்றி மற்றிலேன் கண்டாய் எனதுயிர்க்கோர்
சொல்நன்றி யாகும் துணை.

பதவுரை :—உரைக்கில்—சொல்லப்புக்கால், ஓர் சுற்றத்தார்—தாயாதிகள், உற்றார்—மற்ற உறவினர்கள், என்று—என்று சொல்லப் பட்ட பந்துக்கள், ஆரே—உன்னையொழிய வேறு யார் (எனக்கு) உளர்; இரைக்கும்—சப்திக்கிற, கடல் கிடந்த—திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுகிற, எந்தாய்—என் ஸ்வாமி! எனது உயிர்க்கு—என்னுடைய ஆத்மாவுக்கு, நன்று ஆகும்—நன்மையைக் கொடுக்கும், ஓர் சொல்—ஒப்பற்ற சொல்லாகவும், துணை—துணையாகவும், உரைப்பு எல்லாம்—சொல்லப்படுவது எல்லாம், நின் அன்றி—உன்னைத்தவிர, மற்று இலேன் கண்டாய்—வேறொன்று இல்லாதவனாய் இருக்கிறேன் காண்.

அவ:—எழுபத்தேழாம் பாட்டில்; (உரைக்கில்) அறியாதே "நன்று" என்று ப்ரமித்து வேறே சிலருற்றாரென்றிருக்குமத்தனை யிறே; விமர்த்த ஸஹாரான பந்துக்கள் வேறுண்டோவென்கிறது.

வ்யா:—(உரைக்கிலித்யாதி) "ஆரே" என்று கேட்டால் "வேறு சிலரில்லை நானேயுள்ளேன்" என்று அவன் தனக்குச் சொல்ல வேணும்போலே. (இரைக்குமித்யாதி) நித்யஸூரிகள் ஸதாநுபவம் பண்ணுகிற்கச்செய்தே திருப்பாற்கடலிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் வந்து கிடக்கிறவனே! (உரைப்பித்யாதி) தூர்த்தசையில் (21) "மாஶுச:" (மா ஶுச:) என்று நற்சொல்லு சொல்லுமத்தனை. உரைக்கப் படுவதெல்லாம் உன்னையொழிய வேறொருவரில்லை. 77.

அரு:—எழுபத்தேழாம் பாட்டு. (விமர்த்தஸஹர்) பாதகஸஹர். உன்னையொழிய இல்லையென்றபடி. சுற்றத்தார் ஆரென்று "உரைக்கில் நானுளன்" என்று உன்னை யொழியச்சொல்லுவார் "ஆரென்றபடி. உரைப்பெல்லாம்" துணையாக உரைக்கப்படுவதெல்லாவற்றிலும், உன்னையொழியத்துணையில்லையென்றபடி. 77.

78. துணைநாள் பெருங்கிளையும் தொல்குலமும் சுற்றத்
திணைநாளு மின்புடைத்தா மேலும்—கணைநாணில்
ஓவாத் தொழில்சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே
ஓவாத வூணாக வுண்.

http://acharya.org

பதவுரை :—துணை நாளும்—(நண்பர்களின்) துணையும் ஆயுஸ்ஸும், பெரும் கிளையும்—பெரிய ஸந்ததியும், தொல் குலமும்—பழமையான குலத்தில் பிறப்பும், சுற்றத்து இணை—பந்துக்களுடைய சேர்க்கையுமாகிய இவை, நாளும்—எப்பொழுதும், இன்பு உடைத்தாமேலும்—இனியவையாயிருந்ததாகிலும், கணை நாணில் ஓவா தொழில்—(ஆச்ரிதரின் ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு) எப்பொழுதும் நாணில் கோர்க்கப்பட்டுள்ள பாணங்களையுடைய, சார்ங்கன்—சார்ங்கமென்னும் வில்லையாள்பவனுடைய, தொல் சீர்—அநாதியான கல்யாண குணங்களை, நல் நெஞ்சே—என் அநுகூலமான மநஸ்ஸே!, ஓவாது—தடையொன்றுமற்ற, ஊணாக—போக்ய பதார்த்தமாகக் கொண்டு, உண்—அநுபவிப்பாயாக.

அவ :—எழுபத்தெட்டாம் பாட்டில்; (துணை) கீழ் "உற்றாரில்லை" என்றது; உற்றாருண்டாகிலும் ஸம்ஸாரமினிதாகிலும் "உன்னைத் தவிர்த்தென் சிந்தை பொருந்தாது" என்கிறார். ஒழியப் புறம்புண்டோ? என்கிறார்.

வ்யா :—(துணைநாளித்யாதி) துணை, ஆயுஸ்ஸு, பெருங்கிளை, ஆபிஜாத்யம், பந்துக்களோட்டைச் சேர்த்தி, இவை நித்யமுமாய் இனிதாயிற்றேயாகிலும். (கணையித்யாதி) என்றுமாச்ரிதர் கார்யம் மாறாதே செய்துபோருமவருடைய கல்யாண குணங்களை. (நல் நெஞ்சே) ஸோபாதிகபந்துக்களுக்கும் நிருபாதிகபந்துக்களுக்கும் வாசியறியும் நெஞ்சே! "எம்பெருமானைப்பற்று" என்று சொல்லப் பாங்கான நெஞ்சென்னவுமாம். (ஓவாதவூணாகவுண்) விச்சேதமில்லாத போகமாக புஜி. 78.

அரு :—எழுபத்தெட்டாம் பாட்டு. "கிளை" - பந்துக்கள். "கணை நாணில்" அம்பானது நாணிலே இடைவிடாதே வ்யாபரிக்கிற வில்லையுடையவன்.

79. உண்ணாட்டுத் தேசன்றே யூழ்வினையை யஞ்சுமே
விண்ணாட்டை யொன்றாக மெச்சுமே—மண்ணாட்டில்
ஆராகி யெவ்விழிவிற் றாளலும், ஆழியங்கைப்
† பேராயற் காளாம் பிறப்பு.

பதவுரை :—மண்ணாட்டில்—இப்புவியில், ஆராகி—மிகக்கீழான சாதியராயினும், எவ்விழிவிற்றாளலும்—மிகக் கீழ்மையான இழி

† 'பேராயர்க்கு' என்னும் பாடம் வ்யாக்யானத்துக்குச் சேரும்.

http://acharya.org

தொழிலையுடையவராயினும், ஆழி அம் கை பேர் ஆயற்கு—திருவாழியை அழகிய திருக்கையில் ஏந்திய ஸர்வேச்வரனை க்ருஷ்ணனுக்கு, ஆள் ஆம் பிறப்பு—அடிமை செய்யத் தகுதியான ஜந்மம், உள் நாட்டு தேசு அன்றே—(பகவானுக்கு) அந்தரங்கதேசமான பரமபதத்திலிருக்கும் ஒளிபோல் பரிசுத்தமானதன்றோ? ஊழ் வினையை—அநாதியான பாபத்தை நினைத்து, அஞ்சுமே—அஞ்சுமோ? விண் நாட்டை—ஸ்வர்க்கத்தை, ஒன்றாக மெச்சுமே—ஒரு பொருளாக எண்ணுமோ?

வ்யா:—எழுபத்தொன்பதாம் பாட்டில்; (உள்நாடு) (ஆழியங்கை யித்யாதி) ஸர்வேச்வரனை வைத்து இதர ஸஜாதீயனாய்ப் பிறந்தவனுக்குக் கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு போக்யமான ஜந்மம், பரமபதத்திலிருக்கும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தன்றோ என்றபடி. உள் நாடென்று பரமபதமாகக் கொள்ளுகிறது - பகவதபிப்ராயத்தாலே. பேராயரென்று - அல்லாத இடையர் நித்யஸூரிகளென்னும்படி இவனுடைய இடைத்தனத்தில் முதிர்ச்சிசொல்லுகிறது. (ஊழ்வினையித்யாதி) தான் பண்ணின பாபத்துக்கு அஞ்சுமே? (விண்ணாட்டையித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்பை ஒன்றாக வெண்ணுமே? (48) "सुरपुरी यद्गच्छतो दुर्गतिः" (ஸுரபுரீ யத்கச்சதோ துர்க்கதி:) ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போம் வழி தண்ணிதென்கிறது. (49) "न देवलोकाक्रमणं" (ந தேவலோகாக்ரமணம்) பறைச்சேறியிலடியிடுமாபோலே ஸ்வர்க்கத்திலடியிடுகை வேண்டேனென்கிறார். (50) "तस्यान्तरायो मैत्रेय! देवेन्द्रत्वादिकं फलं" (தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய தேவேந்த்ரத்வாதிகம் பலம்) பகவத்விஷயத்திலே கை வைத்தவனுக்கு அந்தராயமாவது இந்த்ரனாயிருக்குமிருப்பிறே. உள்நாடென்று ஸம்ஸாரமாகக்கொண்ட பக்ஷத்தில், விண்ணாடென்று பரமபதமாகக்கடவது. (மண்ணாட்டி லித்யாதி) ஸம்ஸாரந்தானே தண்ணிது, அதிலே நிஹீந ஜந்மமாகவுமமையும்; எல்லா இழிவையுமுடைத்தாகவுமமையும்; பகவதநுபவ போக்யமான ஜந்மமே வேண்டுவது. இதுக்குப் புறம்பான ஜந்ம வ்ருத்தங்கள் அப்ரயோஜகங்கள். 79.

அரு:—எழுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. "தேசன்றே"-தேசன்றோ? என்றபடி. "உள்நாடு" - பரமபதமாதல், ஸம்ஸாரமாதல். தாமிங்கேயிருக்க அத்தை உள்நாடென்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உள்நாடென்று) இத்யாதி. "அஞ்சுமே" - அஞ்சாதென்றபடி.

http://acharya.org

"ஆராகி" - எந்த ஜந்மமாகிலுமாம். "எவ்விழிவில்" - எந்த வ்யாபாரமாகிலுமாம். [மண்ணூடுதொடங்கி ஒன்றாக வெண்ணுமே] என்று க்ரியை. 79.

80. பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து பின்னும்
இறக்கவு மின்புடைத்தா மேலும்—மறப்பெல்லாம்
ஏதமே யென்றல்லா லெண்ணுவனே மண்ணளந்தான்
பாதமே யேத்தாப் பகல்.

பதவுரை :—பிறப்பு இறப்பு மூப்பு பிணி துறந்து—பிறப்பது, இறப்பது, கிழத்தனம், வ்யாதி இவைகளைக் கழித்து, பின்னும்—அதற்கு மேல், இறக்கவும் இன்பு உடைத்தாமேலும்—(பகவானை என்றும் பிரிந்திருக்கையாலே) ஆத்மவிநாசதுல்யமான கைவல்யமோக்ஷஸுகம் உண்டாயிற்றாகிலும், மண் அளந்தான்—பூமியை அளந்த ஸர்வேச்வரனுடைய, பாதம்—திருவடிகளை, ஏத்தா—துதி செய்யாத, பகல்—காலத்தில் ஏற்படும், மறப்பு எல்லாம்—(விஸ்ம்ருதியெல்லாம், ஏதமே என்றல்லால் எண்ணுவனே—துக்கரூபமே என்றல்லது வேறொருபடியாக நினைப்பேனோ?

வ்யா:—எண்பதாம் பாட்டில்; (பிறப்பித்யாதி) ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று அளவிறந்த ஆத்மாநுபவமுண்டாயிற்றாகிலும், (மண்ணளந்தான் பாதமே யேத்தாப்பகல் மறப்பெல்லா மேதமேயென்றல்லா லெண்ணுவனே) திருவுலகளந்தருளின நீர்மையையுடையவன் திருவடிகளை யேத்தாத பகலில் மறப்பெல்லாம் து:க்கமே என்றல்லது மநோரதிப்பனோ? 80.

அரு :—எண்பதாம் பாட்டு. "பின்னுமிறக்கவும்" இறக்கை - அளவிறக்கையாய், மிகவுமென்றபடி. 80.

81. பகலிரா வென்பதுவும் பாவியாது எம்மை
இகல்செய் திருபொழுது மாள்வர்—தகவாத்
தொழும்பரிவர் சீர்க்குந் துணையிலரென் றோரார்
செழும்பரவை மேயார் தெரிந்து.

பதவுரை :—செழும் பரவை மேயார்—அழகிய திருப்பாற்கடலிலே கண்துயில்பவர், 'இவர்—இவ்வாழ்வார், தகவா தொழும்பர்—(நம் கருணைக்குத்) தகுதியற்ற தாழ்மையையுடையவர், சீர்க்கும்—மேலான நம் குணங்களை அநுஸந்திப்பதற்கும், துணை இலர்

http://acharya.org

—ஸஹாயமற்றவர்', என்று தெரிந்து—என்று விசாரித்து, ஓரார்—ஆராயாதவராய், பகல் இரா என்பதுவும்—பகற்காலமென்பதையும் இராக்காலமென்பதையும் (குணநுபவத்திற்கு யோக்யதையையும் அயோக்யதையையும்), பாவியாது — விசாரியாமல், எம்மை— அடியேனை, இகல் செய்து—யுத்தம் பண்ணி (ஆட்கொண்டு), இருபோழுதும் — இரண்டுகாலங்களிலும், ஆள்வார்—(தம் குணங்களில்) ஈடுபடுத்துவர்.

வ்யா:—எண்பத்தோராம் பாட்டில்; (பகலித்யாதி) பகற்போது போக்குவதொன்று இராவைக்குப்போது போக்குவதொன்று என்று பாராதே எல்லாப்போதும் பொதுபோகியாகத் தம்முடைய குணங்களாலே எப்பொழும் சாய்ப்புமாக யுத்தம்பண்ணி இரண்டு போதும் ஆள்வர். அம்புபட்ட புண்ணுக்கு மருந்துண்டு; குணத்தாலே யீடுபட்ட புண்ணுக்கு மருந்தில்லையிறே. (தகவித்யாதி) தம்முடைய க்ருபைக்கும் அவிஷயமான சிறிதென்றும் தம்முடைய குணங்களைக்கொண்டு (51) "बोधयन्तः परस्परं" (போதயந்த: பரஸ்பரம்) பண்ணுகைக்குக் கூட்டுமில்லையென்றும் விசாரியார். (தெரிந்தித்யாதி) ஆச்ரிதரோடு ஸம்ச்லேஷிக்கும் தேசமாராய்ந்து திருப்பாற்கடலிலே மேவினவர். 81.

அநு:—எண்பத்தோராம் பாட்டு. போதுபோக்குவர் போது போக்கமாட்டாரென்று விசாரியாதே என்றபடி. "இகல்": யுத்தம். குணமீடுபடுத்துமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அம்புபட்டபுண்) இத்யாதி. [தெரிந்து செழும்பரவைமேயார் - தகவாத்தொழும் பரிவர் சீர்க்கும் துணையிலரென்றோரார் பகலிராவென்பதுவும் பாவியாதெம்மை இகல்செய் திருபொழுதுமாள்வர்] என்றந்வயம். 81.

82. தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளா
இருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்—கரந்துருவின்
அம்மானை யஞ்ஞான்று பின்றொடர்ந்த ஆழியங்கை
அம்மானை யேத்தா தயர்த்து.

பதவுரை:—தெரிந்து உணர்வு—பகவத்விஷயத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநம், ஒன்று இன்மையால்—சிறிதும் இல்லாமையால், தீவினையேன்—கொடியபாபத்தையுடைய நான், அஞ்ஞான்று—அக்காலத்தில், கரந்த உருவின்—மறைத்துள்ள (ராக்ஷஸ) வேஷத்தையுடைய, அம் மானை—அந்த மாயமானை, பின் தொடர்ந்த—பின்பற்றியவராய், ஆழி அம் கை அம்மானை—அறுகாழியை அழகிய கையிலேயுடைய பெருமானை,

http://acharya.org

ஏத்தாது—துதிசெய்யாமல், அயர்த்து—அறிவு கெட்டு, கீழ்நாள்களெல்லாம்—கீழ்க்கழிந்த நாள்களெல்லாம், வாளா இருந்தொழிந்தேன்—பாழாகக் கழித்துவிட்டேன்.

வ்யா :—எண்பத்திரண்டாம் பாட்டில்; (தெரிந்துணர்வு) "அது பத்து இதுஎட்டு" என்னும் ஜ்ஞாநமித்தனையல்லது பகவத்விஷயத்தையாராயும் ஜ்ஞாநமொன்றில்லாமையால். (52) "तत् ज्ञानमज्ञानमतोन्यदुक्त" (தத்ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யதுக்தம்) (53) "विद्यान्या शिल्पनैपुणं" வித்யாந்யா சில்பநைபுணம்) என்னும் ஜ்ஞாநமுண்டாகையால். (தீவினையேன்) பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழே போக்கின பாபத்தைப்பண்ணினேன். (வாளாவித்யாதி) குனியக்குறிஞ்சி பற்றுங்காலமெல்லாம் வ்யர்த்தமேயிருந்தேன். (கரந்துரு வித்யாதி) கைங்கர்யத்திலகப்படாவிட்டது பெருமாள் திருக்கையில் துகள்ஸ்ரீயொன்றுமேயாகாதே. வடிவைக்கரந்து வர்த்திக்கிற அம்மாயமானை அன்று தொடர்ந்த, அறுகாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை இளையபெருமாளுமுதவாததசையிலே ஏத்தப்பெறுவது; அறிவுகெட்டுக்கிடந்த நான் பாழே போக்கினேன். "பெருமாள் மாயமானையெய்து மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது அடிக்கொதித்து நடக்கமாட்டாமை தளிர்களை முறித்திட்டு அதின்மேலே எழுந்தருளினார்" என்று ஒருவன் கவிபாடவும் எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "மாறியிடுகிற திருவடிகளிலே என் தலையை வைக்கப்பெற்றிலேன்" என்றருளிச்செய்தார். 82.

அரு :—எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (குனியக்குறணி) அவதரித்து அல்பாநுகூல்யத்திலே விஷயீகரிக்குங்காலம் போயிற்றென்று தாத்பர்யம். ஏத்தாதே—அடிமையாய், இப்படியடிமைசெய்யப் பெற்றிலேனென்றிழவுபட்டபேருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள்) இத்யாதி. 82.

83. அயர்ப்பா யயராப்பாய் நெஞ்சமே சொன்னேன்
உயப்போம் நெறியிதுவே கண்டாய்—செயற்பால
வல்லவே செய்கிறுதி நெஞ்சமே யஞ்சினேன்
மல்லர்நாள் வவ்வினனை வாழ்த்து.

பதவுரை :—நெஞ்சமே—மனமே!, செயற்பால அல்ல—செய்யத்தகாதவற்றை, செய்கிறுதி—செய்கிறாய்; அஞ்சினேன்—(நான்) பயப்

http://acharya.org

படுகிறேன்; மல்லர் நாள்—மல்லர்களுடைய ஆயுளை, வவ்வினனை—போக்கினவனை, வாழ்த்து—வாழ்த்துவாயாக; உய்ப்போம் நெறி—உஜ்ஜீவிக்கும் வழி, இதுவே கண்டாய்—இதுவன்றோ? நெஞ்சமே—என் மனஸ்ஸே!, அயர்ப்பாய்—(அவனை) மறந்து கெடுதியைத் தேடிலும் தேடு, அயராப்பாய்—மறவாமல் உஜ்ஜீவித்தாலும் உஜ்ஜீவி; சொன்னேன்—(உனக்கு நன்மையையே) சொன்னேன்.

வ்யா:—எண்பத்துமூன்றும் பாட்டில்; (அயர்ப்பாயயராப்பாய்) அவனைமறந்து அநர்த்தப்படிலும்படு; நினைத்து வாழிலும் வாழ். (நெஞ்சமேசொன்னேன்) ஒருத்தன் கிணற்றிலே விழாநின்றால் கரையிலே நின்று அவனுக்குக் கூப்பிடவேணுமிறே. அவ்வோபாதி சொன்னேன். (உயப்போம் நெறியிதுவேகண்டாய்) அல்லாததெல்லாம் விநாசத்துக்குக்கண்ட வழி; உஜ்ஜீவிக்கக் கண்டவழியிதுவே. (செயற்பாலவல்லவே செய்கிறதி) நான் தப்பச் செய்கிறதுண்டோ வென்னில், செய்யப்படாதவை செய்யாநின்றாய். செய்யப்படாதவை யாவது - அயோக்யனென்றகலுகை; தேவதாந்தர பஜநங்கள். (நெஞ்சமேயஞ்சினேன்) "புகழ்வோம் பழிப்போம்" என்கிறவித்தை யஞ்சினேன். (மல்லரித்யாதி) நம்முடைய விரோதிகள் செய்வதென்னென்னில், மல்லரிற்காட்டில் மிடுக்குண்டோ? அவற்றுக்கு மல்லருடைய ஆயுஸ்ஸை க்ரஸித்தவனை வாழ்த்து. 83.

அரு:—எண்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. "அஞ்சினேன்", புகழ்வோமோ பழித்தோமாவுதோமென்று அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணினவித்தை அஞ்சினேனென்கையாலே, அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அகலவேண்டா; பயப்படாமல் வாழ்த்தென்றபடி. 83.

84. வாழ்த்தி யவனடியைப் பூப்புனைந்து நின்றலையை
தாழ்த்திருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத—பாழ்த்தவிதி
எங்குற்ற யென்றவனை யேத்தாதென் னெஞ்சமே
தங்கத்தா னுமேலும் தங்கு.

பதவுரை:—அவன் அடியை—அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை, வாழ்த்தி—மங்களாசாஸநம் செய்து, பூ புனைந்து—புஷ்பங்களை சாத்தி, நின் தலையை தாழ்த்து—உன் தலையை (அவன் திருவடிகளிலே) தாழ்த்து, இரு கை கூப்பு என்றால்—இருகைகளையும் கூப்பு என்றால், கூப்பாத என் நெஞ்சமே—கூப்பாத என் மனஸ்ஸே!,

http://acharya.org

அவனை— அந்த ஸர்வேச்வரனை, எங்குற்றாய் என்று—'எங்கு சென்றாய்' என்று, ஏத்தாது—(அன்புடன்) ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமல், தங்கத்தாணு மேலும் — தரிக்கக்கூடுமாகில், தங்கு — தரித்திரு. பாழ்த்த விதி — என்னே பாபத்தின் கனம்!

வ்யா :—எண்பத்துநாலாம் பாட்டில் ; (வாழ்த்தியித்யாதி - எங்குற்றாயென்றவனை ஏத்தாதென்னெஞ்சமே தங்கத்தாணுமேலும் தங்கு பாழ்த்தவிதி) பகவத்விஷயத்திலொன்றுஞ்செய்யாத நெஞ்சே! அவனை வாழ்த்தி அவன் திருவடிகளிலே பூக்களைப்புனைந்து உன் தலையை யவன் திருவடிகளிலே தாழ்த்து, இரண்டு திருக்கையையுங் கூப்பென்றால் கூப்பாதே, * "எங்குச் சென்றாகிலும்கண்டு" என்னும் படி ஆதரத்தோடே அவனை ஏத்தாத நெஞ்சமே! அவனைப்பற்றுதே காலபாவலாமாகில் தங்கு. பாழ்த்தவிதியென்று-தப் முடைய அகலுகையைச் சொல்லி வெறுக்கவுமாய். ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்ம வைகல்யத்தைச் சொல்லவுமாம். 84.

அரு :—எண்பத்துநாலாம் பாட்டு. [நெஞ்சமே அவனடியிலே பூப்புனைந்து வாழ்த்தி நின்தலையைத் தாழ்த்து இருகைகூப்பென்றால் கூப்பாதே எங்குற்றாயென்றவனை யேத்தாதே தங்கத்தாணுமேலும் தங்கு] என்றந்வயம். 84.

85. தங்கா முயற்றியவாய்த் தாழ்விசும்பின் மீதுபாய்ந்து
எங்கேபுக் கெத்தவம்செய் திட்டனகோல்—பொங்கோதத்
தண்ணம்பால் வேலைவாய்க் கண்வளரும், என்னுடைய
கண்ணன்பால் நன்னிறங்கோள் கார்.

பதவுரை :—பொங்கு ஓதம்—கிளர்ந்த அலைகளையுடைய, தண் அம் பால்—குளிர்ந்து அழகியதான திருப்பாற்கடலில், கண்வளரும்—கண் வளர்ந்தருளுகிறவனாய், என்னுடைய—எனக்கு ஸ்வாமியான, கண்ணன்பால்—கண்ணனிடத்திலுண்டான, நல் நிறம் கோள்—அழகிய நிறத்தைக்கைக்கொண்ட, கார்—மேகங்கள், தங்கா முயற்றியவாய் —(அந்நிறத்தைப் பெறுகைக்கு) விடாத முயற்சியையுடையனவாய்க் கொண்டு, தாழ் விசும்பின்மீது—பரந்த ஆகாசத்திலே, பாய்ந்து— உலாவி, எங்கே புக்கு—எங்கேபோய், எத்தவம் செய்திட்டன கோல்— எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை அநுஷ்டித்தனவோ?

* திருவாய்மொழி (6-8-5).

http://acharya.org

அவ:—எண்பத்தைந்தாம் பாட்டில்; (தங்காமுயற்றியவாய்) பகவத்விஷயத்திலே எடுப்பும் சாய்ப்புமாய் இன்றாகா, லோகயாத்ரையை யநுஸந்தித்து அங்குமதுவேயாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(தங்காமுயற்றியவாய்) உத்யோகித்த உத்யோகம் மாறாதே ஆகாசாவகாசமெல்லாமுலாவி எங்கே புக்கு என்ன தபஸ்ஸு பண்ணிற்றினவோ? (பொங்கிஞ்யாதி) கிளர்ந்த திரையையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்திருந்த திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற என் கண்ணனுடைய விலக்ஷண நிறத்தைக்கொள்ளுகிற மேகங்கள் எவ்விடத்தே புக்கு என்ன தபஸ்ஸு பண்ணிற்றினவோ? 85.

அரு:—எண்பத்தைந்தாம் பாட்டு. (இன்றாதாகா) இன்றாகா நீங்கச்செய்தே. (லோகயாத்ரை) மேகத்திலே கண்வைக்கை. "தாழ் விசும்பு" - எங்குமொக்க ஒத்து ஏகரூபமாயிருக்கை. 85.

86. கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான்
பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான்—சீர்கலந்த
சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையி னாழ்துயரை
என்நினைந்து போக்குவ ரிப்போது.

பதவுரை:—கார் கலந்த மேனியான்—மேகத்தோடொத்த திருமேனியையுடையவனும், கை கலந்த ஆழியான்—திருக்கையிலே பொருந்தின திருவாழியையுடையவனும், பார் கலந்த—(ப்ரளயகாலத்தில்) பூமி பொருந்தி இருக்கும்படியான, வல் வயிற்றான்—வலிமை பொருந்திய திருவுதரத்தையுடையவனும், பாம்பு அணையான்—திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாயுடையவனுமான எம்பெருமானின், சீர் கலந்த—மேலான குணங்களுடன் சேர்ந்திருக்கிற, சொல் நினைந்து—திருநாமங்களை அநுஸந்தித்து; சூழ் வினையின்—(நம்மை) சூழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிற பாபத்தினாலுண்டான, ஆழ் துயரை—மிகுந்த துக்கத்தை, போக்காரேல்—போக்கிக்கொள்ளார்களேயாகில், இப்போது—இந்தக் காலத்தைத்தான், என் நினைந்து—(வேறு) எதை அநுஸந்தித்து, போக்குவர்—போக்கிக்கொள்ளுவார்கள்.

வ்யா:—எண்பத்தாறும் பாட்டில்; (கார்கலந்தமேனியான்) 'ஸர்வதா ஸத்ருசமான மேகத்தோடொத்த திருமேனியையுடையவன்: (கைகலந்தவாழியான்) திருக்கையிலே வேர்விழுந்த திருவாழியை

http://acharya.org

யுடையவன். (பார்கலந்த வல்வயிற்றான்) ப்ரளயங்தேடிவந்தாலும் தோற்றாதபடி கலந்தபூமியையுடையவனுமாய்; வயிற்றில் புக்கவற்றுக்கு ரக்ஷகமான வயிற்றையுடையவன். (பாம்பணையான் சீர்கலந்த வித்யாதி) வடிவழகுக்கும் குணங்களுக்கும் வாசகமாய்ப் பசுங்கூட்டான சொற்களைநினைத்து அநுபவவிரோதியமான பாபபலமான து:க்கத்தைப்போக்காராகில். (என்னினைந்து போக்குவரிப்போது) பாபம் போக்கவேண்டாவாகில் காலத்தைச் செல்லவிடும்படி யெங்ஙனே. 86.

அரு:—எண்பத்தாறும் பாட்டு. "இப்போது" இப்போதை - இக்காலத்தை என்றபடி. 86.

87. இப்போது மின்னு மினிச் சிறிது நின்றாலும்
எப்போது மீதேசோல் லென்னெஞ்சே—எப்போதும்
கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்
மொய்கழலே யேத்த முயல்.

பதவுரை:—என் நெஞ்சே—எனக்கு அநுகூலமான மனமே!, நம்மேல் வினை கடிவான்—நம் பக்கலுள்ள பாபத்தைப் போக்குகைக்காக, எப்போதும்—எல்லாக் காலங்களிலும், கை கழலா நேமியான்—திருக்கையைவிட்டு அகலாத திருவாழியையுடைய எம்பெருமானின், மொய் கழலே—அழகிய திருவடிகளையே, ஏத்த முயல்—ஸ்தோத்திரம் செய்ய முயலுவாயாக; இப்போதும்—இக்காலத்திலும், இனி—இதுக்குமேல், இன்னும் சிறிது நின்றாலும்—மேலும் சிறிது காலம் சென்றதாகிலும், எப்போதும்—எல்லாக்காலத்திலும், ஈதே சோல்—இத்திருநாமங்களையே சொல்லிப்போருவாயாக.

அவ:—எண்பத்தேழாம் பாட்டில்; (இப்போதும்) "லோகத்தாரைக்கொண்டு கார்யமில்லையிறே, நீ முன்னமெப்போதுமித்தையே சொல்" என்று நெஞ்சுக்குபதேசிக்கிறார்.

வ்யா:—(இப்போது மித்யாதி) இக்காலத்திலும் வருங்காலத்திலும் மற்றுமெல்லாக்காலத்திலும் இதுதனையே சொல்லு. (நல்நெஞ்சே) நான்புக்கவிடத்தே புகக்கடவநெஞ்சே! (எப்போது மித்யாதி) எல்லாக்காலத்திலும் கையைவிட்டகலாத திருவாழியையுடையவன் நம்பக்கல் பாபத்தைப்போக்குவான். (மொய்கழலே யேத்தமுயல்) போக்யமான திருவடிகளை ஏத்தஉத்ஸாஹி. பற்றினாரை விட்டுக்கொடாத திருவடிகளை என்றுமாம். (ஈதேசொல்லு). 87.

http://acharya.org

அரு:—எண்பத்தேழாம் பாட்டு. "மொய்கழல்" அழுகாதல், மிடுக்காதல். 87.

பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த
பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.
அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

திருவாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யானங்களின் அநுக்ரமணிகை.

அ
அக்ரதஸ்தேகமி 8
அந்தர்யாம்யம்ரு 28
அஸங்கேவஸ 16
அஹம்ஸர்வம்கரி 6

ஆ
ஆத்மாநம்நாதி 31
ஆதித்யவர்ணம் *5
ஆநந்தமய: *11
ஆயுராஸ்தே *14
ஆர்த்தோவாயதி 22
ஆஶயாயதிவா *18
ஈர்ஷ்யாரோஷௌ 23
ருணம்ப்ரவ்ருத்த 40

ஏ
ஏகஸ்மிந்நபி *17
ஏகோஹவை *15
ஏஷபந்தாவிதர் 18

க
கதம்நவயம் *22
கதாபுந: *7
கர்மண்யேவாதி 14
கலௌபுந:பாப *1
க்லேஶோதிக *12
காமாத்க்ரோதோ 39

ग
கதிமிச்சேத் *19
காத்ரை:ஶோகா 24
குணநாமாகர: 42

குரோர்நாம 2
கோஸத்ருஶோ 10

ज
ஜந்மகர்மச 26

क्ष
தஜ்ஜலாநிதி 36
தத்ஜ்ஞாந 52
தஸ்யதீரா: 27
தஸ்யாந்தரா 50

द
திவிஸூர்ய *2
தீப்தமக்நி 5
த்ருவாஸ்ம்ருதி: *9

ந
நதேவலோகா 49
நஸமம்யுத் 35
நிதித்யாஸி *20
நிரயோயஸ் 34
நூபுராத்யபரி *3

ப
பத: ஸ்கலிதம் 20
பதிம் விச்வ 43
பராவரேஶம் 37
பாவநார்த்தம் *16
ப்ரத்யக்ஷே 1
ப்ராகேவது 4
ப்ரியோஹி 30

व
பஹூஸ்யாம் *6

போதயந்த: பர 3
ப்ரஹ்மவிஷ்ணுரு 46
ப்ரஹ்மாணம் *23
மத்யாஜீமாம் 15
மத்யேவிரிஞ்ச 47
மந ஏவ 33
மந: பூர்வோ 12
மஹ்யம்நமோ 11
மாஶுச: 21
யதாகப்யாஸம் 13
யதோவாசோ 9
யஸ்யமந்த்ரீச 32
யஸ்யாமதம் 29
யஶோதாஸ்தந *21
ருத்ரம்ஸமா 44&*4
வித்யாந்யா 53
விஷ்ணுதே 19
ஶரீரமேவ 17

स
ஸங்காத்ஸஞ்ஜா *8
ஸத்வாத்ஸஞ்ஜா 38
ஸர்வம்கல்விதம் 36
ஸாராஸாரவிவே *13
ஸூரபுரீயத் 48
ஸூஸூகம் *10
ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் 7
ஸ்ருஷ்டிஸ்தித் 45
ஸ்கந்தருத்ர *24
ஸ்மரந்ராகவ 41

* இக்குறியிட்டவைகளை திருவாசிரிய வ்யாக்யானத்தில் பார்க்கவும்.

http://acharya.org

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸூரயே நம:

பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யான ப்ரமாணத் திரட்டு.

1\. ப்ரத்யக்ஷே குரவ: ஸ்துத்யா:

[ஆசாரியர்கள் நேரிலேயே துதிக்கத்தகுந்தவர்கள்.]

2\. குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் ।
குருஸேவாம் ஸதா குர்யாத் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே ॥

22\. பார-ஆர (188-94). 23. பார-சாந்தி (350-36). 24.

1\. 2. ப்ரபஞ்சஸாரம்.

http://acharya.org

[ஆசாரியனின் திருவடித்தாமரையை எப்போதும் தியானிக்க வேண்டும்; ஆசாரியனின் திருநாமத்தை எப்போதும் ஜபிக்கவேண்டும்; குருகைங்கர்யத்தையே எப்போதும் செய்யவேண்டும். இப்படிச் செய்பவன் மோக்ஷத்திற்குத் தகுந்தவனாகிறான்.]

3. மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம் ।
கதயந்தஶ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥

[என்னிடம் நிலைத்த மனத்தையுடையவர்களாய் என்னிடமே தங்கள் உயிரை வைத்தவர்களாய், (என்னுடைய குணங்களை) ஒருவருக்கொருவர் அறிவிப்பவர்களாய், என்னை எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர்களாய், ஸந்தோஷிக்கிறார்கள்; ஆநந்திக்கிறார்கள்.]

4. ப்ராகேவ து மஹாபாக: ஸௌமித்ரிர் மித்ரநந்தந: ।
பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருத: ॥

[மஹாபாக்யவானும், அநுகூலர்களை உகப்பிப்பவனும், ஸுமித்ரா புத்ரனுமான லக்ஷ்மணன், தமயனுக்குப் பின்செல்லுகைக்காக முன்னமேயே மரவுரிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டான்.]

5. தீப்தமக்நிமரண்யம் வா யதி ராம: ப்ரவேக்ஷ்யதி ।
ப்ரவிஷ்டம் தத்ர மாம் தேவி த்வம் பூர்வமவதாரய ॥

[அம்மா! கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியிலுள்ளாவது, காட்டினுள்ளாவது ஸ்ரீராமபிரான் நுழைவாராகில், நான் முன்னமேயே அதனுள் நுழைந்திருப்பேன் என்று நீ அறிவாயாக.]

6. பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே ।
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே ॥

[நீர் வைதேஹியுடன் கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர். அடியேன் நீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் தூங்கும் போதும் எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்.]

7. ஸ்ருஷ்டஸ் த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே ।
ராமே ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ: புத்ர ப்ராதரி கச்சதி ॥

[லக்ஷ்மணா! நீ வனவாஸத்திற்கென்றே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவன். உன்னிடம் அன்புபூண்டவனான ராமனிடம் நீ மிகவும் பிரியம் வைத்

---

3. கீதை (10-9). 4. ரா-ஸு (83-28). 5. ரா-அ (21-17). 6. ரா-அ (31-25). 7. ரா-அ (40-5).

http://acharya.org

திருக்கிறாய். பிள்ளாய்! உன் அண்ணன் ராமன் நடந்து செல்லும்போது (அந்நடையழகில் ஈடுபட்டு, அவனுக்குத் தீங்குசெய்வோரை கவனியாமலிருக்கையாகிற) தவறைச் செய்து விடாதே.]

8. யதி த்வம் ப்ரஸ்திதோ துர்க்கம் வநமத்யைவ ராகவ ।
அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நதீ குஶகண்டகாந் ॥

[ராகவரே! நீர் செல்லவரிதான வனத்திற்கு இன்றே புறப்பட்டீரானாலும், தர்ப்பைகளையும், முட்களையும் மிதித்து அழித்துக் கொண்டு நானும் உமக்கு முன்னால் செல்வேன்.]

9. யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே । அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ ।
ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் । ந பிபேதி குதஶ்சநேதி ॥

[எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, மனத்துடன் கூடிய வாக்குகள் (அதை) அளவிட்டறியாமல் திரும்புகின்றனவோ, அந்தப் பரமாத்மாவின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்படமாட்டான்.]

10. கோஸத்ருஶோ கவய: கவயஸத்ருஶோ கௌ:

['கவயம்' என்னும் மிருகம் மாட்டைப் போலுள்ளது; மாடு 'கவயம்' என்னும் மிருகத்தைப்போலுள்ளது.]

11. தத்வேந யஸ்ய மஹிமார்ணவஶீகராணு:
ஶக்யோ ந மாதுமபி ஶர்வபிதாமஹாத்யை: ।
கர்த்தும் ததீயமஹிமஸ்துதிமுத்யதாய
மஹ்யம் நமோऽஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய ॥

[எந்த எம்பிரானுடைய மஹிமைக் கடலில் ஒரு திவலையில் அணுவளவுங்கூட, சிவன் பிரமன் முதலியவர்களாலும் உள்ளபடி அளவிட முடியாததோ, அப்பெருமானுடைய பெருமையைப் பற்றிய துதியைச் செய்ய ஆரம்பித்திருப்பவனும், வெட்கமற்றவனும், கவியென்ற பெயர் கொண்டவனுமான எனக்கே நமஸ்காரம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.]

12. மந: பூர்வோ வாகுத்தர:

[முதலில் மனஸ்ஸும் அடுத்தபடியாக வாக்கும் ப்ரவர்த்திக்கின்றன.]

---

8. ரா-அ (27-6). 9. தை-ஆந (9-1). 11. ஸ்தோ-ர (7). 12. தைத்-ஸம் (7—5—3).

http://acharya.org

13. தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ

[(ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலுள்ள) அப்புருஷனுக்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள.]

14. கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசந

[முமுக்ஷுவான உனக்கு நித்ய நைமித்திகாதி கர்மங்களைச் செய்வதற்கே அதிகாரம். ஒருபோதும் கர்மபலத்தில் அதிகாரமில்லை.]

15. மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு।
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோऽஸி மே॥

[என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்தவனாகவும், என்னுடைய பக்தனாகவும் என்னை ஆராதிப்பவனாகவும் ஆவாயாக; என்னை நமஸ்கரிப்பாயாக; என்னையே அடைவாய்; இது ஸத்யம்; உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். எனக்குப் பிரியனன்றோ நீ.]

16. அஸந்நேவ ஸ பவதி। அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்।
அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத। ஸந்தமேநம் ததோ விது:॥

[ப்ரஹ்மம் இல்லையென்று அறிந்தானாகில் அவன் இல்லாதவனாகவே ஆகிறான். ப்ரஹ்மம் இருக்கிறதென்று அறிந்தானாகில் அக்காரணத்தாலேயே இவனை இருக்கிறவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்கள்.]

17. ஶரீரமேவ மாதாபிதரௌ ஜநயத:। ஸ ஹி வித்யாதஸ்
தம் ஜநயதி। தச்ச்ரேஷ்டம் ஜந்ம

[தாய்தந்தையர்கள் சரீரத்தையே உண்டு பண்ணுகிறார்கள். ஆசாரியனோ வித்யையினால் அவனுடைய ஆத்மாவை உண்டு பண்ணுகிறான். ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பாகிய அதுவே மேலான பிறப்பு.]

18. ஏஷ பந்தா விதர்ப்பாணாம் ஏஷ யாதி ஹி கோஸலாந்

[இது விதர்ப்பதேசத்திற்குச் செல்லும் வழி; இது கோஸலதேசத்திற்குச் செல்லும் வழி.]

19. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ
ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந।

---

13. சாந் (1—6—7). 14. கீதை (2—47). 15. கீதை (18—65).
16. தைத்-ஆந (6). 17. ஆப-ஸூ (1—1—6). 19. கட (1-2-23).

http://acharya.org

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:
தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ॥

[இந்தப் பரமாத்மா (பக்தியற்ற) ச்ரவணத்தினாலும், மனனத்தினாலும், தியானத்தினாலும் அடையத்தக்கவனல்லன். எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அடையத்தக்கவன். அவனுக்கு இப்பரமாத்மா தன் திருமேனியைக் காட்டுகிறான்.]

20. அவிவேககநாந்ததிங்முகே
பஹுதா ஸந்ததது:க்கவர்ஷிணி ।
பகவந் பவதுர்த்திநே பத:
ஸ்கலிதம் மாமவலோகயாச்யுத ॥

[ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்கள் நிறைந்தவனே! அடியவரைக் கைவிடாதவனே! விவேகமின்மையாகிற மேகங்களாலே இருளடைந்த திசைகளையுடையதும், பலவிதமாக இடைவிடாமல் துன்பங்களைப் பொழிகின்றதுமான ஸம்ஸாரமாகிய மழைகால இருளிலே நல்வழியிலிருந்து தவறிய அடியேனைக் கடாக்ஷித்தருள்வாயாக.]

21. ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ ।
அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச: ॥

[(மோக்ஷஸாதனமான) எல்லா தர்மங்களையும் வாஸனையுடன் விட்டு என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடை: நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன். துக்கிக்காதே.]

22. ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாகத: ।
அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ॥

[எதிரிகளுள், சரணமடைந்த சத்துருவானவன், (வருத்தத்தாலே சரணமடைந்த) ஆர்த்தனாயினும், (அரைமனதாகச் சரணமடைந்த) த்ருப்தனாயினும், பண்பட்ட மனத்தையுடைய புருஷனாலே, தன் ப்ராணனை விட்டு ரக்ஷிக்கத்தக்கவன்.]

23. ஈர்ஷ்யா ரோஷௌ பஹிஷ்க்ருத்ய புக்தஶேஷமிவோதகம் ।
நய மாம் வீர விஸ்ரப்த: பாபம் மயி ந வித்யதே ॥

---

20. ஸ்தோ-ர (49). 21. கீதை (18-66). 22. ரா-யு (18-28).
23. ரா-அ (27-8).

http://acharya.org

[வீரனே! அஸூயை, கோபம் இவ்விரண்டையும், குடித்து மிகுந்த ஜலத்தைப் போல் தள்ளிவிட்டு, (என் வார்த்தையை) நம்பி என்னை அழைத்துச்செல்வீராக. (உம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்குக் காரணமான) பாபம் எனக்கு இல்லை.]

24. யதா தம் புருஷவ்யாக்ரம் காத்ரை: ஶோகாபிகர்ஶிதை: ।
ஸம்ஸ்ப்ருஶேயம் ஸகாமாஹம் ததா குரு தயாம் மயி ॥

[(ராமபிரானிடம்) பேரன்பு மிகுந்த யான், புருஷச்ரேஷ்டரான அவரை துக்கத்தால் இளைத்த இந்தஎன் அவயவங்களாலேயே தொடத் தக்கவளாகும்படி என்னிடத்தில் நீ கருணைபுரிவாயாக.]

25. மஹதா தபஸா ராம மஹதா சாபி கர்மணா ।
ராஜ்ஞா தஶரதேநாஸி லப்தோऽம்ருதமிவாமரை: ॥

[ராமபிரானே! தேவர்கள் அம்ருதத்தைப்பெற்றது போல் பெருந் தவத்தாலும், பெருங்காரியங்களாலும் தசரதமஹாராஜனால் நீர் அடையப்பெற்றிருக்கிறீர்.]

26. ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத: ।
த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந ॥

[அர்ஜுநா! என்னுடைய அப்ராக்ருதமான பிறப்பையும், சேஷ்டிதங்களையும் எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிறானோ, அவன் தேஹத்தை விட்டு மறு ஜன்மம் அடையான்; என்னை அடைகிறான்.]

27. அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே
தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்

[பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப்பிறக்கிறான் (பரமபுருஷன்). அவனுடைய அவதாரரஹஸ்யத்தை புத்திமான்களே நன்கு அறிகிறார்கள்.]

28. ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:

[ஸர்வாந்தர்யாமியான இப்பரமபுருஷனே (இயற்கையான) அம்ருதத்வத்தையுடையவனாய், உனக்கு ஆத்மாவாய் விளங்குபவன்.]

---

24. ரா-ஸு (40-3) 25. ரா-ஆர(66-3). 26. கீதை (4-9). 27. புருஷ ஸூக்தம். 28. ப்ருஹ (5-7).

http://acharya.org

29. யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:।
அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஜ்ஞாதமவிஜாநதாம்॥

[எவனுக்கு ப்ரஹ்மம் (அளவிட்டு) அறியப்படவில்லையோ, அவனுக்கு (அது) அறியப்பட்டதாகிறது. எவனுக்கு (ப்ரஹ்மம்) அறியப்பட்டதாகிறதோ அவன் (அதை) அறியவில்லை. (அளவிட்டு) அறிந்தவர்களுக்கு அறியப் படாததாகவும், (அளவிட்டு) அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவுமாகிறது (பரப்ரஹ்மம்).]

30. தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகபக்திர் விஶிஷ்யதே।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:॥

[(என்னுடன்) எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனும், என்னிடம் மட்டும் அன்பு செய்பவனுமான ஞானி அந்த நால்வருள் மேலானவன். நான் ஞானிக்கு மிகவும் பிரியனன்றோ. (அப்படியே) அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.]

31. பரதஸ்ய வச: குர்வந் யாசமாநஸ்ய ராகவ।
ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதா: ஸத்யதர்மபராக்ரம॥

[ராகவனே! ஸத்யமான தர்மத்தையும் பராக்ரமத்தையும் உடையவனே! யாசிக்கும் பரதனுடைய வார்த்தைப் படி செய்வதன் மூலம் உன்னுடைய ஸ்வரூபமான ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை மீறுமலிருப்பாயாக.]

32. யஸ்ய மந்த்ரீ ச கோப்தா ச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தந:।
ஹரிஸ்த்ரைலோக்யநாதஸ்ஸ கிந்நு தஸ்ய ந நிர்ஜிதம்॥

[மூவுலகங்களுக்கும் நாதனும், ஜநார்த்தனன் என்றும், ஹரி என்றும் சொல்லப்படுமவனை அந்த பகவான், எந்த தர்மபுத்ரனுக்கு மந்திரியாகவும், ரக்ஷகனாயும், ஸ்நேஹிதனையும் இருக்கிருனே, அந்த தர்மபுத்ரனுல் ஜயிக்கப்படாதது யாது?]

33. மந ஏவ மநுஷ்யாணும் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:।
பந்தாய விஷயாஸங்கி முக்த்யை நிர்விஷயம் மந:॥

[மனிதர்களுக்குஸம்ஸாரத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் மனதுதான் காரணம். சப்தாதிவிஷயங்களில் ஈடுபட்ட மனம் ஸம்ஸாரஹேதுவாகிறது- விஷயங்களில் பற்றற்ற மனம் முக்திஹேதுவாகிறது.]

---

29. கேந (2-3). 30. கீதை (7-17). 31. ரா- அ (111-7). 32. பார- ஆர (49-20) ஸஞ்ஜயவசநம். 33. வி-பு (6-7-28).

http://acharya.org

34. யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ்த்வயா விநா।
இதி ஜாநந் பராம் ப்ரீதிம் கச்ச ராம மயா ஸஹ॥

[ராமபிரானே! உம்முடனிருப்பதுவே எனக்கு ஸ்வர்க்கம்; உம்மைவிட்டுப்பிரிந்திருப்பதுவே எனக்கு நரகம். (என்னுடைய) மேலான அன்பை இம்மாதிரி அறிந்து என்னுடன் கூட (வனத்திற்குச்) செல்வீராக.]

35. பூமௌ ஸ்திதஸ்ய ராமஸ்ய ரதஸ்தஸ்ய ச ரக்ஷஸ:।
ந ஸமம் யுத்தமித்யாஹுர் தேவகந்தர்வதாநவா:॥

['பூமியிலிருக்கும் ராமனுக்கும், ரதத்திலிருக்கும் ராக்ஷஸனுக்கும் யுத்தம் ஸமமானதல்ல' என்று தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், அஸுரர்களும் சொன்னார்கள்.]

36. ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஶாந்த உபாஸீத

['ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து உண்டானதாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடம் லயிப்பதாலும், ப்ரஹ்மத்தால் உயிர்வாழ்கையாலும், இவை எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயாகும்' என்று (நினைத்துக்கொண்டு) சாந்தனாக உபாஸிக்கக்கடவன்.]

37. யதாவத் கதிதோ தேவைர் ப்ரஹ்மா ப்ராஹ தத: ஸுராந்।
பராவரேஶம் ஶரணம் வ்ரஜத்வமஸுரார்த்தநம்॥

[தேவர்களால் தங்கள் துன்பங்களை நன்கு அறிவிக்கப்பட்ட பிரமன் "மேலானவர்களோடு, கீழானவர்களோடு வாசியற எல்லாருக்கும் ஈச்வரனாயிருப்பவனும், அஸுரசத்ருவானவனுமான பகவானை சரணமடையுங்கள்" என்று தேவர்களிடம் சொன்னான்.]

38. ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச।
ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோऽஜ்ஞாநமேவ ச॥

[ஸத்வகுணத்திலிருந்து ஞானமுண்டாகிறது. ரஜோகுணத்திலிருந்து (ஸ்வர்க்கம் முதலியபலன்களில்) ஆசைஉண்டாகிறது. தமோகுணத்திலிருந்து கவனமின்மையினாலேற்படும் அஸத்கர்மப்ரவ்ருத்தியும், விபரீத ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞானமும் ஏற்படுகின்றன.]

39. திருவாசிரிய ப்ர-தி (8)

---

34. ரா-அ (30-18). 35. ரா-யு (103-5). 36. சாந்தோக்யம் (3-14-1). 37. வி-பு (1-9-35). 38. கீதை (14-17).

http://acharya.org

40. கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ண மாம் தூரவாஸிநம் ।
ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந் நாபஸர்ப்பதே ॥

[த்ரௌபதியானவள் வெகு தூரத்திலிருந்த என்னைக் குறித்து 'கோவிந்தா' என்று கூக்குரலிட்டது (வட்டியினால்) வ்ருத்தியடைந்த கடனைப் போல் என் ஹ்ருதயத்திலிருந்து அகலுகிறதில்லை.]

41. ப்ரஹ்மதண்டப்ரகாஶாநாம் வித்யுத்ஸத்ருஶவர்ச்சஸாம் ।
ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம் விவ்யதே ராக்ஷஸேஶ்வர: ॥

[ப்ரஹ்மதண்டத்தைப் போன்ற ஒளியுள்ளவையும், மின்னலைப் போன்ற தேஜஸ்ஸைப் பெற்றவையுமான ராமபாணங்களைநினைத்து ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் மிக வருந்தினான்.]

42. தாதூநாமிவ ஶைலேந்த்ரோ குணாநாமாகரோ மஹாந்

[ஒரு சிறந்த மலை தாதுக்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயுள்ளது போல், ஸ்ரீராமபிரானும் குணங்களுக்கெல்லாம் பெரியதோர் இருப்பிடமாவர்.]

43. பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் ஶாஶ்வதம் ஶிவமச்யுதம்

[உலகிற்குப்பதியாகவும், தனக்குத்தானே ஈச்வரனாகவும், நித்யனாகவும், மங்களகரனாகவும், அடியவர்களை நழுவவிடாதவனாகவுமிருப்பவன் (நாராயணனே)]

44. திருவாசிரிய ப்ர-தி (4)

45. ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம் ।
ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்தந: ॥

[படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைச் செய்யும் பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் பெயர்களை ஜநார்த்தனனெனப்படும் அந்த பகவானே அடைகிறான்.]

46. ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ் தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே

[பிரமன், விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்திரன் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் பிறக்கிறார்கள்.]

47. மத்யே விரிஞ்சகிரிஶம் ப்ரதமாவதார:
தத்ஸாம்யத: ஸ்தகயிதும் தவ சேத் ஸ்வரூபம் ।

---

40. பார-உத் (47-22). 41. ரா-யு (60-3). 42. ரா-கி (15-21)தாரா வாக்யம். 43. தை-நா (11). 45. வி-பு (1-2-66). 46. அதர்வசிகை (2-15). 47. ர-ஸ்த (2-51).

http://acharya.org

கிம் தே பரத்வபிஶுநைரிஹ ரங்கதாமந்
ஸத்வப்ரவர்த்தநக்ருபாபரிபாலநாத்யை: ||

[ஸ்ரீரங்கநாதரே! பிரமருத்திரர்களின் நடுவில் உமக்கேற்பட்ட முதலவதாரம், அவ்விருவருடன் ஒன்றாயிருப்பதைக்காட்டி உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக் கொள்வதற்காகவாகில், ஸத்வகுணத்தை நிர்வஹிப்பது, க்ருபையாலே (பிரமன் ருத்ரன் முதலியவர்களை) ரக்ஷிப்பது முதலான மேன்மையைகாட்டும் காரியங்களால் உமக்கு என்ன பிரயோஜனம்?]

48. யத்தூரே மநஸோ யதேவ தமஸ: பாரே யதத்யத்புதம்
யத்காலாதபசேளிமம் ஸுரபுரீ யத்கச்சதோ துர்க்கதி: ।
ஸாயுஜ்யஸ்ய யதேவ ஸூதிரதவா யத்துர்க்ரஹம் மத்கிராம்
தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் தவ க்ருதே மாத: ஸமாம்நாஸிஷு:||

[தாயே! எவருடைய மனத்திற்கும் எட்டாததாய், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டதாய், மிக அற்புதமாய், காலத்தால் மாறுபடாததாய், தன்னை அடையவிரும்புமவர்களை தேவலோகத்தையும் துர்க்கதியாக நினைக்கச்செய்வதாய், ஸாயுஜ்யத்தை அளிப்பதாய், என்னுடைய வாக்கிற்கு எட்டாததாய், விஷ்ணுவினுடையதான யாதொரு பரமபதம் உள்ளதோ, அது உனக்காகவே விளங்குகிறது என்று (வேதங்கள்) விளம்புகின்றன.]

49. ந தேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே ।
ஐச்வர்யம் வாऽபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா ||

[நித்யஸூரிகள் வாழும் உலகான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாழ்ச்சியையும், கைவல்யத்தையும், உலகங்களிலுள்ள ஐச்வர்யத்தையும் உன்னைப் பிரிந்த நான் விரும்பமாட்டேன்.]

50. வாஸுதேவே மநோ யஸ்ய ஜபஹோமார்ச்சநாதிஷு ।
தஸ்யாந்தராயோ மைத்ரேய! தேவேந்த்ரத்வாதிகம் பத(ல)ம் ||

[மைத்ரேயனே! ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனம் முதலியவைகளில் எவனுடைய மனம் வாஸுதேவனிடம் லயித்திருக்கிறதோ, அவனுக்கு தேவேந்திரனாயிருக்கை முதலிய பலங்கள் இடையூறாகவே ஆகின்றன.]

---

48. ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (21). 49. ரா-அ (3-5). 50. வி-பு (2-6-41).

http://acharya.org

1. 3-வது ப்ரமாணத்தைப் பார்க்கவும்.

2. ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்ததோஷம்
ஶுத்தம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் ।
ஸந்த்ருஶ்யதே வாப்யதிகம்யதே வா
தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யதுக்தம் ॥

[எந்த அறிவினால், தோஷமற்றதும், சுத்தமானதும், மிகவும் மல
ற்றதும், ஒரு படிப்பட்டதுமான அப்பரவஸ்து அறியப்படுகிறதோ,
ணப்படுகிறதோ, அடையப்படுகிறதோ, அதுவே ஜ்ஞாநம்; அதைக்
ட்டிலும் வேறானது அஜ்ஞாநம்.]

3. தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே ।
ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம் ॥

[எந்தக் கர்மம் பந்தத்திற்குக் காரணமல்லவோ, அதுவே கர்மம்;
து முக்திக்குக் காரணமோ அதுவே வித்யை. மற்ற கர்மம் சிரமத்
ற்கே. மற்ற வித்யை சில்பபாண்டித்யம் போன்றதே.]

—:ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்:—

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யாந ப்ரமாணத் திரட்டு முற்றிற்று.

---

2. வி-பு (6-5-87). 53. வி-பு (1-19-41).

http://acharya.org

பிழை திருத்தம்

பெரிய திருவந்தாதி வ்யாக்யானம்

9	11	தாம்.	தாம்
10	32	விழித்தது	விழிந்தது
11	10	இறைவனே	இறையவனே
12	30	மற்தை	மற்றை
13	13	கன்று.	கன்று
20	8	போருமோமென்ன	போருமோவென்ன
21	4	ஏபாபம்	ஏபாவம்
,,	30	என்றார்	என்கிறார்
22	1	வாழாவகை	வாழாவகை நினைக்கை
,,	7	அஸாதாரணமாய்	அஸாதாரணராய்
25	24	வணைந்து	அணைந்து
27	7	என்றங்வம்	என்றங்வயம்
28	7	மாற்பித்யாதி	மார்பித்யாதி
29	24	வரையில்	வரைவில்
30	19	யதோதை	யசோதை
31	2	பகலெண்று	பகலென்று
,,	24	கண்ணால்	கண்ணால்
39	3	மெனக்த்யமாய்	மௌக்த்யமாய்
,,	20	ஆள்	ஆல்
46	25	வானென்ன	வானென்
48	21	திலே	திலே;
60	11	நம்பின்னை	நப்பின்னை
67	12	பணிந்தோம்:	பணிந்திருந்தோம்.
71	19	வரம்	வரப்
72	28	மறுமைக்கு	மறுகைக்கு

http://acharya.org